

மொழியியல்

தொகுதி 5

அக்டோபர் - டிசம்பர்

எண் 2

பதிப்பாசிரியர்கள்

ச. அகத்தியலிங்கம்

கோ. சீனிவாசவர்மர்

ஜி. நீதிவாணன்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்
காலாண்டு இதழ்

1981

T13385

R005A07

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம் பதிவு எண் 2 (1977)

அண்ணாமலைநகர்

செயற்குழு

தலைவர்:	டாக்டர் மு. சண்முகம் பிள்ளை (மதுரை)
துணைத் தலைவர் }	டாக்டர் மு. இஸ்ரேல் (மதுரை)
செயலாளர்:	டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம் (அண்ணாமலைநகர்)
பொருளாளர்:	டாக்டர் க. முருகையன் (அண்ணாமலைநகர்)
உறுப்பினர்கள்:	டாக்டர் சு. இராசாராம் (மைசூர்)
	திரு சி. அருணன் (அண்ணாமலைநகர்)
	டாக்டர் டி. எஸ். மாணிக்கம் (ஹைதராபாத்)
	டாக்டர் கே. மீனாட்சி (டெல்லி)

மொழியியல்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகத்தின்

காலாண்டு இதழ்

கட்டணம்

	உள்நாடு	வெளிநாடு
ஆயுள் கட்டணம்	ரூ 200-00	US \$ 50-00
ஆயுள் கட்டணம் (நிறுவனங்களுக்கு)	ரூ 300-00	US \$ 75-00
ஆண்டுக் கட்டணம்	ரூ 20-00	US \$ 5-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (நிறுவனங்களுக்கு)	ரூ 30-00	US \$ 7-00
ஆண்டுக் கட்டணம் (மாணவர்களுக்கு)	ரூ 10-00	

*தமிழ்ச் சொல்

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்

தமிழாக்கம் : சா. வளவன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

I சொல் — ஒலியியல் அலகு

1. சொல்லாக ஏற்றல்

இலக்கண நிலை :— சொல் என்பதை விளக்குவது கடினம் என்றாலும் உலக முழுவதும் இது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தியாவில் சொல்லின் தன்னுரிமை அல்லது சப்தம் பழங்காலத்திலேயே ஏற்றுக் கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றது. இலக்கணமே, சப்த சாஸ்திரம் என விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. 'சப்த ஸ்போத வாத்வம்' (Sabda Sphota Vāda) தத்துவ வாதிகளால் செய்யப்பட்ட அதன் திறனாய்வும் மொழியியல் அலகாகச் சொல்லை இந்தியாவில் ஏற்றுக் கொள்ளும்படிச் செய்தது. சொல்லை உருவாக்கும் ஒலிகள்

* பேராசிரியர் தெ. பொ. மீ. சின். "The Tamil word" (Papers on Linguistics and Literature, Annamalai University, 1965. பக். 39 — 76) என்ற கட்டுரையின் தமிழாக்கம்.

ஆராயப்பட்டன. பொருள் தரும் உறவுடன் வரும் தொடரும், சொற் றொடரும் ஒன்று சேர்ந்த சொற்களால் வருவனவே. எனவே தத்துவ வாதிகள் மொழியியல் ஆய்வில் இன்றியமையாத இடம் சொல்லுக்கு உள்ளதாகக் கருதினர். தமிழ் இலக்கணத்தில் சொல்லதிகாரம் இன்றியமையாத பகுதியாகும். கடைசியில் சந்தி விதிகள் இருக்கும், ஒலிகளைப் பற்றிய ஆய்வே எழுத்ததிகாரத்தின் நோக்கமாகும் என்பர் தமிழ் நாட்டு இலக்கணவாதிகள். பேச்சுப் போக்கில் ஒலியியல் மாறுதல்களைப் பெறினும் சொற்களை இனங்காண்பதற்காகவே மேற்கூறியவற்றை விரிவாக விளக்கியிருக்கின்றனர்.

அணிகள் :— தமிழர்க்கு, பழைய எழுது முறையில் சொற்களைப் பிரிக்காமல் எழுதப் பட்டிருந்தாலும் அச்சொற்கள் தெளிவாகத்துலங்கின. 'சொல்விளக்கு' என்று சொல்லைப் பற்றிப் பேசினர். கவிஞர்கள் சொல்லேர் உழவர்கள் என வருணிக்கப் பட்டனர். சொற்களின் வண்ணங்களைப் பற்றிக் கூட்டிய பேசினர். எளிய அல்லது வண்ணமில்லாச் சொற்கள் வெள்ளைச் சொற்கள் எனக் கூறப்பட்டன. அருஞ்சொற்கள் 'கருப்பு' எனக் கருதப்பட்டன. சரியானதும், பொருள் வாய்ந்ததும் அல்லது ஏற்புடையதுமாகிய சொற்கள் சிவப்பானவை. இவை முழுமாய்ச் சக்தி கொண்ட மந்திரச் சொற்களாகக் கருதப்பட்டன.

தொழில்மொழி :— பல்வேறு குழுக்களைக் கொண்ட மக்களிடத்துத் தொழில் மொழிகள் வழங்கின. திருடர்கள் 'பறி' என்று பொன்னை அழைப்பர். அது பறிக்கப்பட்டது என்ற பொருளைத் தரும். எண் சொற்களை மாற்றி, ஏற்புடைய, பொதுவழக்கில் இல்லாத சொற்களைத் தேவையான சொற்களுக்கு வைப்பது, வணிகர்கள் மறை மொழி மூலம் தத்தம் வாடிக்கையாளர் புரிந்து கொள்ள முடியாதவாறு உரையாடுவதன் பொருட்டேயாம். 'நான்கு ரூபாய் என்பதை 'வேத வெள்ளை' என மாற்றியிருப்பர். வேதம் என்பது அவர் மொழியில் நான்கையும், வெள்ளை என்பது ரூபாய்களையும் குறிக்கும்.

வில்லுக்கு :— புலி, வில்லங்கின் கரணமாக நரி என மலையாளத்தில் வழங்குகின்றது எனலாம். தமிழில் நரி குள்ள நரியைக் குறிக்க

கும். பழந்தமிழில் 'ஞமலி' (நற்றிணை 295 — 5) — 'ஞமலி' என்பது ஒரு வேளை நெமலி 'மயில்' என்ற சொல்லோடு தொடர்பு பெற்றிருக்கலாம். திராவிட மொழிகளான தெலுங்கு முதலிய மொழிகளில் பயின்று வரும் இச்சொல் பின்னர் நாயக்கோ அல்லது ஓநாயக்கோ மாறியிருக்கக் கூடும். பண்டைய மக்கள் வீணான நம்பிக்கையைத் தோற்றுவிக்கும் பெயர்களைத் தாங்கள் அஞ்சுகின்ற விலங்குக்கோ பிறவற்றுக்கோ சூட்டுவர் என்ற பழக்கத்தை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மங்கல வழக்கு :— மகிழ்ச்சியற்ற நிகழ்ச்சிகளையோ, பெயர்களையோ தவிர்ப்பதற்கு, மகிழ்ச்சியற்ற சொற்களால் சுட்டாமலிருக்க, மங்கல வழக்கு பயன்படுகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக தமிழில் 'இறப்பு' என்பதைத் 'துஞ்சுதல்' (நற்றிணை 175 — 4) — 'உறக்கம்' என்பர். மரியாதை, இழிவான சொற்களைத் தவிர்க்கும், சில, இடங்களில், இழிந்த சொற்கள் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவை நேராகச் சொல்லப்படாமல் அமைந்துள்ளன. தமிழில் எடுத்துக் காட்டாக 'முலை' என்பதனை 'இடைக்குறை முல்லை' என்பர். முல்லை என்ற மூன்றெழுத்துக்களால் ஆயது; நடு எழுத்து 'ல்' ஆகும். ; இது நீக்கப்பட்டால் எஞ்சுவது முலை எனும் வடிவமே.

அசைகளாகச் சொற்கள் விளக்கப்படுதல் :— அசைகளின் எண்ணிக்கை வழியே ஜுணையான சொற்களின் அடிப்படையில் மீண்டும் அணிகள் விளக்கப்படுகின்றன. அவை, பெருகும் அசைகளோடு கூடிய அணிகள், குறையும் அசைகளோடு கூடிய அணிகள், சொல்லின் ஒவ்வொரு அசைக்கும் பொருளைத் தந்து சொல்லை விளக்குவன, பொருள்கள் சொல்லுடன் எந்த தொடர்புமற்றவை முதலியனவாம். தனித்த மொழியில் அலகாகவோ சொற்றொடரின் ஒரு பகுதியான பேச்சொலிப்பாகவோ அல்லது வேறொரு பேச்சொலிப்பாகவோ ஏற்றுக் கொள்வதைச் சார்ந்து சொல்லை இங்ஙனம் கொள்ளலாம்.

பேச்சுச்சொல் : கூறும் சொற்கள் எல்லாம் எழுதும் சொல்லுடன் தொடர்புடையவை என எவரும் எண்ணலாம். எனவே கல்லாதோர் சொல்லை ஏற்பதில்லை. ஆனால் சபிர் (Sapir) அமெரிக்க மொழிகளைப் பேசும் அந்நாட்டுக் கல்லாதோர், கூறுவதற்குக்

கடினமான சொல்லைக் கூறினால் எளிதாக ஏற்றுத் திரும்பக் கூறுவதனைக் காட்டுகின்றார். அதைப் போன்றே தமிழ்நாட்டில் உள்ள கல்லாதோரும் அச் சொற்களை ஏற்று நண்பர்களிடம் கடிதம் எழுதும் போது கூறுகின்றனர்.

II ஒலியியல் நிலை - ஒலியியல் சொல்

நிலைமுறை ஆய்வு.

பல்வேறு நிலைகள். உரோசட்டி (Rosetty) என்பார் சொல்லைப் பற்றிய பல்வேறு சொற்பொருள் மேற்கோள்களையும், விளக்கங்களையும் பல்வேறு துறைகளில் ஆராய்ந்துள்ளார். உல்மன் (Ullmann) 1. சொல்லுக்கு ஒலி அலகுகள் வழியே ஒலியனியல் அணுகுமுறை, 2. சொற்கள் வழியாக அணுகுமுறை, 3. தொடர்கள் மூலம் சொற்றொடரை அணுகுமுறை, 4. மொழிபற்றிய தற்காலக் கொள்கை அமைப்பின் மூலம் அமைப்பியல் அணுகுமுறை முதலியவற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றார். சொல்லனியலும் (lexicology), தொடரியலும் உருபனியல் வடிவமைப்பைப் பெற்றுள்ளன. சொற்பொருள் வகையையும் இரண்டும் பெற்றுள்ளன என்று அவர் கருதுகின்றார். இவ்விரு ஆசிரியர்களைப் பின்பற்றித் தமிழ் மொழியில் சொல்லுக்குப் பொருள் வரையறைகளும் விளக்கங்களும் எவ்வாறு உள்ளன என்று இங்கு ஆராய்ந்தால் தமிழ்ச் சொல்லையும் புரிந்து கொள்ளவும் விளக்கவும் இயலும்.

மெய்யெயின் (Meillet) வரையறை : சொல் என்பது குறித்த பொருளைச் சுட்டுவதோடு குறித்த ஒலிகளின் சேர்க்கையாக குறித்த (இலக்கண) வழக்கைப் பெற்றதாக உள்ளது என மெய்யெயின் வரையறை செய்கின்றார்.

ஒலியன் சொல் - மாற்றுமுறை : ஒலிகளின் கூட்டமே சொல்லாகும். ஒலிக்கும் போது இவ்வொலிகள் பலவகையாக இருக்கலாம். ஆனால் அவை ஒலியன் வகைகளாக ஒன்று சேர்க்கப்படுகின்றன. இன மாற்றல் தேர்வின் மூலம் ஒலியன்கள் இனங் காணப்படுகின்றன. தமிழில் மாறுபட்ட இணைகள், ஆடு, காடு, பாடு, சாடு, நாடு, மாடு, வாடு, யாடு, தாடு என இவ்வின மாற்றல் முறையில் ப், த், ச், க், ந், ம், வ், ய், என்று இனங்காண முடிகின்றது. அந்த நிலையில்

மாறுபடுவதால் முதல் ஒலியன்களாக அவை கட்டுடனும் உருவின்மையுடனும் விளங்குகின்றன. இச் சொற்கள் நிலைத்த ஒலியன்களின் அலகுகளாக இல்லாவிடில், இனமாற்றல் தேர்வைச் சோதனை செய்து மாறுபட்ட அலகுகளாலான ஒலியன்கள் இவை எனப் பேசுவது கடினமானதாகும். பூலர் (Bühler) எடுத்துக் கூறியபடி, பேச்சின் ஓட்டத்தில் சொல்லின் ஒலிமாற்றம் கடினங்களை உண்டாக்கினாலும் இச் சொற்கள் இவ்விதமான ஒலியனின் முத்திரையைப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

ஒலிச் சொல் (Phonotic word): சசூர் (De Saussure) குறிப்பிட்டபடி, நாம் பேச்சுநிலை, மொழிநிலை என்று இருநிலைகளைக் கொண்டுள்ளோம். ஒலியன் சொல் மொழிநிலையைச் சார்ந்ததாகும். கார்டினர் (Gardiner), சொற்றொடர் - பேச்சைச் சார்ந்தும், சொல் - மொழியைச் சார்ந்தும் உள்ளவை என்பார். இந்தக் கோணத்திலிருந்து முற்கால இந்தியாவில் வாக்கியவாதிகள் (vākaya vādins), பதவாதிகள் (pada vādins) என இவ்விரு நிலைகளைச் சட்டியமை அறியலாம். பேச்சோட்டத்தில் சொல், ஒலிச் சொல்லாகவே உள்ளது.

சொல்லின் எல்லை - ஒழுங்கு: ஒலியனியலின் பகுதியாகக் கூட சொற் சேர்க்கையும், சொல்லெல்லையும் விளக்கப் படுகின்றன. முதலில் குரூட் (Groot) கூறியது போல, எந்தச் சொல்லிலும் ஓர் ஒழுங்கோ அல்லது நிலைத்த ஒலியன்களின் தொடர்ப்பகுதியோ உள்ளன. ஒழுங்கு மாறினால் சொல்லும் மாறுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, தமிழில் 'வதம்' என்பது 'தவம்' என்று மாறினால், பொருளும் மாறுகிறது. எனவே, நமக்கு இரு வேறுபட்ட சொற்கள் கிடைக்கின்றன.

அசைகளின் எண்ணிக்கை: இரண்டாவதாக, சொல்லில் உள்ள அசைகளின் எண்ணிக்கையும் சொல்லை விளக்குவனவாக உள்ளன. எண்ணிக்கையின் மாறுபாடு சொல்லையே மாற்றும். எடுத்துக் காட்டாக 'காவி' என்பதனோடு இன்னொரு அசையான 'ரி' சேர்த்தால் 'காவிரி' என்ற இன்னொரு சொல் உண்டாகிறது. பழந்தமிழில் 'அறி' (அறிய) என்பது 'அறீஇ' (அறியப்பட்டது) என்று

இன்னொரு உயிர் அசை சேர்க்கப் பெற்று வேறொரு சொல்லாகியது. பழந்தமிழ் இலக்கணிகள் அசைகளின் எண்ணிக்கையின் அடிப்படையில் சொற்களைப் பகுத்தனர் (தொல்காப்பியம் நூ.45). கட்டில்லா, பொருள் பொதிந்த சொல்லை, பொருளில்லா அசைகளாகப் பிரித்தல் இயலாது என்பது துர்கா போன்ற பழைய அறிஞர்களின் கருத்தாகும் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, தமிழில் உள்ள 'அடை' என்ற சொல்லைக் காண்போமானால், அதனை அ + டை எனப் பிரிக்க முடியாது. ஏனெனில் அதுபோன்ற பிரிவு பொருள் பொதிந்த அசைகளாக இரா. அந்த முழுச் சொல்லே கட்டில்லாப் பொருள் உறைந்த வடிவமாகும். 'எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே' (நூ. 640) என்று தொல்காப்பியர் இயற்றி உள்ளார். அதற்கு மேலே குறித்தவாறு பொருள் கொள்ளலாம். ஆனால் மனிதனைப் பற்றிக் கூறும் எல்லா அறிவியல் மற்றும் பிற துறைகளிலும் வரம்பு நிலைக்கருகிலுள்ள நிலைகளாகச் சில உள்ளன.

முதல் ஒலிகள்: சில ஒலிகள் மட்டுமே மொழிமுதலில் பயின்று வருவன எனவும் (தொல்காப்பியம் நூற். 59 மு 65), சில ஒலிகள் கடைசியில் மட்டுமே வருவன எனவும் (நூற். 69 மு 80), சில ஒலிகள் மெய் மயக்கமாக மட்டுமே சொல்லின் இடையில் இணைந்து வருவன (நூற். 23 மு 29) எனவும் விதிகள் உள்ளன. தமிழ் இலக்கணிகள் விரிவாக இவற்றைப் பேசுகின்றனர். தமிழ்ச் சொற்களின் விரிவில் இவை உறுதியாகச் சிறப்புத் தன்மைகளாம். அயல் மொழிப் சொற்களைத் தமிழாக்கும் போது, முதல் கடையொலிகளைப் பற்றி விளக்கும் இந்த விதிகள் தமிழ் அமைப்பினைத் தெளிவாகவும் அழகாகவும் விளக்குகின்றன. தமிழின் 'stamp' என்ற சொல்லை 'இசுடாம்பு' என்றும், 'bus' என்பதைப் 'பசு' என்றும் கூறுவான். தமிழில் மெய்மயங்கி மொழிமுதலில் வருதல் இல்லை. எனவே முதலில் 'இ' வந்து 'இசுடாம்பு' என்றே வழங்குகிறது. அங்ஙனமே மொழி முதலில் இருமெய் மயங்கி வருமானாலும், மெய் மயக்கிலிருந்து விடுபட, 'புறா' (புறா) போன்றவற்றில் உயிரொலியை இடையே புகச் செய்து, தமிழில் மெய்மயக்கத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டும் வகையில் தெளிவாக உச்சரிப்பர். ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் மெய்மயக்கத்தோடு உச்சரித்தாலும் தமிழில் மாற்றிக் கொள்வர்.

தொடக்க உச்சரிப்பு ஒலிகள்: சிலமொழிகளில் தொடக்க ஒலிகளை உச்சரிக்கும் முறையில் காணப்படும் ஒழுங்கமைவு அம்மொழிகளில் சொல்லை உச்சரிக்கத் தொடங்குவதற்கு வரையறை பைச் செய்யும். தற்காலத் தமிழில் தொடக்க உயிரொலிகளை உச்சரிப்பதில் சில தனித் தன்மைகளைக் காணலாம். குறிலோ, நெடிலோ எ மற்றும் இ-யின் முன்னர் உடம்படுமெய் 'ய்' தோன்றும். அதைப்போன்றே உ மற்றும் ஒ முன்னர் உடம்படுமெய் 'வ்' தோன்றும். 'பிற உயிரொலிகள் 'அ' போன்றவை சில கிளை மொழிகளில் விட்டிசைத்தலுக்குப் பின் உச்சரிக்கப்படும். இவை எழுத்து மொழியில் காணப்படுவதில்லை. இவை பேச்சில் (ஒலிச் சொற்களில், காணும் சிறப்பாகும்.

துணை நிலை நீட்சி : சில மொழிகளில் ஒரு சொல்லில் எந்த ஒலியாவது குறைந்து ஒலிக்குமானால் ஒலியுள் துணை நிலை நீட்சியாவது அதிக அளவில் இடம் பெறும் என்பதை உரோசட்டி சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஒலிகளின் தன்மைக்காக எது இயைந்திருக்கிறது என்பதற்கு ஐய உணர்வைப் பேச்சாளர் மனத்தில் இது கொஞ்சமாவது எழுப்புகின்றது. 'கார்' அல்லது 'ஓர்' அல்லது 'ஈர்' என்ற சொல்லைத் தமிழ் இலக்கணவாதிகள், தொடக்க அசையில் உயிரொலிக் குறிலாக இசைக்கும் என்றும் அதுபோன்ற இடங்களில் கூடுதலாகக் குறிலுயிரொலி 'உ' அத்தகு உருபங்களின் கடைசியில் வரும் என்றும் கூறுகின்றனர். கார்—'கருப்பு', ஓர்—'ஒரு', ஈர்—'இரு' என வரும். இந்த நீண்ட ஓரசை அடிச் சொற்கள் இரு மாத்திரைகளை வழக்கமாகக் கொண்டவை. நெடிலுயிர் குறைக்கப்படும் போது ஒரு மாத்திரை குறைவது போன்ற உணர்வு தோன்றும். அதனால் தான் முடிவில் 'உ' சேர்த்து நிறைப்பதாகத் தமிழ் இலக்கணவாதிகள் எண்ணுகின்றனர். மூடிய குறில் ஓரசை உருபுகளான 'என்' அல்லது 'தன்', 'கல்' அல்லது 'மண்' என்ற ஒவ்வொன்றும் இரு மாத்திரைகள் பெற்ற யாப்பசைகளாக இருக்கும். ஏனெனில் உயிரொலிகள் இடவகையால் நீளும். அதாவது குறிலசையைத் தொடரும் மெய்மட்டுமே நீண்ட அசையாக இலக்கணப்படிக் கொள்ளப்படும். இவ்வுருபுகள் அல்லது சொற்களுக்குப் பின் வரும் சொல்லின் தொடக்கத்தில் உயிர் இருந்தால், பொதுவாக மெய் முடிவும் உயிர்த் தொடக்கமும் இருந்தால் வேறு சேர்க்கையின்றி ஓர் அசையாக

மாறும். மேலே கூறிய உருபங்களில் மூடிய ஓரசை உருபனில் உள்ள மெய் இறுதியை இழக்கும். அது உயிரொலியைப் பின்னால் பெற்று நிற்கும். அது போன்ற இடங்களில் ஓரசைச் சொற்கள் நீட்சி பெற்றவையாக இரா. ஏனெனில் அத்தகுதியைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த அடைப்பு மெய்யிறுதி அங்கிருக்காது. ஆகையால் முதலில் அமைந்திருந்த குறில் ஓரசைச் சொல்லின் மெய் இறுதி இரட்டிக்கும். இரட்டித்த மெய்களில் ஒன்று, முன் இருக்கும் அசையுடன் வழக்கப்படி சேரும். அடுத்தது பின் வரும் உயிர்களுடன் செல்லும். இப்படியாக முதல் அசையின் நீட்சி காக்கப்படும். இதுவுங்கூட உச்சரிக்கும் போது சொல்லின் பரப்பிணைப் பற்றிய தடையுணர்வு பேச்சாளர்க்கு இருப்பதைக் காட்டும்.

ஒலி இசைவு : (Sound Harmony) சில வேளைகளில் இசை நயம் முழுச் சொல்லிலும் தன் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும். உயிர் இசைவு மற்றும் பிற மாற்றங்கள் சொற் சேர்க்கையைச் சார்ந்திருக்கும். தமிழ் உயிர் இசைவு இன்றிப் பிற மாற்றங்களைக் கொண்டுள்ளது. அதனை ஒலி இசைவு எனலாம். 'வைத்து' போன்ற சொற்கள் அண்ணமயமாகும். பல்லினமாகிய 'ய' அல்லது 'இ' அல்லது 'ஐ' அண்ணமயமாதல் இடைக்கால, தற்காலத் தமிழில் காணமுடிந்த ஒன்று. வைத்து > வைச்சி; ஐந்து > அஞ்சி. இந்த அண்ணமயமாதல் ஒரு சொல்லின் அண்ணமயமான மெய்களுக்குப் பின் இறுதியில் வரும் உயிருக்கும் பரவுகிறது. அதாவது 'வைத்து', 'ஐந்து' முதலிய வற்றின் இறுதியில் வரும் 'உ'கரம் 'இ'பாக மாறுகிறது. எ. கா. வச்சி, அஞ்சி. மேலும் ஒரு எடுத்துக் காட்டைக் கூறலாம். 'வானம்' என்ற சொல் பேச்சு வழக்கில் 'மானம்' எனப் பயின்று வருகின்றது. இரண்டாவது அசையில் தலை நிற்கும் மூக்கொலி முதலசையை வகுவாகப் பாதித்து 'வ' வையும் 'ம' வாக்குகின்றது.

உறழும் ஒலியழுத்தங்கள் : பிற மொழிகளில் ஒலியழுத்தமான சுரம் (Pitch) அல்லது உரத்தல் (Stress) தொடக்கத்திலோ, இறுதியிலோ, ஈற்றயல் அசையிலோ சிறப்பாக நின்று சொல்லைக் கட்டுப்படுத்தும். ஆனால் ஒலியழுத்தம் என்ற சொல்லே தடுமாறு பொருளைத் தருகின்றது. தமிழ் மொழியில் ஒலியழுத்தம் இன்றியமையாப் பங்கு வகிக்கின்றது என்று கூறுவது இயலாததாகின்றது. இலங்கைத்

தமிழில் தொடக்க ஒலியழுத்தத்தை உணரமுடியும் என்பது உண்மையாகும். ஆனால் தமிழைக் கற்ற கிருத்துவ (இயக்கங்களின்) பாதிரிகளின் ஒலியழுத்தத்தை இது நினைவு படுத்தும். ஆங்கில பாதிப்பால் பெரும்பாலும் இலங்கைத் தமிழ்க் கிளை மொழியில் இத்தகு ஒலியழுத்தம் நேர்ந்திருக்கலாம். பிற கிளை மொழிகளில் கூட சொல்லின் தொடக்கம், இணைப்பு (Juncture) என்று கருதாதவாறு வேறுபட்டு விளங்குவதைக் காணலாம். பழந்தமிழ் இலக்கணங்கள், ஆசிரியர்கள், வடமொழியில் உள்ள 'உடாத்த, அனுடாத்த, ஸ்விரித்' முதலியவற்றின் மொழி பெயர்ப்புக்களான எடுத்தல், படுத்தல் ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பேசுகின்றனர். இவை தமிழில் ஒலியேற்றங்களோடு தொடர்புடையன. பேச்சொலிப்பில் அழுத்தத்தைத்தரும் சிறப்புக் குணமாகும் இது. தொடரியல், உருபனியல்களின் தன்மைக்கு அப்பாற்பட்டு ஒலியனியலுக்குமட்டும் சிறப்புத் தந்துள்ளமை பற்றி எதிர்காலத்தில் ஆராயப்பட வேண்டும். தமிழில் 'ஏவல்' மட்டும் அழுத்தத்தோடு உச்சரிக்கப்படுகின்றது. தொழிற்பெயர் எந்த அழுத்தமும் இன்றி ஒலிக்கப்படுகின்றது. தமிழில் முதலில் உச்சரிக்கப்படும் ஒரு பெயர்ச் சொல்லில் அடிச்சொல், ஒட்டு—ஒட்டு பொதுவாகப் பால், திணை கொண்டிருக்கும் — இரண்டும் சமமாக, அழுத்தமாக அல்லது தெளிவாக உச்சரிப்பைக் கொண்டு இருக்கும். இப்பெயர், வினை அல்லது பயனிலையை ஏற்றால் பயனிலை எப்போதும் இறுதி ஒட்டினைப் பெற்று பால், திணையைக் காட்டும். இவையெல்லாம் அழுத்தமாக அமைந்து பெயர்ச் சொல் மூலம் அறியப்படும். இந்த ஒட்டு மட்டும் எழுவாயில் இருப்பதுபோல் பயனிலையில் அழுத்தம் பெறுவதில்லை. எனவே அடிச்சொல் மட்டுமே அழுத்தம் பெறுகின்றது. ஆனால் இப்பயனிலை தமிழில் திரும்பவரும் அடுத்த சொற்றொடருக்கு எழுவாயாகும். பெயர்ப்பதிவியாக இருப்பதால் ஒட்டின் இறுதி மட்டுமே அழுத்தமோ தெளிவான உச்சரிப்போ பெறும். இவ்வெல்லா வழிகளாலும், தமிழில் நாம் அறிவுக் கூர்மையான அழுத்தமே காண்கின்றோம். தடுக்கும் அழுத்தமும் உண்டு. அது பொதுவாகத் தொடக்க அசையில் இருக்கும். அதனால் உயிர் அல்லது மெய் ஏறத்தாழ அதில் ஊன்றிப் போகும். எடுத்துக் காட்டாக 'நல்லல்' 'ஆஆசை' முதலியவற்றைக் கூறலாம். இவ்வமைப்புகள் தமிழில் சொற் சேர்க்கைக்குப் புதிய விதியைத் தருகின்றன.

சந்தி: பேச்சில், சொல், மாற்றத்திற்குள்ளாகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக, தற்காலத் தமிழில் தொடக்கத்தில் சொல்லின் தொடக்க வெடிப்பொலியும் அதைபடுத்து உயிரும் பின்னர் பிறிதோர் உயிரும் வருமானால் வெடிப்பொலியை அடுத்த உயிர் நீங்கி மெய் மயக்கந் தோன்றும். Pvr̥v > Pr̥v. எ.கா. புறா > ப்றா; திருச்சி > த்ருச்சி ஆனால் மிகுந்த கவனத்துடன் உச்சரிக்கப்படும் போது 'ஸ்வர பக்தி' போல உயிரும் அடிக்கடி வந்து தொடக்க மெய்மயக்கத்தை உடைக்கின்றது. ப்றா > புறா. மேலும் சொல்லின் கடைசியில் உள்ள 'ன்' அதற்கு முன்னுள்ள உயிரை மூக்கின ஒலியாக மாற்றி விட்டுத் தன்னை இழந்து விடுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக அன் > அவ். ஆனால் இந்த 'ன்' வேற்றுமை யுருபோ, பிற உருபோ உயிரைத் தொடக்கமாகக் கொண்டு இதற்கு அடுத்து வருமானால் மீண்டும் வரும். ஆனால் அப்போது அது கடையெழுத்தாக இராது. இடையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் இருந்தும் ஒலியியல் சொல் தொடக்க, இறுதி எல்லைகளை கூறி வரையறை செய்யும்.

சந்தி உடம்படு மெய் முதலியன: முன்னரே கூறியபடி, பேச்சோட்டத்தில் மாறும் ஒலியியல் சொற்களை அறிந்துகொள்ளவே சந்திவிதிகள் உதவுகின்றன. உடம்படுமெய்த் தோற்றம், ஓரினமாதல் பிறிதினமாதல், இழப்பு முதலியன சில மொழிகளில் ஒழுங்கமைவான ஒலி மாற்றங்களால் நிகழ்வதைத் தெளிவாகக் காணமுடியும். சில நிலைகளில் உள்ளும், வெளியும், நிகழ்விலும், அமைப்பிலும் கட்டுப்பாடற்று இயங்கு நிலைக்கு நன்றி கூறுவோம். இங்கு ஓர் அமைப்பில் சொற்கள் இருக்கக் காணலாம். ஆனால் ஒலியியல் சொல்லில் தான் முதல் மாற்றம் நிகழ்வதைக் காணுகிறோம். சில ஒலிகள் மறைகின்றன; சில புது ஒலிகள் தோன்றுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக மரம் முதலியவற்றில் 'ம்' என்னும் இறுதியைப் பொதுவாக அவை இழக்கும். மர-ம்-பெட்டி, மர-வ்-அரி, மர-நாய் முதலியன சில எடுத்துக்காட்டுக்களாம். இவ்வெடுத்துக்காட்டுகள் மூலம் தொடர்ந்து வரும் சொல்லின் தொடக்க வெடிப்பொலி இரட்டிக்கும் என்பதறியலாம். இவை சந்தி விதிகளாம்.

சந்தி தொடரியல்: ஐயுறவைத் தவிர்க்க, சந்தி விதிகள் பெரும்பாலும் தொடரியலையும் அடிப்படையாக வைத்து அமைந்தன.

எடுத்துக்காட்டாக 'அவர் கண்டார்' என்பதில் 'அவர்' எழுவாய் வேற்றுமையாக உள்ளது, ஆனால் இந்த 'அவர்' இரண்டாம் வேற்றுமையில் பயனிலையாகவும் வரும். இங்கு பொதுவாக வேற்றுமையுருபு மறைந்திருக்கும். இச்சூழலில் எழுவாய், இரண்டாம் வேற்றுமைகளுக்கிடையில் குழப்பம் இருப்பதுபோலத் தோன்றும். ஆதலால் 'அவர்' என்ற சொல்லை அடுத்து வரும் சொல்லின் தொடக்க வெடிப்பொலி இரண்டாம் வேற்றுமையில் இரட்டிக்கும் என்று சந்தி விதி செய்யும். அவர் கண்டார் > அவர்க்கண்டார், ஒலியியல் அலகு இங்கு பாதிக்கப்பட்டாலுங் கூட சொல் ஒலியனியல் அலகாகத் தொடர்ந்தியங்கும். எனவே ஒலியனியல் சொல் மொழியமைப்பில் இடம் பெறும்,

ஒப்புமையாக்கம் (Analogy): ஒப்புமையாக்கத்தின் வழியும் மாற்றங்கள் நிகழும். 'நில்லான்' முதலியவற்றில் உள்ள எதிர்மறை வினைகள், இயல்பாய் ஒப்பமையாக்க வழி 'நிற்கும்' முதலியவையாக கூறப்படவேண்டும். அப்போது 'க்' ஆக்க உருபாக அடிச் சொல்லுக்குப் பின் வரும். அப்போது 'நிற்கான்' என்ற எதிர் மறை வடிவம் கிட்டும். இயகோவ் மகில் (Yakov Malkiel), சொல் மாற்றம் என்று தமிழில் உள்ள இதனைக் கூறுகின்றார். அவர் கருத்துப்படி எதிர்மறைப் பொருளுக்காக ஒரு சொல்லால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு முயற்சியாகும். சொல்லுக்கில் இச்சொற்கள் ஒத்துமைப்பதை இது காட்டும்.

ஒலி நிலையில் மிகுந்த மாறுபட்ட, பலபொருள் ஒரு சொல் மோதல்: ஒலி நிலையில் மிகுந்த மாறுபட்ட பல பொருள் ஒரு சொல் மோதலைத் தவிர்க்கவும் மாற்றங்கள் நிகழ்கின்றன. 'உத்தரம் (பதில்) என்பது விண்மீனையும் குறிப்பதால் பேச்சு மொழியில் உத்தரம் என மாற்றம் பெறுகின்றது. மொழியின் தனிநிலையுணர்த்தலைக் காட்டிலும் மொழியமைப்புக்குப் பொதுவாக சொற்கள் துணைப்பிரிகின்றன என்பதை இது காட்டும்.

இடம் பெயரல் (Metathesis): ஒலியியல் வடிவத்தில் ஏற்படும் இடர்ப்பாடே இடம் பெயரல், பிறழ் பிரிப்பு முதலியவையாகும். சில வடிவங்களில் சொல்லின் தனித்தன்மை இழப்புக்கு இவை பொறுப்பாகும். தசை > சதை இடம் பெயரலுக்கு இது ஓர் எடுத்துக்

காட்டாகும். இரண்டாம் அசையின் நிலை வருமுன் அதை எதிர் பார்த்துக் கூறுவதாகவே பெரும்பாலும் கொள்ளலாம். சொல்லின் நிலையான முறையமைப்பில் உள்ள ஒலியன்கள் மேலே காட்டிய வாறு இடர்ப்பட்டன. 'பகல்' (பகுதி) விரிவாக்கப்பட்டு இடையில் நின்ற வெடிப்பொலியை இழந்து 'பால்' ஆகியது. இங்கு சொல்லின் நிலைபெற்றிருந்த அசைகளின் எண்ணிக்கை பாதிக்கப்பட்டது.

பிறழ் பிரிப்பு (Metanalysis): சில ஆசிரியர் கூற்றுப்படி, தமிழில் நிகழ்கால உருபாகக் காணும் 'கின்று' என்பது பிறழ்பிரிப்பு நிலையால் காணப்படுவதாகும். தெலுங்கில் உள்ள 'சு' என்ற ஆக்க உருபுக்கு இணையாகத் தமிழில் உள்ள 'கு' நிரம்ப, அடிச் சொல் லுடன் சேர்ந்து வரும். இது சில வேளைகளில் எதிர்காலத்தை உணர்த்தும். எதிர்காலத்தை மாற்றி நிகழ்காலத்திற்கு இணையாக உணர்த்துவதற்கு 'இன்று' என்ற சொல் சேர்க்கப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக செய்கு+இன்று. தனித்தன்மையாய்ந்த 'இன்று' என்ற சொல்லின் தன்மை போவதால் இடைநிறுத்தம் 'இன்று'க்கு முன்னால் இராமல் ஆக்க உருபான 'கு'வுக்கு முன் நிகழ்கிறது. பிறழ் பிரிப்பின் விளைவாக நிகழ்காலத்தைக் காட்டும் உருபாக 'கின்று' நமக்குக் கிடைக்கிறது. பிற உறுப்புகளான 'ஆகின்று' 'ஆ கிடந்து', 'ஆ விருந்து' முதலியவும் பிறழ் பிரிப்பால் விளைந்த வையே. இவற்றில் எல்லாம் 'நின்று, கிடந்து, இருந்து' ஆகியவை தனித்தன்மையுடன் இருந்து பின் 'ஆ' என்ற வினையடிக்கு ஒட்டுக்களாகப் போயின. செய்கிலேன் (செய்கு+இல்+ஏன்) என்பதைப் பிரிக்கவும் இது போலவே பிறழ் பிரிப்பு பொறுப்பாகின்றது. இந்த எதிர்மறைச் சொல், பிறழ்பிரிப்பால் மற்றொரு உடன்பாட்டுச் சொல்லான 'செய்கிற்பேன்' என்பதை உருவாக்கும். இவ்விதமாக 'கில்' என்பது தனித்த அடியாக வந்து தன் பொருளை உணர்த்தும். 'கிற்பன் உண்ணவே' (திருச்சதகம் 41) என்ற வடிவமும் உள்ளது. மேலும், 'அங்கு + அன் + அம் > அங்கனம் பேச்சில் அங்ஙனம் என, 'ங்' இன் பின்வரும் 'க்' மூக்கினமாகி வரும். ஒப்புமையாக்கத்தால் கு-ஃ-குதிரை முதலியவற்றில் 'அ' சேய்மைச்சுட்டு உணர்த்தும் அடிச் சொல்லாக இனங்காண முடிகின்றது. 'அங்ஙனம்'மும் அவ்வாறே பிறழ்பிரிப்பால் 'ங்நம்' சொல்லின் தனிவடிவமாகி 'வேர்ங்நம்' (வேர்ப்பகுதி) முதலிய தொடர்கள் புதியதாக உருவாயின.

விரிவாக்கல்: பேச்சு மொழியில் சொற்கள் நிரம்ப விரிக்கப் பெறுகின்றன. மலைநாடு 'மலாடு' என்றாகிறது. தெரிந்த பிறப் பியல் இங்கு முழுமையாகச் செயல்பட்டுள்ளது. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் நிறுவப் பெற்றுள்ள 'திருவேட்களம்' என்ற இடப் பெயர் இன்று 'கோவில் குளம்' என்று பொருள் படும்படி 'திருவக் குளம்' என வழங்குகின்றது. இரண்டு அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சொற்கள் இணைந்து ஓர் அலகாக மாறியிருப்பதால் பிறழ்பிரிப்பு என்று கூறலாம். ஆனால் இவ்விதம் புதிய அலகு உண்டாக்கப் பட்டாலும் அங்கு இன்னமும் புதிய அலகினை உணர்த்தும் சொல் இருக்கின்றது. நிலைமுறை நிலையில் வரலாற்றுத் தொடக்கங்களை நோக்குதல் தேவையற்றது.

தாய தமிழ் இலக்கணம். (அ) பகுப்புக்கள்: ஒலியியல் சொல் பற்றிய ஆய்வை இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்ளலாம். தமிழ் இலக்கண வாதிகள் தங்கள் ஆய்வை இருகையாகப் பகுத்துக் கொண்டுள்ளனர். ஒன்று எழுத்து எனப்படும் ஒலியனியல். மற்றது சொல். இது தொடர்பிலையும் உள்ளடக்கிய உருபனியல். சொல் என்பது பொருள் பொதிந்த உறுப்புக்களான உருபன்களைக் கொண்டுள்ள பொருள் நிறைந்த அலகாகும். அவை நிறைந்த அளவில் தொடர் களாகவும், சொற்றொடர்களாகவும் வடிவம் பெறும்.

எழுத்து

ஒலியனியல் சொல்லை ஆராய்வது எழுத்து. எழுத்து ஓரெழுத்தை மட்டுமல்லாது ஓரசையையும் குறிக்கும். ஆனால் முற் காலத்தில் எழுத்து என்றால் ஒலியனை - ஓரசையை மட்டும் குறிக்கும் உயிர்கள் முதலியவற்றில் உள்ள தன்மையை அறிந்து கொள் ளவே ஒலியன்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டன. சொல்லில் அடிப்படை ஒலிகள் = ஒலியன்கள் மாற்றத்திற்குள்ளாகின்றன. அதாவது அவை இணைந்த மாற்றங்கள். சொல்லில் ஒலியன்களின் சேர்க்கையை மீண்டும் வலியுறுத்தச் செய்யும் இந்த மாற்றொலியனியல் ஆய்வு, வெடிப்பொலியை அடுத்து வரும் குறில் 'உ' வைக் குறிலால் ஆகிய திறந்த அசையல்லாது பிற அசைகளில் ஒன்றாவது பின் தொடருமானால் இதற்குவியா நிலை இதற்கு உண்டாகும். இதனால் 'உ, வும் 'ய' வும் தமிழில் 'உ' வின் மாற்றொலிகளாகும். இவ்வெழுத்து

ஆய்வில் சொல்லின் போலிகள் பற்றியும் இடம் பெறும். தமிழ் இலக்கணங்கள், மொழியில் உள்ள பல்வேறு ஒலிகளையும் அவற்றின் மாற்றங்களையும் அவற்றை உச்சரிக்கும் ஒலிமுறைகளைப் பற்றியும் கூடக் கூறுகின்றன. அவற்றின் வரன்முறை இன்றி -யமையாதது. ஒலிகளாகச் சொல்லப்பட்ட ஒலியனியல் சொல்லில் காணும் ஒலியன்களே தொடக்கத்தில் பயின்று வரும். பிற இறுதியில் வரும், மெய்யகங்களும் அவற்றின் இடமும் தமிழ்ச் சொல்லின் சிறப்புத் தன்மையை வெளிப்படுத்துவன. அடுத்து வருவது சந்தியாகும். அதுபற்றி முன்னரே கூறப்பட்டது. பேச்சோட்டத்தில் தனித்தனி ஒலியனியல் சொல்லைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள உதவுவதாகும். அச்சொற்களும் கூட மாற்றங்கள் பெறுகின்றன. அவை சந்தி விதிகள் மூலம் உணர்ந்து கொள்ளப் படுகின்றன. இறுதியில் வருவது இடை நிறுத்தம். இது ஒரு சொல்லில் இருந்து இன்னொன்றைப் பிரிப்பதாகும். தமிழ் இலக்கண நூலில் 'இசை திரிபு' (தொல்காப்பியம் நூ. 141) என்ற பகுதியில் இதனை ஆராய்கின்றனர். 'செம்பொன் பதின்றொடி' என்ற தொடர், செம்பு + ஒன்பதின் + தொடி என்றோ செம்பொன் + பதின் + தொடி என்றோ வரும். 'செம்பு' வகுப்பின் இடை நிறுத்தம் வருவதும் செம்பொன்னுக்குப் பின் இடை நிறுத்தம் வருவதும் அவசியமாகின்றது. தொடர் உச்சரிக்கப்படும் போது சொல்லின் இறுதி வடிவத்தினைத் தெளிவாக வேறுபடுத்தலாம் என்பர் தமிழ் இலக்கணக்காரர்கள். இவற்றின் மூலம் தமிழ் ஒலியனியல் ஆய்வு என்பது ஒலியனியல் சொல்லை அறிந்து விளக்குவதே என்பது பெறப்படும். உருபியலில் வலியுறுத்தப்படும், எடுத்தல், படுத்தல் முதலியவற் கூட இங்கு ஆராயப்படுகின்றன. சொல்லியல், தொடரியல் வழியே சொற்களில் மாறுபடும் உருபுகள் என்பதால் இங்கு ஆராயப் படுகின்றன. எனவே மொழியமைப்பில் ஒலியனியல் சொல் உள்ளமை இந்த ஆய்வுக்கு அடிப்படை. இந்த ஆய்வு பேச்சோட்டத்தின் காண்பவற்றை ஏற்பது பற்றியும் கூறும். இவ்வண்ணமே தமிழ் இலக்கண வல்லார் ஒலியியல் சொல்லை நன்றாக ஆராய்ந்துள்ளனர். எனவே எங்கும் ஒலி நிலைகளில் கலப்பு இல்லை. தனியாள் பேச்சுக்களில் காணும் ஒலியியல்களின் இடையில் உள்ள ஒலியனியல் சொல்லை அறிந்து ஏற்கும் முயற்சிவே இதுவாகும்.

ஒலிப் பொருள் அல்லது ஒலியியல் சொல்

நிலை முறை ஆய்வு ஒலியியலில் சொல்லின் தெளிவான மேற்சார்பே ஒலியியல் சொல்லாகும். இது மிக இன்றியமையாதது. ஏனெனில் மொழியின் பொருளே ஒலியாகும். சொற்களையுடைய மொழியை உருவகமாக சைகை மொழி முதலியவற்றைப் பேசுவோர்க்குங் கூட குறியீடாகக் கூறப்படுவதுண்டு. ஆனால் பேச்சொலி அமைப்பைக் குறிக்கும் அடையாளமாகச் சொல் மொழியை வரையறுக்க வேண்டும். பெரும்பாலும் மொழியின் அடிப்படை ஒலிகள் என்பதனை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு மொழியியலுக்குத் தொடர்பில்லாமல் பொருள்களோடு உறவுள்ளதே மொழி என்று விளக்கப்படுகின்றது. மொழிக் கணிதத்தின் போக்கு இதுவாகும். சகூர் காலத்திலிருந்து மொழி அமைப்பை செஸ் ஆட்டக்காய்களின் அமைப்புடன் ஒப்பிடுவது நிரம்பக் காணப்படுகின்றது. செஸ் ஆட்டக்காய்கள் எதுவாயுமிருக்கலாம். ஆட்டக்காய் உடைந்தால் அதற்குப் பதிலாக சிறு கல்லைக் கூடப் பயன்படுத்தலாம். எனவே உறவு தான் இன்றியமையாமையே தவிர காய்கள் அல்ல என்று வாதாடப் படுகின்றது. ஆனால் செஸ் ஆட்டத்தில் நிலையானவற்றின் முரண்கள் மட்டுமே பேசப்பட்டுள்ளன என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும் எடுத்துக் காட்டாக மாறும் வாயுக்களை செஸ் ஆட்டக் காய்களாகக் கொள்ளவியலுமா? எனவே பொருளைக் கூட முழுமையாக ஒதுக்கவியலாது. எனவே, மொழியிலும் ஒலியலகுகளின் உறவே அலகுகள் மொழியில் இரண்டாமிடத்தைப் பெறும் எழுத்துமுறை, ஒலியமைப்புடன் உருபியல் பாகுபாட்டுக் கோட்பாடுடையது. இது மொழியின் வெளிப்படுத்துணர்வாகிய பொருளிலிருந்து வேறுபட்டது ஒலி என்ற தவறான எண்ணத்தை ஏற்படுத்தக் கூடாது.

வரலாற்று மொழியியலில் சொல்

வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வு தன் முழு வரலாற்றிலும் ஒலியியல் சொல் உள்ளிருக்கும் ஒற்றுமையை வெளிப்படுத்துகின்றது. வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வின் மொழியலகுகள் மாறுபடும் நிலை முறை ஆய்வான தனிமனிதப் பேச்சு வழக்குகள் கிளை மொழிகளிலிருந்தும் வேறுபட்டனவல்ல. இத்தகு முரண்களில் உறவு மட்டுமல்லாது பொருளும் ஆராயப்படுகின்றது. சொல்லின் மொழிச் சேர்க்கையை உண்டாக்கும் ஒலிகளின் மாற்றம் அல்லது வைப்புகள் தம்

பேச்சில் உள்ளதைப் பொருள் வழியே நியாயப்படுத்தும். இச்சேர்க்கையை சாதகமான சூழல்களால் ஆயிரமாயிரமாண்டுகளாகத் தேடிக்கண்டிருக்கிறோம். பொருள் பற்றிய இக்குறிப்பு, விளக்க முறை, வரலாற்றுமுறை, அமைப்புமுறை மொழியியலை அறிந்து கொள்ள உதவும். டி. சாசர் தனக்குப்பிடித்த செஸ் ஆட்டக்காய்களை, குறிப்பாக, ஆட்டத்தில் மாற்றும் குணத்தை மொழிமாற்றத்திற்கு உவமையாகப் பயன்படுத்த மறந்தார். ஏனெனில் அவர் காலத்தில் வரலாற்று மாற்றங்கள் யாவும் வெறும் ஒலிகளின் மாற்றத்தின் மூலமே அறியப்பட்டன. முழுச்சொல்லின் மாற்றம் என்றோ, மொழியின் முழு அமைப்பில் மாற்றம் என்றோ எண்ணி ஆராயப்படவில்லை. தற்கால வரலாற்றுமுறை அமைப்பியல், மொழி ஆய்வின் புதைநிலை அமைப்பை வெளிப்படுத்துவதே ஒலியனியல் சொல் எனக் கூறும். இந்நோக்கில் கிராப் (Graff) கருதுவது போல வரலாற்று முறையானது சொல்லின் வரையறையை இருட்டடிப்புச் செய்தாது எனலாம்.

மொழியும் தனிநிலையுணர்த்தலும்

வரலாறு அல்லது பிறமாற்றங்கள் சொல்லைக் கலைக்காமலிருக்கும். வேறுகோணத்தில் இதை விளக்க மொழியும் தனிநிலையுணர்த்தலும் எனலாம். சாசரின் கூற்றுப்படி பேச்சும் மொழியுமாகும். கார்டினர் கூற்றுப்படி துருக்கியத்தில் தனி, மற்றும் சமுதாயச் செயலை முறையே குறிப்பனவாகும். இவை சரியான செய்தியையே குறிப்பன. வெளிப்பாட்டுக் கொள்கையின் குறியீடாகவும் நிகழ்ச்சிகளின் இனங்களாகவும் பெட்ரண்ட் ரஸ்ஸலின் தத்துவ நிகழ்ச்சியின் எடுத்துக்காட்டாவும் இருப்பனவற்றையும் குறிக்கும். தத்துவத்தில் அறிவியல் நோக்கில் புறவுலகைப் பற்றி விளக்கும் அறிவு ஒரு துறையாகும். பொருள்களைத் தனித்தவை என்றும் நிழவுகளால் வெளிப்படுபவை என்றும் கருதாமல் அவை நிகழ்வுகளின் வகைகளால் கட்டப்பெற்றவை என்று நோக்கப்படுவதாகும் என்பார் ரஸ்ஸல். சொல் என்பது அவர் கூற்றுப்படி வாதத்தால் உருவாக்கப்பட்டது அல்லது வாதத்தால் ஆன் அமைப்பு எனலாம். பேசிய தனிச் சொல்லானது தொடர் இயக்கங்களை உள்ளடக்கியது. சொல் என்பதோ அத்தொடர்களின் முழுமை அல்லது வகையை உள்ளடக்கிய இணையாம். அந்த இணையின் ஒவ்வொரு உறுப்பும் ஒன்றை

யொன்று ஒத்திருக்கும். சொல்லின் முன்னேற்றத்தில் பிற இயக் கங்களை எளிதான நிலைகளில் மறைத்திட இயலாது.

எழுதப்பட்ட சொல் (Written Word) எழுதிய அல்லது சொல்லிய சொற்களின் மீது ஒத்த கண்ணோட்டம் செலுத்தப்படவேண்டும். மாற்றொலி கூட ஒரு முன்னேற்றமே; ஒலியனுங் கூட ஒரினம் அல்ல; இயல்பமைப்பே எனக் கூறும் சாவோ (chao) அது மாற்று வடிவம் என்கிறார். மாற்றொலியன்கள் எப்படி ஒலியன்கள் என்று கூறப்படு கின்றனவோ அது போன்றே சொல்லின் மாற்று வடிவங்கள் பேச்சுச் சொற்களாகும். இது ஒலியியல் ஒலியனியல் சொற்களை மட்டுமல்லாது புறநிலைச் சொல்லையும் சரியான செய்தியுடன் பல கட்டங்களிலும் வேறுபடுத்தும். மேலும் சுருக்கச் சொற் குறியீடாகவும், தனிச் சொல் லியனாகவும் பொருட் சொல்லனாகவும், வரலாற்றுச் சொல்லாகவும் வேறுபடுத்தும்.

பொதுச் சொல் கிளை மொழிகளில் முரண்நிலைபற்றி ஆராய, சொற்களைப் பற்றிக் கூறும் போது குறியீடாக இது உதவும், ஜோன்ஸ் வேறு வேறான கிளை மொழிகளில் காணும் ஈரொலிகளின் இயைந்த ஒலித்தன்மைகளைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இத்தகு முரண் நிலைகளில் குறியீடாக இயங்கும் இயைந்த சொல்லைப் பொதுச் சொல் என்பார் சாவோ. எடிமன் (Etymon) கூற்றுப்படி, இது பிறப்பியலால் தொடர்புடைய ஒரு வகையான சொற்கள் என்றும், வரலாற்று மொழியியலுக்கு அடிச் சொல் தலைமையானது என்றும் கருத்தாகின்றது. சாவோவின் வரையறைப்படி, பொதுச் சொல் என்பது அடிச் சொல்லின் துணைவகையாகி நாட்டின் பெரும் பகுதிக்கும் பரவுவது என்பதாகும். (இங்ஙனம் கிளை மொழிகளை ஒப்பிடும் நிலையை எளிதாக்கலாம்). போதுமான கால அளவுக்கும் நீட்டலாம். பயிற்சி நிலைகளுக்கு அவை போன்ற பல்வேறு எளிய சரியான சொற்களைத் தேர்ந்து, எடுத்துக் காட்டுக்களாக வைக்க லாம். பொதுச் சொல் பல்வேறு உச்சரிப்புக்களை உள்ளடக்கியது என்றும், அதனால் கிளை மொழி ஒப்பீடு செய்தல் இயலும் என்றும் சாவோ சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

ஒலிப் பொருள் சாவோவின் கருத்துப்படி பொதுச் சொல்லின் ஒரு பகுதிமட்டுமே செயல்படுமாம். ஆனால் அவை கிளை மொழிகள்

வரலாற்றோடு தொடர்புடையவை என்ற உண்மையை விளக்குவன் வாம். எனவே வரலாற்றின் பல்வேறு காலங்களில் பல்வேறு எடுத்துக் காட்டுக்களுடன் விளங்கும் வரலாற்றுச் சொல்லை எவரும் எளிதாக அறிந்து கொள்ள முடியும். வரலாற்று நோக்கில் இப்பொதுச் சொல்லானது ஒலியியலிலும் வேறுபட்டு நிற்பதைக் காணலாம். நிலைமுறை அமைப்பில் இனயந்த ஒலிகளையுடைய பல கிளைமொழிகளை ஆராயும் இவைகளுக்கும் ஈரொலி என வழங்குதல் உண்டு. 'phonogene' என்ற வழக்கு, தொடர் ஒலிகள் முன்னொலியை அடுத்து வரும்; ஒலியில் இறக்கம் வரலாற்றுவழி ஏற்படுவதைக் குறிக்கும். அதாவது வரலாற்று நோக்கில் மரபுவழி தொடர்பு வாய்ந்த நிலைமொழிகளுள் இயைந்த ஒலிகளமைந்த இவற்றைக் குறிப்பதாகும். வரலாற்றுச் சொல் என்ற வழக்கு, வரலாற்றில் பல்வேறு நிலைகளில் வேறுபட்ட எடுத்துக்காட்டுகளைக் கொண்டுள்ளவற்றைக் குறிக்கும்.

எழுதப்பட்ட சீனச் சொல் எழுதிய சொல்லை ஏற்பதற்கு உதவும் சீனமொழியில் அம்மொழியொற்றுமையைக்காக்க எழுத்து முறை உதவுகின்றது. ஆனால் அவ்வெழுத்துமுறையே சீனத்தின் பல கிளைமொழிகளில் பலவிதமாக உச்சரிக்கப்படுகின்றது. எழுத்தின் சிறப்புக்கள் அவற்றின் இயல்பான பரப்பில் உலக எல்லையின் நெடும் பரப்பால் மட்டுமின்றி நீண்டகாலமாகவும் ஒரேமாதிரியாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. எனவே சொல் என்பது நிலைமொழி வரலாற்று மொழி என்ற இருவகை ஆய்வுக்கும் இன்றியமையாததாகின்றது. வேறு எங்கும் எளிதில் விளக்கி ஏற்புடையதாக மாற்ற முடியாதது சொல். அது எழுத்தின் சிறப்புத்தன்மையின் எல்லைக்குள் அடங்கிய ஒற்றுமைச் சேர்க்கையாகும். இச்சொல்லே நிலை மொழி ஒற்றுமையைத் தரும். பிற மொழிகளில் உள்ள எழுதப்பட்ட சொற்கள் இத்தகு பெருமை பெற்றனவல்ல.

எழுதப்பட்ட தமிழ்ச் சொல் தமிழிலிருந்து காட்டப்படும் எடுத்துக்காட்டுகள் சீனமொழியின் எழுதப்பட்ட சொல்லின் முழுமையைக் காட்டாவிட்டாலும் அதன் தோற்றத்தை ஓரளவு அறியவாவது உதவும். தமிழ்நாட்டில் தமிழ் இலக்கியக்கிளை மொழிதான் நிலைமொழியாகும். எனவே கிளைமொழிக்குக் கிளைமொழி உச்சரிப்ப

பில் வேறுபட்டாலும் எழுதும்முறை தொடர்ந்து ஒரே தன்மையாக இருந்திருக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, சோறு (Còru) என்பது எழுத்து வடிவம். ஆனால் சமூகத்தின் உயர்நிலையில் வாழும் கிளைமொழிக் காரர்கள் ஸோறு (Sòru) என்றும், கீழ்மட்டக்காரர்கள் 'சோறு' என்றும், சில பகுதிக்காரர்கள் ஸோற்று (Sòrru) என்றும் வழங்குகின்றனர். 'பழம்' என்பது சொல்லின் எழுத்துவடிவம். ஆனால் வடமாவட்டங்கள் 'பயம்' (Pazam) என்றும், தென்மாவட்டங்கள் 'பளம்' என்றும் உச்சரிக்கின்றனர். எழுத்துவடிவத்தை ஆய்வுக்குக் கொண்டால் சொல்லின் வரலாற்று மாற்றங்களைப் பின்தொடர முடியாமல் போகும். ஏனெனில் ஒரே எழுத்து முறை இல்லையானாலும், இயைந்த எழுத்து முறையால் முற்காலத்திலும் ஒரே மாதிரி எழுதினர். ஒலியன்களைச் சுட்டும் வரிவடிவங்கள் இவை எனப் பொருள்படலாம். ஆனால் வரிவடிவம் சுட்டாத ஒலியனியல் மாற்றங்கள் இருக்கும். மேலே குறிப்பிட்டுள்ள சொற்கள் அவ்வாறே முற்காலத்திலும் இருந்திருக்கும். வடமொழியைப் பேச்சு ஒலிபெயர்ப்பாக எழுதி ஒப்பிட்டால் ஒலியனியல் மாற்றங்களில்லாமல் பிற எல்லாம் அப்படியே தொடர்ந்திருப்பது புலப்படும். 2 மற்றும் 'ள' 10ம் நூற்றாண்டிலுங்கூட சில கிளைமொழிகளில் ஒன்றாக இருப்பதைக்காணலாம். அதே முறையில் எல்லா நூற்றாண்டுகளிலும் சொற்கள் எழுதப்பட்டு வருமானால் 'ற' நுணியண்ணை ஒலியான 'த' போல் உச்சரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் எழுத்து வடிவம் இச்செய்தியைத் தராது.

வல்லொலிகள் மெல்லொலிகளாக மாற்றம் பெறல் - திராவிட மொழிகளின் வரலாற்றனைக் கால நேரம் கூறாமல் பொதுவாக, வல்லொலிகள் மெல்லொலிகளாக மாறும் விதியைப் பற்றிக் கூறிய டாக்டர் கால்டுவெல் சரியாக உரைத்தாரா என்ற கேள்வியை மீண்டும் இங்கே எழுப்பியாக வேண்டும். எழுத்து முறையைப்படி இங்கு நமக்கு உதவாது. இலக்கிய மொழியில் தமிழ் நகரின் தமிழ்ப் பெயரான 'காஞ்சி' (Kanci)யை எழுத்துத் தமிழில் எல்லாக் காலங்களிலும் ஒரேமாதிரியாக எழுதி வைத்திருக்கின்றனர். இன்று 'காஞ்சி' என்று உச்சரிக்கப்படுகின்றது. ஆனால் பதஞ்சலி தன் மகா பாஷ்யாவில் வடமொழி ஒலிப் பெயர்ப்பாக காஞ்சி (Kānchi) என எழுதியுள்ளார். அவர்காலம் கி. மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகலாம்.

தமிழின் எழுத்து நூல்கள் எல்லாம் இங்ஙனம் பொதுச் சொல்லின் வரலாற்று நிலை மொழிக்குரிய வடிவங்களாக ஒன்றையே எடுத்துக் காட்டி வந்திருக்கின்றன. தருக்க அமைப்பாகச் சொற் கூட்டு உள்ளமையை மேலும் உறுதிப்படுத்தும். ஒலிபெயர்ப்புச் சொல்லாகவோ, ஒலியனியல் சொல்லாகவோ, வரிவடிவச் சொல்லாகவோ இருப்பினுங்கூட சில வேளைகளில் தான் உறுதிப்படுத்தும்; சில வேளைகளில் உறுதிப்படுத்தா. எப்படியிருந்தாலும் 'சாவோ' வரையறுத்தபடி வரலாற்றுச் சொல் பொதுச் சொல்லாக நிறுவப் பெற்றுள்ளது.

II சொல் — இலக்கண அலகு

சொல்லனியல் (Lexicology)

உருபனியலில் சொல் (Lexical Morphology) சொல் என்பது இங்ஙனம் ஒலியியல் அலகாகும். ஆனால் அதைக் காட்டிலும் இலக்கண அலகு என்பதே பொருந்தும். சொற்கள் அலகுகளாக உள்ள சொல்லனியலையும், தொடர்கள் அலகுகளாக உள்ள தொடரியலையும் இலக்கணம் கையாள்கின்றது. சொல்லின் தன் நிலைமைக்குட்பட்ட, சிறப்புக்கு முற்பட்ட நிலையே சொல்லனியல் நிலையாகும். சொல்லனியல், உருபனியல், கூறையுள், பொருளியல் கூறையும் கொண்டது.

முழுமாற்றம் விளைக்கும் தொல்லை உருபனியல் நோக்கில் சொல்லைக் காண்போமானால் சொல் பெறும் மாற்றங்களை முதலில் காணலாம். அடிச் சொற்களைப் பற்றிய கோட்பாடு ஒன்றுண்டு. இலத்தீன் அல்லது வடமொழியில் உள்ள வினை விகற்பம் உள்ள வினையடிகளும் பெயர்த்திரிபுள்ள பெயரடிகளும் சுருக்கங்களாக மட்டுமே உள்ளவை, அடிச்சொல் வடிவத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களுக்காகவே சந்திவிதிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சீன மொழியில், சொல் போதுமான உறுதி நிலையில் உள்ளது. மாற்றம் இருந்தால், சொற்கூட்டு தன் தன்மையை இழக்கவேண்டி வரும். ஆங்கிலத்திலும் கூட பல உறுதியான சொற்கள் இருப்பினும், சொற்கூட்டில் ஒற்றுமை இல்லை. நிகழ்கால வடிவம் 20 ஆக இருக்க, இறந்தகால வடிவம் 'went' ஆக உள்ளதே? ஆனால் இங்கும் கூட சொற்கூட்டின் ஒற்றுமைக் காக்கப்படுகின்றது. அம்மொழியைத் தாய்மொழி

யாகக் கொண்டோர் மனங்களில் இது காக்கப்படுகின்றது. அதற்காக அடுக்கியல் கட்டுக்களுக்கு நன்றி கூறுவோம்.

தமிழில் சொற்கூட்டின் ஒற்றுமை அதன் தனித் தன்மையால் அல்லது மொழியமைப்பினால் மட்டுமே அமைவதாகும். முழுமாற்றங்காரணமாகத் தமிழில் கூட அத்தகு தொல்லைகளை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். இக்கால மொழியில் 'யாம்' என்ற சொல் வழக்கிழந்து விட்டது. ஆனால் அதன் திரிந்த வடிவமான 'யாங்கள்' என்பது 'எங்கள்' என இன்றும் மொழியில் காணப்படுகின்றது. பழைய 'யாங்கள்' என்ற சொல்லின் இடத்தில் நாம், 'நாங்கள்' என்பன பேச்சு மொழியில் உள்ளன. எனவே இக்கால மொழியில் 'எங்கள்' என்பது உள்பாடற்ற தன்மைப் பன்மை வடிவமாகும். 'நாங்கள்' என்பதின் மாற்றம் இது. இலங்கை நீங்கலான பிற கிளைமொழிகளில் உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையான 'நம்' என்பது 'நாம்' என்பதோடு தொடர்புடையது. மொழியமைப்பில் தாய்மொழியாளர் அடுக்கியல் கட்டுக்களை அறிந்தவர்களாகையால் 'எங்கள்-நாங்கள்' எனும் இருவடிவங்கட் கிடையே உள்ள தன்மையை அறிவதற்குப் பிற மொழியாளர் படும் தொல்லையை இவர்கள் பெறமாட்டார்கள்.

சொல்லாக்கத்தால் உருபனியல் பிரிவில் அடங்கிடும் சொல்லாக்கம் பற்றிய கொள்கைக்கு வருவோம். கூட்டு வடிவங்களைப் பற்றிய குறிப்பில் இடர்ப்பாடு தோன்றுகின்றது. தமிழ் ஒட்டு நிலை மொழியாகும். டாக்டர் கால்டு வெல் குறிப்பிட்டபடி ஒவ்வொரு ஆக்கச் சொல்லும் ஏறத்தாழ கூட்டுச் சொல்லே. கூட்டுச் சொற்களின் பழைய வடிவங்கள் கட்டு வடிவங்களில் தம் முதல் உறுப்பைக் கொண்டவை. ஆனால் எல்லைக் கோட்டில் நிற்கும் வடிவங்கள் தமிழில் பெருந் தொல்லைகளை உண்டாக்குகின்றன. மொழியின் ஒட்டு நிலைத்தன்மையால் அவ்வாறு ஏற்படுகின்றன. அடுத்தடுத்து இரு பெயர்கள் இருக்குமானால் பொதுவாக அவை அடையும் தலையுமாக இருக்கும். கூட்டு வடிவிற்கும், தொடருக்குமிடையே உள்ள வேறு பாட்டைத் தெளிவாக எப்போதும் விளக்குவது என்பது எளிதானதல்ல. கூட்டு வடிவம் சொற்றொடர் அல்லது தொடர்களின் மையத்தின் மாற்றங்கள் என்று கருதப்பட்டனும் அவற்றை விளக்குதல் அருமையே. வினையடி போன்ற ஓர் வடிவம் கூட்டு

வடிவத்தின் முதல் உறுப்பாக இருக்குமானால், எடுத்துக் காட்டாக, 'சுடுமூஞ்சி'யில் உள்ள 'சுடு' என்பது ஏவலில் (சுடு) இருந்து ஒலியியலால் வேறுபட்டிருக்கும். ஏனெனில் வேறுபடும் சுரவிசைகளே காரணம். இக்கூட்டு வடிவம் வெளிவட்டத் தொடர் வடிவமாகும். எரிச்சலூட்டும் முகமுடையவன் என்ற பொருளைத் தரும். யோகநுதியான கருங்குருவியில் எல்லாக் கருப்புப் பறவைகளும் கருங்குருவி என்று கூறப்படாமல் பொருள் நியதியாக அந்த ஒன்றினுக்குப் பொருந்துகின்றது. உருபனியல் நியதியும் உள்ளது. ஏனெனில் கருங்குருவி சுடுமூஞ்சி போன்றவற்றின் இடையில் பொதுவாக எச்சொல்லையும் பகுத்தி இரு பகுதிகளையும் பிரித்தல் இயலாது. எனவே இவை ஒரு தனியலகாக இருப்பதைக் காணலாம். சொற்றொடர் நியதியும் கூட உள்ளது. கூட்டு வடிவின் ஓர் உறுப்புக்காக அடையாக வராமல், அவ்வடிவம் முழுமைக்குமாகப் பொதுவாக வந்து பொருந்தும். எடுத்துக் காட்டாக, 'மறைந்த கருங்குருவி' என்பதில் 'மறைந்த' என்பது 'கரு'வுக்கு மட்டுமல்லாது முழுச் சொல்லுக்கும் அடையாகின்றது. அதாவது அக்குறிப்பிட்ட பறவையைச் சுட்டுகிறது. ஐயத்திற்கிடமான சொற்களில் இவ்வெல்லா நியதிகளும் எதிராக உள்ளவை அல்ல எனலாம். 'லீ' யின் பெயர்த் தொடக்கத்தைத் திறனாய்வு செய்யும் ஹவுஸ் ஹோல்டர் (House holder) இதனைச் சுட்டுகின்றார். மொழியியலாளர் கூட்டாக்கம் பற்றி விளக்கும் போது குறைந்தது இருபத்தைந்து விழுக்காடாவது வேறுபடுகின்றனர்.

ii பொருளியல் சொல்

பொருளியல் சொல் (Lexical Semantics) பொருளியல் வழி சொல்லை அணுகலாம். பொருட் சொல்லைக் காட்டிலும் பிறசொற் கூறுகள் உள்ளன என்று குருட் (Groot) தெளிவு படுத்தியுள்ளார். ஆனால் அவற்றுக் கெல்லாம் அடிப்படை, பொருட் சொல்லே என்கிறார். ரிச்சர்ட்ஸ், ஆக்டென் (Ogden) ஆகியோர் ஆராய்ந்த செயப்படு பொருட் சொற்களும் போலிச் சொற்களும் இந்த நோக்கில் தெளிவை உண்டாக்குகின்றன. இத்துறையில் எந்தச் சொல்லின் பின்னும் உள்ள குறிக்கோள் உண்மையை அறிய வேண்டிய இன்றியமையாமை உண்டு. இதனைச் சொல்லுள் அடக்கியவை உணர்த்துவதை அறியலாம். அகராதி இத்தகு பொருளியல் சொற்

களைக் கூறும். ஆனால் சொல்லின் வினையாலணைந்த சிதைந்த வடிவங்கள் போன்ற எல்லா வடிவங்களையும் தராது. சொற்களஞ்சியத் தொகுப்பின் அறிமுகத்திற்கு இது ஒரு காரணமாகும். ஏனெனில் அகராதிகளில் காணப்படுபவன சொல்லன்களே. ஹாக்கெட் (Hocket) வரையறுத்தபடி, சொல்லன் என்பது, மொழியில் காணும் உருபங்களின் தொகுதி அல்லது சேர்க்கையாகும்; எதிர்பாராமல் வருபவைபல்; இலக்கண வடிவத்துடன் வருபவையாம்; நீள்பகுதியில் அடுத்தடுத்த உறுப்பாகவும் வரவேண்டிய தொகுதியுமல்ல அவை. எடுத்துக்காட்டாக, “மரம் சிவப்பு - ப் - பூ - ப் - பூத்தது” என்பதில் மரம், சிவப்பு இரண்டும் அருகருகே உள்ளன. ஆனால் அவை இலக்கணப்படி தொடர்புடையனவல்ல. எனவே அவை ஒன்றாக உள்ளமை எதிர்பாராததே. ‘மக்கள்’ என்பதில் ‘கள்’ பன்மை விசுவயாக இருக்கலாம். ஆனால் இச் சொல் ‘கள்’ இல்லாபல் எங்கும் வராது. எனவே “மக்கள்” என்ற சொல்லே பிரிக்க முடியாத சொல்லாக நோக்கப்பட வேண்டும். மரம் கட்டற்ற வடிவமாகும், அது ஒரு சொல்லன். மரங்கள் என்பதில் நீள் தொகுதியாக இருந்து அடுத்த உறுப்பைப் பெற்றுள்ளது. அப்போது அது சொல்லனாக இல்லாமல் இருப்பதால் அகராதியில் ‘மரங்கள்’ என்ற வடிவம் காணப்படுவதில்லை. சொல்லைக் காட்டிலும் பெரியதாக உள்ள, இலக்கண வடிவம் உள்ள ‘மரங்கள்’ என்ற வடிவம் ‘ஹாக்கெட்’ குறிப்பிட்டபடி தனி வடிவமாகும். சொல்லன்கள் வழியே இத்தகு தனிவடிவங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் சில மீறிப் போகலாம். ஹாக்கெட் இவற்றை மரபுச் சொற்கள் (idioms) என்பர். அவற்றின் அமைப்பின் வழி காரண அடிப்படையில் பொருள்கொள்ள முடிந்த இலக்கணமுள்ள வடிவங்களாகக் காணப்படுகின்றன இத்தனி வடிவங்கள். மரம் என்பதிலிருந்து மரங்கள் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்; மலை என்பதிலிருந்து மலையன் என்பதை அறியலாம். யோகப் பொருளில் அல்லாமல் ரூதி (rūḍhi) பொருளில் மட்டும் வரும் சொல்லாக்கங்களில் அமைப்பு வடிவத்திலிருந்து காரணப் பொருளைக் கொண்டு பொருள் அறிய முடியாது. புது - ச் - சேரி அல்லது புது - ப் - பாளையம் என்பதின் நேர்ப் பொருள் புதிய கூட்டம் அல்லது புதிய தங்குமிடம் என்பதாகும். ஆனால் உண்மையில் இவை இருவேறு பட்ட நகரங்களைக் குறிக்கும். அவை புதியனவும் அல்ல; தங்குமிடமும் அல்ல. ‘வெள்ளெழுத்து’ என்பதும் குறைவுபட்ட

பார்வையைக் குறிக்கும். மரபுச்சொல்லே.

புளும் பீல்டிஸ் வரையறை 'குறைந்த அளவுள்ள கட்டில்லா வடிவம்' என புளும் பீல்டு சொல்லை வரையறை செய்கின்றார். சொற்றொடருக்குரிய வடிவமாக வந்தாலும் அதற்கும் இவ் விளக்கம் பொருந்தும், விடைகளை ஒரே சொல்லில் சொல்லுமாறு கேள்விகளை அமைத்துக் கொண்டால் விடைச் சொல் முழுவிளக்கத்தை உடும், இதன் காரணமாக சொல் என்பது அதன் தனித் தன்மைக் கேற்றபடி இயங்கும்; முன்னும் பின்னும் தேவையான இடைநிறுத்தங்கள்-அவை உண்மையில் இடைநிறுத்தங்கள் அல்ல வாயினும் - இருக்கும் என இலக்கணங் கூறலாம் என ஹாக்கெட் சுட்டுகின்றார்.

ஒலியனியல் சொல் அல்ல உல்மன் (Ullmann) சுட்டியபடி இவ்வொலியனியல் சொல், தொடரியல் சொல்லுடன் (Syntactic word) இணை முடிபாக இருக்க வேண்டிய தேவையில்லை. isis போன்ற வியப்பிடைச் சொற்கள், எதிரிடைச் சொற்கள் (Clicks), சரல்வளை வெடிப் பொலிகள் போன்றவை கட்டில்லா வடிவங்களாகவும், சொற்றொடர்களாகவும் வரும்.

iii சொற்றொடரியல்

சொற்றொடர் உருபனியல் (Syntactic Morphology) அடுத்து, தொடர்களையும் சொற்றொடர்களையும் கொண்டிருக்கும் சொற்றொடரியல் நோக்கில் சொல்லைக் காணலாம். இங்கும் சொற்கள் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ளனவாகவும், தொடர் அல்லது சொற்றொடருடன் தொடர்புள்ளனவாகவும் உள்ளன. தொடர் மற்றும் சொற்றொடர்களில் காணும் சொற்களின் உறவுகள் வினையல்லாத ஒலியேற்றம் (Intonation) போன்றவற்றால் குறிக்கப் பெறுகின்றன. "அவன் இராமன்" என்ற சொற்றொடரில் ஒலியேற்றத்தின் மாற்றத்தால் வெறும் செய்தியாகவோ, கேள்வியாகவோ, வியப்பாகவோ, வெறுப்பாகவோ கூறமுடியும். 'குத்து' என்பதை அழுத்தி உச்சரிக்கும் போது அது ஏவலாகவும், பபனியைவாகவும் இருக்கும். குத்து (ச்சண்டை) எனும் போது அது பெயர், எழுவாயாக இருக்கும். இவற்றிற்கு மேலும் பல வினைகள் சொற்றொடரியல் உற

வினைக்குறிக்கின்றன. 'படு' என்பது வினையடியாகும். 'பட்டு' என்பது இறந்தகால அடிச்சொல்லாகும். இம்மாற்றம் அடிச்சொல் மாற்றங்களுக்கு இணையானது, முன்னது மட்டுமே சொற்றொடர் வழி நிகழ்கிறது உட்பிணைப்பு நிலை (Inflection) இரண்டாம் வினைகளில் உள்ளது. 'வந்தான்' என்பது ஆண்பால்; வந்தாள் என்பது பெண்பால். உட்பிணைப்பு விகுதிகளால் இவ் ஆண்பால் பெண்பால் பெயர்கள் பயனிலைகளாகின்றன ஆறாம் வேற்றுமை நீங்கலான பிற வேற்றுமை யுருபுகள் பெயர்களை ஆக்குகின்றன. அவற்றோடு வருகின்றன; பயனிலையாக மாற்றுக்கின்றன. முழு மாற்றமே சொற்சேர்க்கையை இடர்ப்படுத்தாதபோது, இவை சொல்லின் ஒற்றுமையைப் பாதிக்காது. இங்குங் கூட அடுக்கியல் கட்டு இச் சொற்களின் ஒற்றுமையைக் காக்கின்றது.

வெற்றுச்சொற்கள்

ஆங்கிலத்தைப் போன்று தனிச் சொற்களாக வரும் இடைச் சொற்களால் (Particles) சிக்கல் தோன்றுகின்றது. இவை வெற்றுச் சொற்கள். முழுச்சொல், சொற்களஞ்சியவியல் மதிப்புக் கொண்டது; வெற்றுச் சொல் சொற்றொடரியல் மதிப்பைக் கொண்டது என்பதே இரு சொற்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடாகும். பொருள் உள்ளவற்றிலிருந்து வேறுபடுத்த இவ்விடைச் சொற்கள் போன்றவற்றை இலக்கணச் சொற்கள் (Junctors) என்பர். உல்மனும் பிறரும் எழுதும் முறையில் அவை தனிச் சொற்களாயினும் இவற்றை முழுச் சொற்களின் முன்னொட்டு அல்லது பின்னொட்டுக்களாகக் கூற முயற்சி செய்வர். எனவே, உல்மன், பிரிந்திருப்பது என்பது சொல்லுக்குத் தவறுடைய விதியல்ல என்று சொல்லுமளவுக்குப் போய்விட்டார். முன் அல்லது பின்னொட்டுக்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும்போது சொற்களின் வடிவங்கள் மாறினாலும் சில அடிப்படை வடிவங்கள் ஒற்றுமைக்குச் சார்பாகவும், சில மாற்றத்தின் சார்பாகவும் கருதப்படுகின்றன. அகராதிகளில் மட்டும் இடம்பெறும் சொல்லன்களின் தொகுதி பற்றி முன்னரே கூறியிருக்கிறோம். தமிழில், பெயர்களைப் பொறுத்த வரையில் எழுவாய் வேற்றுமை அடிப்படைச் சொற்கூட்டைக் கொண்டுள்ளது. வினைகளைப் பொறுத்தவரை ஏவல் அங்ஙனம் அடிப்படைச் சொற்கூட்டை அப்படியே பெற்றுள்ளது. இங்ஙனம்

ஒற்றுமை பாதுகாக்கப் பட்டாலும், பிறவுடவங்களில் அடிப்படை வடிவங்கள், மாற்றங்கள் முதலியனவாக விளக்கப் படுகின்றன.

தமிழில் ஐரோப்பிய மொழியியலார் 'பொருளியன்கள்' எனக் கூறுவது, பண்டைத் தமிழில் 'உரிச்சொல்' எனப்பட்டதாகும். ஐரோப்பியர் 'உருபன்' எனப் பிரித்தறிந்ததைத் தமிழில் 'இடைச் சொல்' எனலாம். இவ்வுருபன்கள் அல்லது ஒட்டுக்கள் ஒரு காலத்தில் தனிச் சொற்களாய்க் கருதப்பட்டன. ஆனால் சொற்கள் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்க் கட்டுருபன்களாக, இடைச்சொற்களாக, ஒட்டுக்களாக மாறின. எனவே தமிழ்ச் சொற்கள், பெயர், வினை என இரு பகுப்புக்களாயின. பொருளியன், உருபன் என்று ஐரோப்பியர் நோக்கில் உள்ளவற்றைச் சொற்கூட்டுக்கள் உள்ளவை அல்லது பிந்துநிலை ஒட்டுக்கள் (enclitics) எனலாம். உண்மைப் பொருளியன்கள் இவ்வுருபன்களுடன் ஒட்டி, பெயர், வினை என்னும் தலைச் சொற்களின் வடிவம் பெற்றன. இந்தப் பெயர்களும் வினைகளும் அடைகளை அடுத்து நிற்கும் தலைச் சொற்களாயின. தலைச் சொல்லில் இருந்து அடைவேறுபடுவது இடத்தால் அல்லது முறையாலாகும். பொதுவாகத் தமிழில் அண்மையுறுப்புக்களில் முதலில் வருவது அடையாகும். இரண்டாவது தலைச் சொல்லாகும். பெயர் அல்லது வினையடிகள் வழி இத் தலைச்சொற்கள் தோன்றும். அடையோடு வரும் தலைச்சொல் அண்மையுறுப்பினைத் தோற்றுவிக்கும். பின்னர் முழுத் தொடரும் வளைந்து கொடுக்கும். (எ.கா.) 'வந்த மனிதனை', இரு அடிச்சொற்கள் அடுத்தடுத்து வினையோடும் இருக்கும். (எ.கா.) 'கொண்டு வந்தான்'.

சொற்றொடர்ப் பொருளியன் (Syntactic Semantics) சொற்றொடரில் பொருளியன் நோக்கும் உள்ளது. சொற்றொடர்ப் பொருளும் உண்டு. சொற்றொடரியலை மாற்றிலக்கண நோக்கில் அணுகும்போது இரு அமைப்புக்களின் பொருளும் ஒன்றாக இருப்பதை அறிய முடியும். பொருள் எப்படித் தோன்றுகின்றது என்பதும், எதில் பொருள் பொதிந்திருக்கிறது என்பதும் ஒருவருக்கும் விளக்க இயலாததாகலாம். ஆனால் மாற்றிலக்கண அணுகுமுறை சொற்றொடரியல் சொற்றொடர்ப் பொருளின் ஒப்புத்தன்மையை ஏற்றுக் கொண்டிருப்பதை விளக்கும். முரண் சொற்களில் மாற்றம் ஏற்படு

தும். இரு அமைப்புக்களின் ஒப்புமைத் தன்மையை உள்மாற்றம் ஏற்படுத்தும். பொதுவாக, பெர்சுள் பற்றிய கொள்கை, சொற்றொடரியலுடனும், இலக்கணத்துடனும் தொடர்புள்ளது. உண்மை பற்றிய கொள்கை தருக்கவியலோடு தொடர்புடையது. 'சாக்ரடீஸ் ஒரு மனிதன்; மனிதர்கள் இறப்பவர்கள்' என்பதில் இருந்து 'சாக்ரடீஸ் இறப்பவன்' என்று கூறலாம். இவ்வடிவங்கள் மொழியியல் ஆய்வுக்குட்பட்டதானாலும், இது பொருள் பற்றிய கொள்கையால் தருவிக்கப்பட்டது. ஆனால் 'சாக்ரடீஸ் ஒரு மனிதன்' என்பது தருக்கவியலின் சிறப்புத் தன்மையான உண்மை நோக்கினையே குறிப்பதல்லாமல் சொற்றொடரியலையோ, மொழியியலையோ குறிக்காது.

பொருளியன் ஒப்பனை (Semantic Make up) சொற்றொடர்ப் பொருளியன் நோக்கில் சொல் வகைகளால் சொற்கள் தோன்றுகின்றன எனலாம். பொருளியன் ஒப்பனை இரு பகுப்பினையுடையது எனச் சுட்டுகின்றார் உல்மன். (1) சொல்லியன் அல்லது சரியான பொருள். (2) சொற்றொடர் அல்லது ஒரு சொற்பகுதியின் உறுப்பு. எனவே அகராதி பொருளைமட்டும் தராமல் குறிப்பிட்ட சொல் சார்ந்துள்ள சொற்பகுதி (parts of speech)யையும் கூறும். ஆனால் ஒரு மொழியின் சொற்கள் இன்னொரு மொழியோடு எந்தவிதத்திலாவது சொல்லியல் அல்லது சொற்றொடரியலால் தொடர்புடையதாக இருக்கும் என்று கருதிக் கொள்ளக் கூடாது. மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய நூல்களில் இது எப்போதும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

iii சொல் அமைப்பியல் அணுகுமுறை

i. நிகழிடக் கொள்கை (Context theory)

முரண் தனித்த மொழியியல் அலகாகச் சொல்லை ஆராய அணுகுமுறையுள் கூட உதவும். சகூர், மொழியே ஓர் அமைப்பு என்ற உண்மையை அழுந்த உரைக்கின்றார். முரண் என்ற பெயரில் ஒவ்வொரு மொழியியல் அலகையும் விளக்குகின்றார். இவ்வலகுகள் உட்பிணைப்பு அமைப்பால் ஒன்றாகியிருக்கும் முரண் இடங்களாகும். ஜெம்செல் (Hjelmslev), மொழியியல் ஆய்வில் இன்றியமையாத இடம் முழுமையாகப் பொருளுக்கு இல்லை என்ற எல்லைக்குப்போய் ஒதுக்குகின்றார். முரண் தொடர்புகளை மட்டுமே அழுந்தக்

கூறுகின்றார். எந்த மொழியிலும் சொற் கோவையை, முரண் சொற்களின் நோக்கில் ஆராய வேண்டும். பழந்தமிழில் சிவப்பு, கறுப்பு அல்லது நீலம், வெள்ளை, பச்சை நிறங்களுக்கு மட்டுமே சொற்கள் உள்ளன; எனவே எல்லா நிறங்களும் இந்த நான்கு வகைகளுக்குள் அடக்கப்பட வேண்டும். நிறச் சொற் கோவை பற்றிய தமிழ் அமைப்பைத் தற்கால அறிவியல் சொற் கோவையில் உள்ள நிறக் குழுவுடன் ஒப்பிட்டால், அங்கும் சிவப்பு, நீலம், பச்சை முதலிய சொற்கள் காணப்படும். அதனால் இரு வேறு அமைப்புள்ள சொற் கோவையுள்ளும் காணப் பெறும் நிறம் பற்றிய பெயர்களிடைத் தொடர்பில்லை என்பதை எளிதாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம். பழந்தமிழ்ச் சொற் கோவையில் ஊதா, கருணதா, நீலம் ஆகிய நிறங்களுக்கு நீலமே பொதுவாய்ச் சூட்டப் பெற்றது. பச்சையும், பச்சையை யல்லாமல் மஞ்சளையும் உணர்த்தியது. சிவப்பு, ஆரஞ்சு மற்றும் சிவப்பின் பிற வண்ணங்களையும் உணர்த்தியது. இது ஏனென்றால் பழந்தமிழ்ச் சொற் கோவையில் ஊதாவுக்கும், கருணதாவுக்கும் இடையிலோ கருணதாவுக்கும் நீலத்திற்கும் இடையிலோ, பச்சைக்கும் மஞ்சளுக்கும் இடையிலோ அல்லது சிவப்புக்கும் ஆரஞ்சுக்கும் இடையிலோ தற்கால அறிவியல் சொற் கோவையில் உள்ளதைப் போன்று முரண் இல்லை. மேலும், பழந்தமிழில் சினத்திற்கு இரு சொற்கள் உள்ளன. (எ. கா.) 'சினம்' (நற்றிணை 305. 7) 'வெகுளி' (புறநானூறு 6 : 23). இவை ஒன்றுக்கொன்று வேற்று நிலை. வெகுளி கோபத்தில் முதலில் வெளிப்படுகின்றது. ஆனால் சினம் நீண்ட நேரம் இருப்பது. தற்காலத் தமிழில் ஜெயம் என்ற சொல் உள்ளது. வடமொழியில் இருந்து இச் சொல் கடன் வாங்கப் பட்டது. எடுத்துக் காட்டாக, பேச்சு வழக்கில், பேச்சு மரபுத் தொடர்களைப் பயன்படுத்தும் பாரதியின் புதுக் கவிதைகளில் உயர்ந்த இலக்கிய வழக்கான 'வெற்றி' என்பதோடு உட்தொடர்புடைய நிலையிலிருந்து 'ஜெயம்' குறைந் தொலிக்கின்றது. எந்த இலாபமும் ஜெயமாகும். ஆனால் வெற்றி அவ்வெற்றியை மட்டுமே குறிக்கும். ஆனால் இந்த வேறுபாடு வடமொழியிலிருந்து பெறப்பட்டதல்ல. எனவே, மொழியின் சொற் கோவைச் சூழலில் சொல்லின் உண்மை முடிவு செய்யப்படுகிறது. அது வேற்று நிலைகளை உட்பிணைக்கும் வடிவங்களாகும். இது சொற் கோவை அமைப்பை உருவாக்குகின்றது. ஆனால் உறவுப் பெயர்களும், பிற வரையறுக்

கப்பட்ட பிற துறைப் பெயர்களும் நீங்கலாக ஒரு மொழியின் முழுச் சொற் கோவையும் இது வரை அமைப்பியல் முறையில் விளக்கப் படவில்லை.

வரன் முறை அனுகு முறை (Distributional Approach)
 வடிவம் - இலக்கண வழிப் பொருளுடன் கூடிய வகைகள் அவை சார்ந்த சூழல் கட்டுக்குள் அமைப்பியலால் இனங்காணப்படுகின்றன. ஹாரிஸ் (Harris), ஹோனிஸ் வட் (Hoenigs wald) முதலியோர் முயன்று பொருள் வழி அறியும் பொருளை இங்ஙனம் விளக்க முயலலாம். எனவே, சொல்லியன் மாற்றம் பற்றிய சோதனையானது ஒரு மொழியின் சொற்பட்டியலை அடைவதற்கு என்று கூறலாம். எனவே, பிர்த் (Firth) என்பவரின் சொல்லியனின், 'பதிலீட்டுப் பகுதி' (Substitution Counter) என்ற சொல் பற்றிய விளக்கம் சிறக்கின்றது.

நிகழிடப்பொருள் இக்கோணத்தில் நிகழிடம் பற்றிய
 கொள்கை சொற்களின் தனித்தன்மைக்கு மாறானதாக இருந்தாலும் இன்றியமையாதது. முன்பே விளக்கியபடி சொற்கள், வடிவம் அல்லது பொருள் அல்லது இரண்டின் உள் நெருக்கத்தினைச் சிறப்பிக்கும் மெய்மயக்கங்களின் வேறுவேறான சேர்க்கைகள், மொழியின் சொற்கோவையின் முழு அமைப்புக்குள் உள்ளன. அவை மொழிச் சூழல்கள். பேச்சுச் சூழலிலும் பேச்சுமொழியின் எல்லை வட்டங்களாகவும் நம்முண்மைகளின் தொடர்ச் சூழலாகவும் விளக்கப்படுகின்றன.

பரந்த நிகழிடம் (Wider Context) நிகழிடம் என்பது இக்காலத்தில், சூழலின் பேச்சற்ற தன்மைகளை மட்டுமல்லாது சமூக அமைப்பின் பாதிப்புகள், பண்பாட்டுப் பின்னணிகள் முதலியவற்றையும் உள்ளடக்கி விரிந்த பொருளைத் தருவதாகும். எடுத்துக் காட்டாகத் தமிழில், பழங்காலத்தில் போர் முறையுள்ள ஆட்சியில் 'சான்றோன்' என்றசொல் படைவீரனைக் குறிக்கும். பின்னர் மக்கள் அமைதி வாழ்வில் பண்பாட்டு முன்னேற்றத்துடன் ஒன்றாகி வாழத் தொடங்கியபோது, ஒழுக்கத்தில் சிறந்த மனிதனைக் குறித்தது. இங்கு, பண்பாட்டு, சமுதாய அமைப்பே இச்சொல்லின் தெளி

வான பொருள் மாற்றத்திற்குக் காரணமாகும். சபிர் (sapir) சொன்னது போல, ஒருவகையில் மொழியில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள நாகரிகத்தின் பண்பாட்டு அமைப்பே நாகரிகத்தை வெளிப்படுத்துகிறது எனலாம். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு பாடலை அறிந்துகொள்ள சராசரியாக சிறு சொற்களை அறிந்து கொள்வது மட்டுமல்லாமல், அந்த இனத்தின் முழு வாழ்க்கைடைச் சுருங்க பிரதிபலிப்பனவாக உள்ள சிறு சொற்கள் அல்லது தொனியாய் விளங்கும் தன்மையை உள்ளடக்கியதாக அறிதல் வேண்டும். சமூகப் பண்பாட்டுப் பாதிப்புகள் சொற்களில் மட்டுமே உள்ளன என இதற்குப் பொருள் அல்ல. சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் தெளிவான குறியீடாக விளங்கும் மொழியியல் வேறுபாடுகளை முன்னரே சபிர் சுட்டியபடி பெரியசாதியில் தோன்றும், மொழியியலின் எல்லாத்துறைகளையும் சிறப்பாகக் காட்டும் சமூகப்பேச்சு நடையை அவர்காட்ட முயல்கின்றார். “உச்சரிப்பு, தொடர்களில் காணும் சிறப்பு மாற்றங்கள், பேச்சில் காணும் குறு மொழி, எல்லாவகையான தொழிலையும் குறிக்கும் பெயர்கள் முதலியவற்றின் தனிக்கூறுகளும் டேலும் பிடிவும் உன்மனிதர் மற்றும் சமூகச் செயல்களின் வளர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ளும் இன்றியமையாகக் குறியீடுகளாக உள்ளன.” ஒலியியல், ஒலியனியல், உருபனியல், சொற்றொடரியல், பொருளனியல், சொற்கோவை ஆகியன இங்ஙனம் சமூகப் பண்பாட்டுப் பரந்த நிகழிடச்சூழலில் ஆராயப்பட வேண்டும். மானிடவியல், சமூகவியல் நோக்கு ஆய்வாளர் போக்கில் இல்லையென்றாலும் மொழியியல் ஆய்வாளர் மொழியியல் நோக்கிலாவது ஆய்தல் வேண்டும். மொழியியலின் எல்லாத்துறைகளிலும் பொருத்தமாக நிகழிடச்சூழல் பற்றிய கொள்கை அமைந்துள்ளமை தெளிவாகப் புலப்படும். இவையெல்லாம் ஓர் உண்மையை வலியுறுத்துகின்றன. பொருளியனிலை உள்ளடக்கிய மொழியியல் சுயச் சார்புடையது என்றாலும் ஒருமொழியின் உள்ளுள்ள எல்லாவற்றையும் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள அதை முழுவதாகத் தனிமைப்படுத்தி ஆராய்வது இயலாது. ஹால் (Hall), டிராகர் (Trager), மொழியை, பண்பாட்டு அமைப்பை முழுமையாகத் தன்னகத்தே அடக்கியுள்ளது என்றும், உடலுறுப்புக்களுள் செம்மையாக நங்கூரமிட்டுள்ளது என்றும், இன்றும், இனியும் பண்பாட்டை எதிரொலிக்கும் என்றும் புகழுரை சூட்டுகின்றனர்.

மொழியின் தனி நிலையுணர்த்தல் வேறுபடும் பேச்சுச்சூழல் ஒரு சொல்லின் தனிப் பொருளைப் பாதிப்பதால் அச் சொல்லின் பொருளியல் கூற்றை எவரும் மறுக்கக் கூடும். மொழியிலிருந்து அல்லாமல் மொழியின் தனி நிலை யுணர்த்தலுக்காகப் பேச்சுச் சூழல் ஒதுக்கப்படலாம். ஆனால் ஒரு சொல்லின் பொருளைச் சிறப்புப் பேச்சுக் கருத்தில்லாமல் உணர முடியும். சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் மொழி என்பது ஒரு அமைப்பியல் நடத்தையைக் கொண்டதாகத் தோன்றும். ஆனால் தன் பரப்புக்குள் சமூகக் கண்ணோட்டத்தில் இருந்து மாறுபட்டுத் தனிக்கூறாக, மொழி தனிநிலை உணர்த்தும் கூறு இயங்கும். வேறுபடும் பல்வேறு அளவு முறைகளால், பேச்சுச் சூழல், சொல்லின் பொருளை வழிப்படுத்திச் சூழல் வளரும் பயனுக்கு ஏற்ப ஒழுங்கு படுத்தி நிலை நிறுத்தும்.

வேறுபடும் அளவுகோல் ஒரு சொல்லின் உணர்வெழுச்சியின் தன்மை, சூழலையே சார்ந்திருக்கும். எடுத்துக் காட்டாக 'முல்லை' என்ற சொல் காதலிக்குச் சூட்டும் மாலைக்குச் சார்பாய் காதலனாலோ அல்லது தாவரவியல் மாணவனாலோ கூறப்படுகிறது என்போம். அச் சொல்லின் பொருள் மாறக்கூடிய தன்மை வாய்ந்தது. அதனுடைய பொருளியனளவு அச் சொல் பயின்று வரும் சூழலைப் பொறுத்தே நிலைபேறடைகின்றது. எடுத்துக் காட்டாக அரங்குகளில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தனித்தனி இடங்களை இந்திபாவில் ஒதுக்கிய போது 'மனிதன்' என்ற சொல் பெண்ணுக்கு எதிராகப் பயன்பட்டது. 'மனிதன்' தேவர்களுக்கு எதிரானதாக இருந்தாலும் 'உயர்திணை'யை விளக்கும் போது அத்திணை, மனிதரையும், தேவரையும் உள்ளடக்கி யிருக்கும். சொல்வதில் மாற்றம் என்பது உல்மன் கண்ட முறையாகும். இது வேறுபடும் அளவு கோலின் மூன்றாவது கட்டமாகும். சொற்கள் பொருள்களை மறைவு அல்லது சிறப்புத் தன்மையின் மூலம் தருவிக்கும் என்பதை இங்குக் கூறியாக வேண்டும். எடுத்துக் காட்டாக, 'பழம்' என்பது சாதாரண சூழலில் பொதுவாக வாழைப்பழத்தைக் குறிக்கும். ஆனால் ஒருவர் மாம்பழக் கடையின் முன் நின்று ஒரு பழத்தின் விலை என்ன என்று கேட்டால் அது மாம்பழத்தை மட்டுமே குறிக்கும். 'பலா' என்ற சொல் பழத்தையோ, மரத்தையோ, பலகையையோ சூழலுக் கேற்பக் குறிக்கும். இம்மாற்றங்களால் பலசொல் குறித்த ஒரு பொருள் நிலை

பேறு தரக் கூடும். குறிப்பிட்ட ஒரு பொருள், சூழலால் மட்டுமே தெளிவாகத் தோன்றும். எடுத்துக் காட்டாக, 'படை' என்பது போர்ப்படையை இராணுவத்திலும், தோற்படையை மருத்துவ மனையிலும் குறிக்கும்; கட்டும் கலையில் ஒற்றைப் படையாகக் கட்டுவதையும், உணவறையில் பரிமாறக் கட்டளை யிடுவதையும் குறிக்கும். ஒரே வடிவுடைச் சொற்கள் எல்லாம் பொருட் தொடர்புடையனவாக ஏற்றுக் கொள்ளப் படுவதில்லை. பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லாக அமையும். அது வேறுபடும் அளவு கோலின் கடைசிக் கட்டமாகும். 'வார் என்பது 'ஊற்று' என்றும், 'தோற்பட்டை' என்றும் பொருள்தரும். 'சேர்' என்பது 'அடை' என்பதையும், தானியங்களைக் 'குவி' என்பதையும் குறிக்கும். சிலவேளைகளில் சூழல்கள்கூட பலபொருள் குறித்த ஒரு சொல்லின் பொருள் மோதலைத் தவிர்க்கவியலாமல் போகும். வேறுசில வகைகளை அதிகஅளவில் கையாள வேண்டியிருக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, 'உத்தரம்' என்பது 'விண்மீன்', 'சீட்டு உத்தரம்', 'பதில்' எனப் பொருள்படும். கூரையும், விண்மீனும் இருவேறு அண்டங்களில் உள்ளவை. ஆனால் இரு உலகங்களிலும் 'பதில்' ஒன்றாக இருந்து சிக்கலைத் தோற்றுவிக்கின்றது. இதன் விளைவாக இச் சொல் 'உத்தரம்' என மாற்றப்பட்டது முற்காலத்தில். ஆனால் இன்று 'பதில்' அச் சொல்லுக்கு மாற்றாக வழங்குகிறது.

இங்கும் சூழல் மொழியின் தனிநிலையுணர்த்தும் சூழலுள்ள சொல்லுக்கும், மொழியைப்பில் உள்ள சொல்லுக்கும் இடையில் அகன்ற இடைவெளி இருப்பது தெளிவாகத் தெரியும். வேறுபடும் அளவுகோலை அமைத்துக் கண்டால் பலபொருள் தரும் சொற்கள் எல்லாம் பல சொல்குறித்த ஒருபொருட் சொற்களாக இல்லாத உண்மையை அறியமுடியும் என்று உல்மன் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். பல பொருளியன் முதலாய எல்லா மாற்றங்களையும் பயன்படுத்தாமல், பின்னணியில் தோன்றுர், தரத்தில் அதிக அளவில் வேறுபடும் சூழலின் பாதிப்பு ஒன்றாகியிருக்கும் நிலையினைத் தாங்கும்படிக் கொண்டுவருதை உணர்த்தும் என்கிறார்.

அகராதி (Dictionary) சொற்களின் பொருளை விளக்கும் அகராதிகள் மூலம் சொற்களின் சுயச் சார்பற்ற தன்மை புலப்படுவது

உண்மையாகும். ஐயத்திற்கிடமான சிலவற்றை நீக்கிவிட்டுப்பார்த்தால் நோக்கமுள்ள சொற்களின் தெளிந்த நிலைகளைக் காணலாம். இவை, பெட்ரண்ட் ரஸ்ஸல் சுட்டியபடி, பொருள்கள் எதைச்சுட்டுகின்றனவோ அல்லது அச்சுழலை உணர்த்துகின்றனவோ அவற்றை எதிர் கொள்ளும் அத்தகு பொருட் சொற்கள் பிறசொற்களை முன் எண்ணவைக்காதவை. தாமே எல்லாவற்றையும் வெளிப்படுத்த வல்லன. அறிவியல், தொழில் நுட்பச்சொற்களை, எடுத்துக்காட்டாக, இத்தகு பொருட்சொற்களுக்குக் கூறலாம். மேலும், இராமன் போன்ற உயர்திணைப் பெயர்களும், 'நாய்' போன்ற அஃறிணைப் பெயர்களும் உள்ளன.

ஜேகப்சன் (Jakobson) எல்லா மொழியியல் அலகுகளோடும் தொடர்புப் படுத்தி நிகழிடச்சூழல் கொள்கையை வேறுகோணத்திலும் நோக்கலாம். மொழியின் அடிப்படைப் பகுப்புக்கள் இரண்டினைப்பற்றி ஜேகப்சன் பேசுகின்றார். அவர்கருத்துப்படி பேச்சு என்பது "தேர்ந்த சிலமொழியியல் கூறுகளும், அவற்றின் சேர்க்கைகளும் நிறைந்த அளவில் கலந்திருக்கும் மொழியியல் அலகுகளை" உள்ளடக்கியிருப்பதாகும். சொல்லுக்கு நிகழிடச்சூழல் கொள்கையைப் பயன்படுத்துவது "ஏனெனில் சொல்லியன் நிலையில் புலப்படுதலாகும். பேச்சாளர் சொற்களைத் தேர்ந்து சொற்றொடரில் ஒன்றாக்குகின்றார்." ஆனால் இந்தச் சேர்க்கையும், தேர்வும் எல்லா மொழியியல் கூறுகளுக்கும் பொருந்தும். தொடரியல், அரீக் கவியல் அமைப்புக்களுக்கு இடங் கொடுக்கும். சேர்க்கையைப் பொருத்தவரை, எந்தக் குறியீடும் அடுத்த குறியீட்டின் மீது அமைவது அல்லது பிற குறியீடுகளோடு சேர்ந்து பயின்று வருவதாகும். சிறு அலகுகளில் அது நிகழிடச் சூழலாகவும், மொழியியல் அலகில் அதிக அளவில் உள்ள கலப்பில் அது தன்னைக் கண்டு கொள்வதாகவும் அருக்கும். சேர்க்கையும், சேர் சூழலும் ஒரே இயக்கத்தில் அமையும் இரு கூறுகளாகும்". தேர்வு என்பது "ஒன்று விட்டு ஒன்று இருப்பனவற்றின் இடையில் ஒன்றுக்குப் பதிலாக ஒன்றைத் துணையாக வைப்பது இயலும் என்பதையும், அது சில இடங்களில் முன்னதற்கு ஒப்பாகவும், சில இடங்களில் வேறாகவும் இருப்பதையும் உள்ளடக்கியதாகும். தேர்வும், துணையும் ஒரே இயக்கத்தின் இரு கூறுகளாகும்". டிசாசர், சேர்க்கை என்ற பெயர் சரியான

தொடர்களில், அதாவது சரியான செய்தியில் உள்ளது. ஆயின் தேர்வு என்பது 'மறைவான' என்பதனோடு தொடர்புள்ளது. அதாவது சொல்லப் பட்ட செய்தியில் அல்லாமல் குறிநிலையில் இணைந்த வெளிப்பாடு" என்று கூறுகிறார். இரு இணை விளக்கங்களை ஒவ்வொரு மொழியியல் குறியீடும் தருமாறு இரு இயக்கங்களும் உள்ளன என ஜேகப்சன் மேலும் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். அதாவது இரு குறிப்புகள் குறியீட்டை விளக்க உதவுகின்றன. ஒன்று குறிப்பையும் மற்றொன்று நிகழிடத்தையும் விளக்கும். பேச்சிழப்பு பற்றிய ஆய்வால் நிகழிடமும், துணை நிலையும் ஒலியன்கள், உருபன்கள், சொற்கள், தொடர்கள், சொற்றொடர்கள் என எல்லா மொழியியல் அலகுகளிலும் இம்முறையில் தன்னிச்சையாக இருப்பதற்குச் சேர்க்கையை மேலும் பொருத்தலாம். எனவே சொல்லின் சுயச்சார்பு நிகழிடக் கொள்கையால் பாதிக்கப் படுவதில்லை. நிகழிடக் கொள்கை, சொல்லின் சுயச்சார்பை அழிக்குமானால், எல்லா மொழியியல் அலகுகளின் சுயச்சார்பையும் சமமாக அழிக்க வேண்டும். மொழியியல் அலகுகளின் சுயச்சார்பைப் பேச்சிழப்பு நிரூபித்தாலும், சொல்லின் சுயச்சார்பையுங் கூடவே நிரூபிக்கின்றது. பேச்சிழப்பின் பின் பொருள்களுக்குப் பெயரிடுதல் நோயாளிக்கு இயலாமல் போகின்றது. புதை நிலை அல்லது வகை நிலையைக் குறியீடாகச் சுட்டும். முழுமையான செய்தி புறநிலையை உணர்த்தும். புதை நிலை இழப்பின் காரணமாகப் பெயரிடுதல் இயலாமல் போகும். நோயாளி புதை நிலை அமைப்பில் இல்லையானாலும் தொடரில் சொல்லைப் பயன்படுத்தும் போது குறியீட்டுள் சொல் பாதிக்கப்படுகிறது. சொல்லின் சுயச்சார்புக்கு இது மேலும் ஒரு சான்றாகும்.

ii சொல்லுக்கு அமைப்பியல் வரையறை

புளும் பீல்டன் வரையறை (அ) *The* பொருள் பற்றிய குறிப்பின்றி, அமைப்பியல் நோக்கில் சொல்லுக்குண்டான வரையறையை இனிக் காண்போம். சொல் என்பது குறைந்த அளவு கட்டிடில்லா வடிவம். தன் பரப்புக்குள் 'The' போன்ற சொற்களைக் கொண்டு வர இயலாதது என புளும் பீல்டு வரையறை செய்கின்றார். இவ்வரையறையின் கீழ், 'The Mayor of Boston's daughter' என்பது போன்ற வடிவங்களோ அல்லது 'Twenty eighth' போன்றவையோ சொற்களாகலாம். இவை போன்ற இடர்ப்பாடுகள் நீங்கலாக, இவ்

வரையறை இயக்குவதற்குப் பயன்படும். சுட்டு (Article), this, that போன்ற பெயர்ப் பதிலிகளுக்கு இணையானது என்றும் எனவே 'the' என்பதையும் கட்டில்லா வடிவம் என்ற வகைக்குட் படுத்தலாம் என்றும் கூற முனைகின்றார். புளும் பீல்டு. ஆனால் இது உண்டாக்கும் மாற்றமே.

(ஆ) தமிழில்

தமிழிலும் இது போன்ற இடர்ப்பாடு உண்டு. தமிழில் தனித் தியங்கும் பெயர், வினைகள் உள்ளன. ஒரு வகையில் தமிழ்ச் சொற்கள் வினை முற்றுக்கள், வினை முற்றல்லாதவை எனப்பாடுபாடு செய்யப் பெற்றுள்ளன. பெயரடைகளும், வினையாக்கங்களும் வினை முற்றல்லாதவை. எனவே அவை முழுமையடைய, தலைச் சொற்கள் தேவைப்படும். பெயர் முற்றும், வினை முற்றும் முழுச் சொற்றொடர்களாகும். வினை முற்றல்லாதவையாய் இருந்தும் வினையாக்கங்கள் அவ்வாறு ஆகலாம். பொதுவாக உரிச் சொற்களுக்கு இணையாக வந்தாலும், முழுச் சொற்றொடர்களாகலாம். ஆனால் செய்து எனும் வினையெச்சம் போன்றவை முழுச் சொற்றொடராகப் பொதுவாக வாரா. ஆனாலும் பேச்சு வழக்கில் முழுச் சொற்றொடராகப் பயன்படுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

கே : என்ன செய்து விட்டு வந்தான்?

ப : கத்தியைப் — போட்டு விட்டு.

காலம், இடம், தன்மை அல்லது குழலையொட்டிய வினையடையாக செய்து என்னும் வினையெச்சம் வளர்ந்திருப்பதால் மேற்கண்டவாறு பயின்று வருதலும் இயலும். இத்தகு வினையடைகள், வினையடைகளாகக் கொள்ளப்பட்டால், தமிழில் பெரு வழக்குப் பேச் சொலிகளாகக் காணப்படும். பெயராகவே அடை இருக்குமா, னால் ஒரு பேச்சொலியாக வரும். ஆனால் அடையின் வேறொரு வடிவம் பெயரெச்ச வடிவத்தில் உள்ளது. இது முழுப் பேச் சொலியாக வாராது. எடுத்துக் காட்டாக, 'இனிய பழம்' என்பதிலுள்ள 'இனிய' சிறிய கட்டற்ற வடிவமாக வர இயலாது. அதாவது முழுப் பேச் சொலியாகப் பயின்று வாராது. ஆனால் புளும் பீல்டு 'This' 'That' என்பனவற்றுக்கு நிகராகக் குறிப்பிட்ட 'The' போல, இப்

பெயர்ச்சமும் பெயரடைக்கு நிகராகக் கூறலாம். ஆனால் அதற் இணையாக, பெயர், பதிலியாக வரும் வரை தான் அவ்வாறு கூறலாம். எடுத்துக் காட்டாக, 'இறிய பழம்' என்பது 'இனிப்புப் பழம்' என்பதையே குறிக்கும். தமிழில் பெயரடை எனத் தனியாக இல்லை. பெயர், அடையாக மாறி ஒரு பெயருக்கு முன்னொட்டாகியிருக்கும். அதுவே பெயரடைப் பொருளைத் தரும். இந்நிகரமைப்பு நோக்கில், பெயர்ச்சமும் கூட்டற்ற வடிவக் குழுவில், அவ்வாறு பயின்று வாராவிட்டாலும், அங்ஙனம் நோக்கலாம். முன்னரே கூறிய படி இது ஒரு செய்முறை மாற்றமே (Make shift) தவிர முழுதிருப்தியை ஏற்படுத்தாது.

கிரீன்பெர்க் (Greenberg) தடைப்படாமை

மொழியியல் அலகான சொல்லுக்கு, நடைமுறை விளக்கத்தைத் தர கிரீன்பெர்க் முயன்றிருக்கிறார். தற்காலத்தில், உருபன் பற்றிய கொள்கை உருபனியல் ஆய்வில் சொல்லைக் காட்டிலும் இன்றியமையாமை பெற்றுள்ளது. எனவே, சொல் என்பது, உருபனியல் அளவான சொல்லிடைக்குள்ளும், சொற்றொடரியல் அளவான சொல்லுக்குப் புறம்பும் ஆகிய அளவுகளின் இடைப்பகுதியில் இன்று அமைகின்றது. உருபன் என்பது சொல்லாகவோ, சொல்லிடைப் பகுதியாகவோ இருக்கும். சொல்லின் எல்லை என்பது எப்போதும் உருபனின் எல்லையே என்றும் ஆனால் உருபனின் எல்லை என்பது சொல்லின் எல்லையாகவோ (முன்னது மட்டும் கடைசி உறுப்பாகவோ அல்லது அது மட்டுமே சொல்லாகவோ வரும்). அல்லது சொல்லிடைப் பகுதி (Infra-word) எல்லையாகவோ (முன்னர் கூறியபடி பயின்று வாராதிருந்தால்) வரும் என்பது இதன் பொருளாகும். இங்ஙனம் உருபனைக் காட்டிலும் பெரியதாகவும், சொற்றொடரைக் காட்டிலும் சிறியதாகவும் சொல் வரும். பரவலான கருத்துப்படியும், சொல் என்பது ஒலியன்களின் தொடர்த் தொகுதியாகவும், ஒரு மொழியில் ஒவ்வொரு பேச்சு சொலியும் கூட்டற்ற சொற்களின் முழுமையான, ஐயப்பாடற்ற முற்றெண்களாகப் பிரிக்கப்படும். நன்னூலும் பிற இலக்கண நூல்களும் சொல்லை ஒலிகளின் தொடர்த் தொகுதி எனக் கூறும் (பதவியல் - 1) பொருளுக்காகவோ அல்லது இத்தொகுதி ஒருகுறி அல்லது குறியீடாக இருந்து வேறெதையோ குறிப்பதற்காகவோ உள்ளது என்ற கருத்தைக் கொணர

றாயல்கின்றன. பொருள் பற்றி எந்தக் குறிப்பும் இல்லாமல் கிரீன்பெர்க் சொல்லுக்கு வரையறை தர விரும்புகின்றார். அமெரிக்க மொழியியலைப் பொதுவாகக் காட்டும் முயற்சியாகும் இது. சொல்லின் தடைப்படாமை (Non - interruptability) என்பது ஒரு ஒலியன் களின் தொகுதியுள் இன்னொரு தொகுதியை உள் நுழைக்க முடியாது என்பதாகும். இக்கருத்தைத்தான் அவ்வரையறை குறிக்க முயல்கிறது. அக்ஷரவர்த்தனா அல்லது எழுத்துப் பெருக்கம் என்ற அணி ஒன்றுண்டு. எடுத்துக் காட்டாக, பழந்தமிழ்ச் சொல்லான 'கார்'யின் நடுவில் 'வ்' என்ற அசையை நுழைத்தால் ஆற்றுப் பெயரான 'காவிரி' என்பதைப் பெறலாம். மேலும் தமிழில் 'பொன் போன்ற பெயர்களை முன்னொட்டாக 'மலை' போன்ற, பெயர்களுக்கு முன் சேர்த்துப் 'பொன் மலை' போன்ற கூட்டுச் சொற்களைப் பெறலாம். இவையெல்லாம் நுழைத்தல்களே. 'தடைப்படாமை' என்ற இவை போன்றவை ஐயத்தை உண்டாக்கா வண்ணம் சுருக்கி வரையறை செய்தல் வேண்டும்.

மையம் (Nucleus) கிரீன்பெர்க் உருபனுக்கு, சொல்லின் நீட்சிக் கோணத்திற்கும் இடையில் உள்ளதை 'மையம்' என்ற புதிய அலகால் அழைக்கிறார். சொல் எல்லைக்கு உடன் பாடான சில நுழைத்தல்களை மையம் என்ற இவ்வலகை ஏற்றால் நடைமுறைக் கேற்ற வரையறைபைச் சொல்லுக்குத் தருவது எளிதாகும். சொல், எல்லை கட்கிடையில் உள்ள நீட்சி' என வரையறுக்கலாம்.

(அ) பதிலீடு வகைகள்

உருபன் பதிலீடு வகைகளில் (உ. ப. வ) இருந்து தொடங்குகிறார் கிரீன்பெர்க். தமிழில் வினையடிச் சொற்கள் 'செய்', 'பார் முதலியன ஒரு உ. ப. வகையாகும். 'செய்வான்' என்பதிலுள்ள 'செய்' இந்த உ. ப. வகையாலும் ஒரு விதமான அடிச் சொல்லாக, அணி, அடக்கு, மற்றும் பிறவற்றையும் கொண்டுள்ளதாகத் தோன்றுகிறது. எடுத்துக் காட்டாக, 'அவன் அதை - ச் - செய்வான்', 'அவன் அதை அடக்குவான்' என மொழியில் இவை இரண்டும் பயின்று வரும். பால் திணைப் பெயர்கள் இன்னொரு உ.ப.வகையை உண்டாக்கும். மேற் குறித்தவற்றில் (-வ்)- ஆன் என்பதை நோக்குக. ஆனால் கொடுவா ~ கொடு வரு ~ கொண்டு வா. இவ்

‘செய்’ முதலியன உ. ப. வகையாக இரா. ஏனெனில் ‘கொடு’ ‘வா’ என்ற இரு உருபுகளைக் கொண்டனவாகும்.

(ஆ) உட்தொகுதி (Thematic sequence)

கிரீன்பெர்க் விட்டிசை உருபுகளை ஒப்புக் கொள்வதில்லை. அதற்காக உட்தொகுதி என்ற கருத்தை அறிவிக்கின்றார். இது இரண்டு அல்லது அவற்றிக்கு மேற்பட்ட உ. ப. வகைகள் ஒரு தனி உ. ப. வ. வுக்குப் பதிலாக இருக்கும் இலக்கண வழக்கிலும், பிற உ. ப. வகைகள் ஏதும் இணையாக இல்லாமல், தனி உ. ப. வகையின் அதே உறுப்புக்களாகவும் இருந்தும் பதிலீடாக அமைய வேண்டும். இவ்வுட்தொகுதி ஒன்றை உருவாக்கும். ஆனால் அது தனி உ. ப. விவின் விரிவாகவும் இருக்கலாம். பதிலீடாக்கலாம். ஆக்கங்களையும், கட்டுமையங்களையும் உள்ளடக்கியது இது. ‘வேலைக்காரி’ இரண்டு உ. ப. வகைகளையும் கொண்டது. ‘வேலை’ ‘காரி’ என்பதில் காரி என்பது ஆக்க உட்தொகுதியாகும். ஆனால் ‘பொன் மலை’ என்பது கூட்டு வடிவாகும். முதலாவது அவள் அல்லது பெண் என்பதைப் பதிலீடாகப் பெற்று உ. ப. வ. வாகும். ஆனால் எந்த உ. ப. வ. வும் ‘வேலைக்காரி’ என்பதில் வேலை அல்லது காரிக்கு இணையாக ‘அவள்’, ‘பெண்’ போன்ற உ. ப. வ. வின் உறுப்பாக இருக்க முடியாது.

வரையறை செய்யப்பட்ட மையம் இம்முதற் கட்டங்களுக்குப் பின்னர், புதித அலகான மையம் பற்றி கிரீன்பெர்க் விளக்கந்தந்துள்ளார். உ. ப. வ. வான உட்தொகுதியைச் சாராத ‘செய்’ போன்றோ, உட்தொகுதியுள்ள இரு உ. ப. வாக்களைக் கொண்ட ‘கொடுவரு’ போன்றோ இருக்கும். தொகுதியாக இருந்து, ‘வா, போன்றவை உ. ப. வ வுக்குப் பதிலீடாகவிரும்பும். ஆனால் ‘கொடு’ ‘வரு’ போன்ற உ. ப. வகைகள் தனி உ. ப. வ. வுக்கு இணையாக இருந்து பதிலீடாக வாரா. அதாவது ‘செய்’ அல்லது ‘வரு’ பதிலீடாக இத்தொகுதியில் வாராது. மைய எல்லையும் சொல் எல்லையும் இப்போது தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. மைய எல்லை என்பது சொல்லிடை எல்லையாகும், பெரும்பான்மை (பெரும்பாலும்) மைய எண்ணிக்கையை உள்ளுழைக்கலாம். ஆனால் சொல்லெல்லை யில் பெரும்பான்மை மையங்களை உள்ளுழைத்தல் இல்லை. ‘செய்’

தான்' என்பதில் 'செய்' ஒரு உ.வ. வாகவும் 'தான்' மற்றொன்றாகவும் உள்ளது. இவ்விருண்டின் இடையிலும் எதனையும் நுழைத்தல் ஏலாது, எனவே மைய எல்லை இதற்கப்பால் இருந்துங்கூட 'சொல்' என்பது சொல் அல்ல. அது போலவே "கொடு வருவான்" என்பதிலும், கொடு வரு என்பதற்கும், உட்தொகுதியான(வ்) -ஆன் என்பதற்கும் இடையிலும் ஏதும் நுழைத்தல் இயலாது. இடையில் சொல் எல்லையாக இல்லாமல் மைய எல்லையே உள்ளது, ஆனால் 'அவன்' 'செய்வான்' என்பனவற்றின் இடையில் அல்லது "கொடு வருவான்" என்பதன் இடையிலும் ஈணக்கின்றி நுழைத்தல்களைச் செய்யலாம். எ. கா. 'பிறந்து வளர்ந்து' என்பன போன்றன. "இதனை" என்பதையும் நுழைக்கலாம். எனவே, "அவன்", "செய்வான்" என்பனவற்றின் இடையில் எல்லையுண்டு. ஆனால் 'அவன் செய்தான் செத்தான்' போன்ற சொற்றொடரில் 'அவன் செய் - த் - ஆன்' மற்றும் 'செத் - த் - ஆ' என்பன எங்கே நுழைக்கப்பட்டன? அங்ஙனமாயின் 'செய்' என்பது சொல் எல்லையாக மாறுமே. தடை செய்யப்பட்ட இந்த நுழைத்தலைத் தடுக்க மேலும் ஒரு சிறப்பு விதியைப் போடவேண்டும். "ஓரலகின் உள்நுழைத்தலில் அதன் தொடக்கமையம் எல்லையைத் தொடரும் மையமாகவே இருத்தல் வேண்டும். மேலும் அதன் இறுதிமையம் எல்லைக்கு முன்னுள்ள மையமாகவே இருத்தல் வேண்டும்" என்பது தடை செய்யப்படுகின்றது. எனவே 'செய்', 'த் - ஆன்' இரண்டிற்குமிடையில் மைய 'த் - ஆன்', 'செத்' முதலியன நுழைத்தல் இயலாது. இங்கு 'த் - ஆன்' என்பது மூல மையமான 'த் - ஆன்' என்பதுவே. அதாவது இறுதி மைய நுழைத்தலே எல்லையைத் தொடரும் மையமும் ஆகும். இந்த இயக்கம் எல்லா வகைகளிலும் எங்கும் காணும் முறையாகும். வரையறுக்கப்பட்ட வகையான உருபரின் முன்னும் பின்னும் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தாத நுழைத்தல் எதவும் நியாயமாகாது. எனவே, "செய் - த் - ஆன்" என்பவற்றின் இடையில் - 'அவந்து செத்' முதலியன சேர்த்து 'அவன் செய்வந்து செத்தான்' என்ற சொற்றொடராக நுழைத்தல் இயலாது. இச் சொற்றொடரில், நுழைத்தலுக்கு முன், 'செய்' இறந்த காலத்தை ஏற்கும் அடிச் சொல்லாக இருந்தது. ஆனால் 'செய்' வில் இந்தச் 'செய்' எச்ச அடிச் சொல்லாக உள்ளது. முன்னதிலும் பின்னதிலும் உள்ள 'செய்' இருவேறு கட்டுப்படுத்தப்பட்ட உ.ப.வ - க்களாக உள்ளது.

தமிழில் 'அவன் செய்து செத்தான்' என்ற சொற்றொடர் போலவே அவன் செய்தான் என்ற சொற்றொடரும் எனக்கூறி, 'செத்து' என்பதனைச் 'செய்து மற்றும் ஆன்' இடையில் நுழைத்து, சொல் எல்லையை 'செய்துவுக்கும்' 'ஆன்' உக்கும் இடையில் உள்ளது என வாதிடலாம். ஆனால் செய்தான் என்பதில் 'செய் - த்' கட்டுப்படுத்தப்பட்ட, இறந்தகாலத்தை ஏற்கும் அடிச்சொல், உ.ப வகையாக இருக்கும். ஆனால் செய்து செத்தான் என்பதிலுள்ள 'செய்து' செய்தென் வினையெச்சங்கொண்ட உ.ப. வகையாகும். உ.ப. வ. வேறுபட்டாலும், நுழைத்தலால் மாறுபாடு எய்தார். எனவே எந்த வகையும் 'செய்தான்' என்பதில் உள்ள 'செய் - த்' என்பதற்கு நுழைத்தல் மூலம் 'சொல்' தகுதி தர இலாது.

பொருள் பற்றிய கருத்து இல்லாமல் நடைமுறை வரையறையைச் சொல்லுக்குத் தருவதே எல்லாவற்றிலும் இன்றியமையாததாகும். மேலே கூறப்பட்ட கிரீன்பொக்கின் இந்த வரையறை தமிழ்ச் சொற்களுக்கும் பொருந்தும்.

அடிக்குறிப்புகள்

தொல்காப்பியர், 1956, தொல்காப்பியம், தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.

நற்றிணை, 1958, முர்ரே & கோ., சென்னை.

புலணந்தி, 1953, நன்னூல் (பதி), டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர், சென்னை.

புறநானூறு, 1958, முர்ரே & கோ., சென்னை.

மாணிக்கவாசகர், 1965, திருவாசகம், திருவாவடுதுறை மடம்.

Bloom Field, L, 1933, Language, New york.

Buhler, K, 1934, Sprach Theorie, Die Darstellungs-junktion der sprache, Jena.

- Caldwell, R, 1961, A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian Family of Languages; Madras.
- Chao, Y R, 1946, The Logical Structure of Chinese words, Language XXII.
- DE Saussure, F, 1960, Course in General Linguistics, London.
- Durkeim, E, 1938, The Rules of Sociological Method.
- Firth, J. R, 1935, 'Technique of Semantics',
- Gardiner, A, 1931, The Theory of Speech and Language Oxford.
- Graff, W. L, 1929, 'The word and the Sentence', Language V.
- Groot, 1939, 'Wort and wortstruktur', Neophilologie XXIV
- Greenberg, J. H, 1957, Essays in Linguistics, Chicago.
- Hall - Trager, 1953, The Analysis of Culture.
- Harris, Z. S, 1951, Methods in Structural Linguistics, Chicago.
- Hockett, C.F, 1955, A Course in Modern Linguistics, New York.
- Hoeningwald, H. M, 1960, Language Change and Linguistic Reconstruction, Chicago.
- House Holder, F. W, Review of R. B. Lee's 'The Grammar of English Nominalisation', Word Vol. 8. No. 3.
- Jakobson, R, 1957, 'The Cardinal Dichotomy in Language' - Language : An Enquiry into its Meaning and Function, New York.
- Jones, D, 1950, The Phoneme : Its Nature and use Cambridge.

- Malkiel, A, 'Lexical Polarization in Romance, Language XXVII.
- Meillet, A, 1921, Linguistique historique et linguistique ge'ne'rale. I Vol., Paris.
- Ogden, C.K, 1936, Richards, I. A, The Meaning of Meaning, London
- Rosetti, A, 1947, Le Mot, Esquisse d'une theorie ge'ne'rale, Copenhagen - Bucharest.
- Russell, B, 1940, An Inquiry in to Meaning and Truth, London.
- Sapir, E, 1921, Language, An Introduction to the study of Speech, London.
- Siertsema, B, 1955, A study of Glossematics, The Hague.
- Ullmann, S, 1957, The Principles of Semantics, London.

ஓப்போள் — ஓர் உறவுமுறைப் பெயர்

மலையாள மொழியில் வழங்கும் ஓர் உறவு முறைப் பெயர் வியப்பைத் தருகிறது. ஓப்போள் என்ற சொல் சகோதரியைச் சகோதரன் மட்டும் அழைக்கப் பயன்படுத்துகின்றான். ஒரு சகோதரி தன் சகோதரியை அவ்வாறு அழைக்க இயலாது. மூத்த அல்லது இளைய சகோதரியைச் சகோதரன் ஓப்போள் என விளிக்கலாம். படர்க்கையில் பேசும் போது கூட ஒரு சகோதரி மற்றொரு சகோதரியைக் குறிப்பிடும் போது இச்சொல்லைப் பயன்படுத்த இயலாது. கிளை மொழிவளிலுங் கூட இப்போது அருகி வழங்குவதாக அறிய முடிகின்றது. ஒப்பு அவள் (உடன் பிறந்தாள்) என்ற பொருளில் வழங்கி, ஓப்போள் என மருவி, சிறப்புத் தன்மைக்குரியதாக மட்டும் நிலை பெற்றிருக்கலாம்.

— சா. வளவன்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

கள் இறக்குவோர் பேச்சில் கலைச் சொற்கள்

சி. மகேசுவரன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

முன்னுரை :

1. 1. மொழி பலராலும் பேசப்படும்பொழுது, வழங்கும் இடம் (Region), செய்தொழில் (Profession), பேசுநர்தம் இனம் ஆகியவற்றிற்கு இயைபு, அதன் இயல்பிலும், வடிவிலும் சிற்சில மாற்றங்களுடன் வழங்குதல் கண்கூடு. இவ்வுண்மைக்குத் தமிழும் விதிவிலக்கன்று. தமிழும் வட்டாரக் கிளைமொழி (Regional dialect), சாதி அல்லது இனக் கிளைமொழி (Caste dialect), தொழில் வழக்கு (Professional register), நகரக் கிளைமொழி (Urban dialect), கிராமக் கிளைமொழி (Rural dialect) எனப் பலவகையான பேச்சு மொழி வடிவங்களைக் கொண்டிலங்கக் காணலாம்.

1. 2. ஒவ்வொரு தொழிலிலும் அது தொடர்பான கலைச்சொற்கள் வழங்கிவருதல் வெளிப்படை. இக்கலைச்சொற்களே கிளை மொழியியலில் தெளிவான கூறுகளாக (Marked features), கிளை

மொழியை வரையறுப்பதில் முதன்மையான பணியைச் செய்கின்றன. ஆயினும், இவற்றைத் தனிக் கிளைமொழிகளாகக் கொள்ளாமல் தொழில் வழக்குகளாகக் கொள்வதே சாலப் பொருத்தமாகும். கள் இறக்குவோரது பேச்சுமொழியும் இக் கொள்கைக்கு அரணாக அமையக் காணலாம்.

1. 3. தமிழ் நாட்டில் கள் இறக்குவது தொன்றுதொட்டு இருந்து வரும் ஒருபய்ப்பரைத் தொழிலாகும். கள் இறக்கும் தொழிலை 'சாணார்' எனும் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியினரே செய்து வருகின்றனர். இவ்வகையில் இவர்தம் பேச்சுமொழி, மீனவர் பேச்சு மொழி பெறும் இடத்தைப் பெற்று விளங்குகின்றது. அஃதாவது, கள் இறக்குவோர் தம் பேச்சுவழக்கு தொழிலாலும் இனத்தாலும் ஒருங்கிணைந்து காணப்படுவோரால் பேசப்படுவதாகும். 'கள் இறக்குவோர் தமிழ்' இனத்தாலும், தொழிலாலும் மற்ற தொழில் வழக்குகளினின்றும் தனித்து நிற்கிறது. அதாவது, இவர்தம் பேச்சுமொழி ஏனைய தொழில் செய்தின்ற மக்களின் பேச்சுமொழியினின்றும் பல வகையாலும் வேறுபட்டு விளங்குகின்றது.

1. 4. சாணார்கள் தமிழ்நாட்டின் தெற்குப் பகுதிகளான மதுரை, திருநெல்வேலி, மதுரை உள்ளிட்ட பகுதிகளைத் தம் தாயக மாய்க் கொண்டவர்கள். இவர்கள் தொழில்கருதி மற்ற இனத்தவர் இவர்களை 'மரமேறிகள்', 'பனையேறிகள்' என்று பலவாறு அழைக்கின்றனர். வருவாயின் பொருட்டு இவர்கள் தமிழ்நாட்டின் மற்ற மாவட்டங்களிலும் குடியேறியிருக்கின்றனர். இத்தகு இடமாற்றம் காரணமாக இவர்தம் பேச்சுமொழியின் மற்ற பகுதிகளில் (Domains) மாற்றத்தைக் காணமுடிந்தாலும் தொழில் அடிப்படையான கலைச் சொற்களில் மட்டும் மற்ற வட்டாரக் கிளைமொழிகளின் தாக்கத்தையும் (Impact) குறுக்கீட்டையும் (Interference) காணவியலாது. கள் இறக்குவோர்தம் பேச்சில் காணப்படும் கலைச் சொற்களை நோக்கின் இவ்வுண்மை தெள்ளிதின் விளங்கும்.

2. 0. கள் இறக்குவோர்தம் பேச்சில் காணப்படும் கலைச் சொற்களில் இக்கட்டுரையில் சுட்டப்பெறுவது ஒரு பகுதியே. இந்த தொழில் வழக்கு தொடர்பான கலைச் சொற்களையும் இன்னபிற

தொடரியங்களையும் இங்கே காண்போம். கலைச் சொற்களைப் பின்வரும் உட்பிரிவுகளின் கீழ் அடக்கலாம்.

அ. கள் இறக்கப் பயன்படுத்தப்பெறும் கருவிகள்;

ஆ. பனை வகை, பனை மரத்தின் உறுப்புகள், பனைபடு பொருட்கள்;

இ. சில சிறப்பான தொடரியங்கள்.

2.1 கள் இறக்கப்பயன்படுத்தப்பெறும் கருவிகள்:

தள நாரு	'காலில் அணியும் நார் வளையம்'
கிடுக்குக் கம்பு	'பாளையை நசுக்கப்பயன்படும் மர இடுக்கி
ஆண் கிடுக்குக் கம்பு	'ஆண் மரத்திற்கு பயன்படுத்தப் பெறும் மர இடுக்கி
பெண் கிடுக்குக் கம்பு	'பெண் மரத்திற்குப் பயன்படுத்தப் பெறும் மர இடுக்கி'
அருவா பொட்டி	'அறிவாள் முதலிய வைக்கும் பாளையால் முடைப்பெற்ற பெட்டி'
பாளா அருவா	'பாளா சீவும் அரிவாள்'
மட்ட அருவா	'மட்டை வெட்டும் அரிவாள்'
பொடிக்கோலு	'பொடிக்குழல் (அரிவாள் கூர் திட்ட
பொடிக்கொளலு	உதவும் மணலை வைத்திருக்கும் குழல்)
அடபலவெ	'அரிவாள் பெட்டியில் குறுக்காக சொருகப்பட்ட பலகை (அரிவாள் பெட்டியை இரு அறைகளாகப் பிரிக்கும் பலகை)'

மாது தோலு (←மாரு தோலு)	'மரமேறும்பொழுது மார்பில் அணி யும் ஒருவகைத்தோலுரை'
முட்டி	'கள் வடியும் கலையம்'
சின்னமுட்டி	'சிறிய கலையம்'
பெரியமுட்டி	'பெரிய கலையம்'

2.2 பனை வகை

ஆ மரம்	'ஆண் பனை'
பொம் மரம்	'பெண் பனை'
அளவாடெ~அளவ மரம்	'காய்க்கத் தொடங்காத மரம்'
கருக்கு மரம்	'பூக்கத் தொடங்காதமரம்'
ஓஞ்ச மரம்	'கள் வடிவது நின்ற மரம்'

2. 3 பனை மரத்தின் உறுப்புக்கள் :

முதுகு	'மரத்தின் பின் பகுதி'
வயிறு	'மரத்தின் முன் பகுதி'
கண்டம் ~ குந்தம்	'பனை மரத்தின் உடல் பகுதி'
குத்து மட்டெ	'ஓலை மட்டும் நீக்கப்பட்ட மட்டை'
மூக்கு மட்டெ	'மட்டையை அறுத்த பின் இருக்கும் ஓலைப்பகுதியின் பின்புறம்'
கவந்தெ	'மரத்தில் பொருந்தக்கூடிய பிளவு பட்ட மட்டைப் பகுதி'
கா ஓலை	'(காயைச் சுற்றியுள்ள) பக்க ஓலை
பெறணி	'மட்டையின் முதுகுப்புறம் (கீழ்ப் புறம்)'
அகணி	'மட்டையின் வயிற்றுப் புறம் (மேற் புறம்)'

சோத்து நாரு	'மட்டையின் நார்ப் பகுதி'
சில்லாட்டெ	'பன்னாடை'
கொலஞ்சி	'காய்ந்த ஓலை'
பட்டெ	'பாளைக் கொத்து'
சூராம் பானெ	'ஒரு வகைப் பாளை'
புள்ளெ பானெ	'பக்கப் பாளை (ஆண்ட்மரம்)'
கசம்பு	'பக்கப் பாளை (பெண் மரம்)'
ஆம்புடுக்கு (< ஆண் பிடுக்கு)	'ஆண் பூ'

பனை படு பொருட்கள் :

பய்னி ~ கள்ளு	'கள்'
சண்ணாம்பு பய்னி	'பதனீர்'

2. 4 சில சிறப்பான தொடரியங்கள் :

மேற்குறித்த கலைச் சொற்கள் தவிர, கள் இறக்குந் தொழிலுக்குத் தொடர்புடைய சில தொடரியங்களையும் இங்கே காண்போம்.

குருத்து கட்டரது 'குருத்து மட்டைகள், கள் வடியும் பாளை மீது மோதாமல் இருக்க அவற்றை உச்சியில் ஒரே கட்டாகக் கட்டுதல்'

மாத்து போட்டரது 'கலயத்தில் சண்ணாம்பு சேர்த்தல்'
எட்டு ஏத்து 'எட்டு மரங்கள் கள் இறக்க இருக்க
நிக்குது~எட்டு மரம் கின்றன.'
நிக்குது

பனை கட்டணும் 'கள் இறக்க ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டும்.

கண்டத்துக்கு இடுக் 'பனைமரத்தின் உட்புறத்தை
ணும்~குந்தத்துக்கு மிதித்துவிட வேண்டும்'
இடுக்கணும்

வடம் போட்டு ஏர் 'கயிறு கட்டி ஏறவேண்டும்'
ணும்

3.0 முடிவுரை

இத்தொழில் வழக்கில் காணப்படும் பல கலைச் சொற்களில், அகணி, பெரணி, (>புறணி) என்ற சொற்கள் முறையே அகம், புறம் என்ற பழந்தமிழ் வேர்ச் சொற்களினின்றும் உருவாக்கப்பட்டவை எனலாம். அகணி, புறணி எனும் இச்சொற்கள் முறையே medulla, cortex என்ற ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு இணையாக உயிரியல் பாடநூல்களில் பயன்படுத்தப்படுவதைக் கண்கூடாகக் காணலாம். இக்காரணங்களால் தொழில் பற்றிய ஆய்வின் இனிமையும், இன்றி அமையாமையும் புலப்படும். இதனோன்ற ஆய்வுப்பணிகள் விளைவாகத் தமிழின் சொல்வளம் பெருகும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அடிக்குறிப்புகள்

1. மீனவர் பேச்சுமொழி இனத்தாலும் தொழிலாலும் ஒருங்கிணைந்த மீனவ மக்களால் பேசப்படுவதாகும். இது போன்றே கள் இறக்குவோர் பேச்சு மொழி இனத்தாலும், தொழிலாலும் ஒருங்கிணைந்த சாணார் பெருமக்களால் பேசப்படுகிறது.
2. பனையில் மட்டும் கள் இறக்கும் பணியைச் செய்து வரும் தகவலாளிகளிடமிருந்து திரட்டிய செய்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டமையால், இக்கட்டுரையில் தென்னை, ஈந்து போன்ற மரங்களைப் பற்றிய தகவல்கள் விளக்கப் படவில்லை.
3. ஆண், பெண் பனை மரங்களில் அமைப்பு வேற்றுமை காணப்படுவதால், பானைகளை நசுக்கப் பயன்படும் மர இடுக்கிகளிலும் இருவேறு வகைகளைக் காண முடிகிறது.
4. ஆண் மரத்தின் அமைப்பும், பெண் மரத்தின் அமைப்பும் வேறுபட்டு காணப்படுதல் கலைச் சொல் அளவிலும் அறியக்கிடக்கின்றது. எனவே தான் ஆண் பனையின் உறுப்புக்களும், பெண் பனையின் உறுப்புக்களும் வெவ்வேறு பெயர்களால் சுட்டப் பெறுகின்றன.
5. எட்டு மரங்கள் கள் இறக்க நிற்கின்றன என்ற தொடரியத்தின் குறை வடிவமே (elliptical sentence) இது.

மேலும் ஒரு தகவலாளி ஏத்து எனும் சொல்லை உரைக்க மற்றவரோ மரம் எனும் சொல்லை உரைத்தார். முன்னவர் கூறிய ஏத்து எனும் சொல் ஏறு எனும் வினையடியாகப் பிறந்துள்ளது எனக் கொள்ள இடமுண்டு.

துணைநூல்கள் & கட்டுரைகள்

Manoharan, S. 1977. "Na:ɬa:r and Ca:ɳa:r Dialect of Tamil of Tirunelveli District - Tamil Nadu, pp 261 - 66, *A:yvukkova* 9:2, Madurai

Srinivasa Varma, G. 1973. "Technical Vocabularies in a Tamil Dialect", pp. 562 - 66, *A:yvukko:va* 5, Madras

சீனிவாசவர்மா, கோ, (1974). "சிளைமொழியியல் : மீனவர் தமிழ்" பக். 780-84, ஆய்வுக்கோவை 6, Pondicherry.

செட்டி நாட்டில் வழங்கும் சில சிறப்புத் தமிழ்ச் சொற்கள்

வள்ளிதம்	—	சரியான
தொக்கடி	—	மலிவு
தொறட்டு	—	வம்பு வழக்கு
பதவல்	—	செடி, கொடி
பொணை	—	பணயம்
மால்	—	வழி, முடிவு
மாஸ்	—	பந்தயம்
முக்கோசு	—	தொடக்கம்
முல்லை	—	இயல்பு
மயக்காநாத்து	—	மறுநாள்
ராப்தா	—	பழககம்
லெங்குசு	—	கனமில்லாதது
வக்கனை	—	விமர்சனம்

— சோமலெ

செட்டிநாடும் தமிழும், சென்னை.

கோலர் மொழியும் தமிழும்

தமிழ் மக்களுக்கும் கிழக்கிந்தியத் தீவினருக்கும் உள்ள தொடர்பு மிகமிகப் பழைய தொடர்பு. ஹங்கேரி நாட்டிலிருப்பவர்க்கும் நம் நாட்டில் வாழும் கோலருக்கும் கிழக்கிந்தியத்தீவில் வாழ்வோருக்கும் தொடர்புண்டு. அவர்கள் ஒரே மரபினராம்; ஒரே வகையான மொழிகளைப் பேசுகின்றனராம். தமிழ் மொழியிலும் அவர்கள் வழக்கு பழங்காலம் தொடங்கிப் புகுந்துள்ளது. அவர்கள் மொழியின் சிறப்பியல்பு முந்து நிலைகளை (prefixes) வழங்குவதேயாம். அதாவது அவர்கள் சொல்லின் முதலெழுத்தை மாற்றுவதாலேயே பொருள் மாறுபடும். தமிழிலோ பிந்துநிலைகளாகப் பகுதிக்குப் பின்னே வரும் இடைநிலை, விசுதி முதலியவற்றை மாற்றினால்தான் பொருள் மாறும். “வருகின்றான்” என்பதில் பின் வரும் இடைநிலையை மாற்றினால் “வருவான்” எனப் பொருள் மாறும்; விசுதியை மாற்றினால் “வருகின்றார், வருகின்றாள்” எனப் பொருள் மாறும். ஆனால், கிழக்கிந்தியத் தீவினர் வழக்கும் நம் பழந்தமிழ் வழக்கில் காணக் கிடக்கின்றது. “ஆய்” என்றால் தாய் என்று பொருள். சங்க காலத்தில் ஓர் அரிய வழக்கிருந்ததென குறுந்தொகைப் பாட்டுடொன்று சொல்லுகிறது. “யாய்” என யகரத்தை முந்துநிலையாகச் சேர்த்தால் “அன்னுடைய தாய்” என்று பொருளாம். “ரூய்” என ரகரத்தை முந்துநிலையாகச் சேர்த்தால் “உன் தாய்” என்று பொருளாம். “தாய்” எனத் தகரத்தை முந்துநிலையாகச் சேர்த்தால் “அவனுடைய தாய்” என்று பொருளாம். இதுதான் கோலர் மொழியின் வழக்கு. “நான்”, “நீ” என்பவற்றைக் குறிக்கும் சொற்கள் மிக மிகப் பழையனவாகும். அப்படிப்பட்ட பழைய சொற்களிலும் கோலர் வழக்குப் புகுந்துள்ளது என்றால் கிழக்கிந்தியத் தீவினரோடு நமக்குள்ள தொடர்பு எவ்வளவு பழையது என்று எண்ண முடியுமா? மற்றொரு வழக்கும் இன்று வரை வழங்குகிறது. “வீடு கீடு” “தலை கிலை” “வயல் கியல்” - இந்த வழக்கானது தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் என்ற எல்லாத் தென்னிந்திய மொழிகளிலும் வழங்கக் காண்கிறோம். முதலெழுத்துக்குப் பதிலாக “கி” என்பதனை முந்துநிலையாக அமைப்பது கோலர் மொழி வழக்கை நினைவூட்ட வல்லையா?

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார்
பிறந்தது எப்படியோ,
சென்னை.

தமிழ் இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பவர்களின் பிழைகள் : ஓர் ஆய்வு

ந. நடராசபிள்ளை & ச. விமலா

இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனம், மைசூர்

இந்த நூற்றாண்டில் மொழியியலில் நேர்ந்த பெரும் திருப்பங்கள் போலவே மொழி கற்பித்தலிலும் கற்றலிலும் திருப்பங்கள் ஏற்பட்டன. கற்பித்தல் - கற்றல் கோட்பாடுகளின் மேம்பாட்டிற்கு இவை பெரிதும் துணைபுரிந்தன.

மொழி கற்பித்தலின் ஆய்வுகளும் மொழியியலின் வேறு சில துறைகளும் மொழி கற்றலையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கின்றன. மொழியியல் விளக்கங்களும் அவைகளின் அடிப்படையில் தான் சீர்திருத்தப் படுகின்றன. மொழியியல் புரட்சியாளரான சோம்ஸ்கியின் (1965) மொழித் திறன் (Competence) மொழிச் செயல் (Performance) பாகு பாட்டிற்கும் அதுவே காரணம் ஆகியது.

இரண்டாம் மொழியாக ஒரு மொழியைப் பயில்கின்றவர்களின் இரண்டாம் மொழித் திறன் நிச்சயமாகத் தாய்மொழி மொழித் திறனி

லிருந்து வேறுபட்டது. ஆக, மொழியியல் விளக்கங்கள் மொழியை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பிக்கப் பயன்படுகின்றனவா எனும் கேள்வி எழுகின்றது. எனவே மொழியியல் ஆய்வுகள் உளவியலையும் அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் சோம்ஸ்கி. மொழியியலின் அல்லது உளவியலின் தனித்தனி ஆய்வுகள் மொழி கற்பிப்பதற்கு அல்லது கற்பதற்கு எந்த அளவுக்குப் பயன்படுகின்றன எனக் கேட்டால் பதிலில் பெரும் குறைபாடே தோன்றுகிறது.

விளக்க மொழியியலையும் மாற்றிலக்கண மொழியியலையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இரு கற்றல் கோட்பாடுகள் எழுந்தன என்று சொல்லலாம். அவை :

1. கேட்டுப் பேசல் வழக்கக் கோட்பாடு (Audio - Lingual habit Theory)
2. ஓர் தல் விதி பயில் கோட்பாடு (Cognitive Code Learning Theory)

(விளக்கத்திற்குப் பார்க்க திருமலை, 1978; நடராசினி & விமலா, 1982)

கேட்டுப் பேசல் வழக்கக் கோட்பாடு மொழியைப் புறநடத்தையின் - வாய்மொழி நடத்தையின் - ஒரு பகுதியாகக் கொள்கிறது. அது பல தூண்டல்களால்தான் (Stimulus) தீர்மானிக்கப்படுகின்றது எனவே மொழி வருகின்ற சூழ்நிலையால் பெரிதும் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. மொழி புறநடத்தையோடு கட்டுப்படுத்தப்படுவதால் புறநடத்தையையும் மொழியையும் வேறுபடுத்திக் காண முடியாது. எனவே, மொழியைப் பற்றிப் படிக்க வேண்டுமெனில் பேசுபவரின் புறநடத்தையைத் தனியாகக் குறிப்பிட வேண்டும். ஆக, பேச்சைக் கவனித்துத் திருப்பிச் சொல்லிச் சூழ்நிலைகளால் வலியுறுத்தப்பட்டு (Reinforcement) மொழி வழக்கப்படுத்தப்பட்டுக் கற்கப்படுகின்றது என்பது இக்கோட்பாட்டின் கருத்தே. அதனால் மொழி கற்றல் செயற்பாடு (Process) சூழ்நிலைக்குக் கட்டுப்படுத்தி உரையாடலை ஞாபகப்படுத்தி மொழியமைப்புக்களைத் தன்னகப்படுத்த வேண்டும்.

ஆனால் ஓர்தல் விதிபயில் கோட்பாடு இதற்கு நேர் எதிர்மாறாகத் தன் ஆய்வை நடத்துகின்றது. குழந்தைகள் போலச் செய்தலினால் மொழிகற்பதில்லை. அவர்களுக்குப் பிறவியிலேயே மொழிகற்க உதவும் ஒரு பொறியமைப்பு (Language Acquisition Device) உள்ளுணர்வாக அமைந்திருக்கின்றது என்கிறார் சோம்ஸ்கி. எவ்வளவு சிக்கலான மொழி அமைப்பாக இருந்தாலும் அவ்வமைப்பு வாக்கியத்தை முன்னர் கேட்டிராவிட்டாலும் கூட, குழந்தை புரிந்துகொள்வதற்குக் காரணம் இப்பொறியமைப்பேயன்றி போலச்செய்தலினால் கிடைத்ததாக எண்ணப்படும் அறிவினால் அல்ல என்பது திண்ணம். ஏராளமான வாக்கியங்களை அது கேட்கும்போது மொழியமைப்புக்களைப் பற்றிச் சில கற்பிதங்களைச் செய்துகொண்டு, அவைகளைப் பயன்படுத்தி வாக்கியங்களை உருவாக்குகிறார்கள் என்பது ஓர்தல் விதிபயில் கோட்பாட்டின் கருத்து. இதையே இக்கட்டுரையின் ஆய்வும் - தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்கின்ற மாணவர்கள் செய்திருக்கின்ற பிழைகளை ஆராயும் இந்த ஆய்வும் - உறுதிப்படுத்துகின்றது.

மொழியியலின் இன்னொரு பிரிவான உறழ்வு ஆய்வைப் பற்றிக் (Contrastive Analysis) கூறும்போது லேடோ (1957) மாணவர்கள் "தங்கள் தாய்மொழி அமைப்புக்களையும் பண்பாட்டையும் பயில் மொழி அமைப்புக்களுக்கும் பண்பாட்டிற்கும் மாற்ற முயற்சி செய்கிறார்கள். பயில்மொழிப் பேச்சைக் கவனிக்கும் போதும் அதைப் புரிந்து கொள்ளும் போதும் அது அவர்களின் (மொழிப்) பெறுதலாகவும், பேசும் போதும் எழுதும் போதும் அது அவர்களின் ஆக்கமாகவும் இருக்கும்" என்றும், அவர்களின் பிரச்சினைகளைப் பற்றிக் கூறும்போது "முதல்மொழிக்கும் (தாய்மொழிக்கும்) இரண்டாம்மொழிக்கும் (பயில்மொழிக்கும்) இடையிலான அமைப்பு வேறுபாடுகளே மாணவர்களின் பிரச்சினைப் பகுதியாக இருக்கும். இரு மொழிகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகளை வகுப்பில் கற்க வேண்டாம். பொருளுள்ள சூழ்நிலைகளில் அவைகளின் பயனை அறியும்போதே - அதாவது அதை ஆசிரியர் பயன்படுத்தும் போதே - அவர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள். எனவே, வேறுபட்ட மொழிகளைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களுக்கு வெவ்வேறான பாடமும் உத்தியும் கையாளப் படவேண்டும்" என்றும் கூறுகிறார்.

ஆனால் குழந்தைகள் மொழி கற்கின்ற நிலையை ஆராய்ந்து பார்த்தால் அவர்கள் மொழி கற்கும்போது கையாள்கின்ற அணுகு முறைகளும் (Strategies) உத்திகளும் வெவ்வேறானவை என்பது விளங்கும். மொழி கற்பது என்பது மொழியின் அடிப்படை விதிகளைத் தன்னகப்படுத்திக் கொள்வது என்று கொள்ளப்படுவதாலும், பிறப் பிலேயே மொழியைக் கூற்க உதவுகின்ற அமைப்பு குழந்தைகளுக்கு இருக்கின்றது என்பதாலும் இரண்டாம் மொழிக் கல்வியின் நோக் கம் இம்மாதிரியானதொரு அமைப்பை மாணவர்களில் உருவாக்குவ தாகும்; அதாவது முன்னரே இருக்கின்ற இப் பொறியமைப்பில் மேலும் விதிகளைச் (பயில் மொழி விதிகளை) சேர்ப்பதாகும்.

உறழ்வு ஆய்வை மொழி கற்பிப்பதற்குப் பெருந்துணையாக ஏற்றுக்கொண்ட லேடோ (1957) தன் 'Linguistics Across Culture' எனும் நூலில், "பயில் வேண்டிய மொழியையும் அதன் பண்பாட் டையும் மாணவனின் தாய்மொழியோடு முறையாக ஒப்பிட்டு மொழி கற்பதற்கு இடையூறு / உதவி செய்யும் பகுதிகளை ஊகித்து விளக்க முடியும் என்பதன் அடிப்படையிலேயே இந்நூலின் திட்டம் அமைந்துள்ளது" என்று கூறுகின்றார். ஆக, பயில்மொழி- தாய்மொழி ஒப்பீட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாட நூல்கள் எழு தப்படுகின்றன. அதற்கேற்றவாறே கற்பிக்கும் முறைமை களையும் உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர்.

ஆனால் இவ்வுறழ்வு ஆய்வை, மொழிவிளக்கக் கோட்பாடான மாற்றிலக்கணக் கோட்பாடும், கற்றல் கோட்பாடான ஓர்தல் விதியில் கோட்பாடும், பிழைகளை ஆராய்ந்து அவற்றிக்குத் தாய் மொழிமட்டுமல்ல வேறுசில முக்கியமான காரணங்களும் இருக்கின்றன என எடுத்துரைத்த பிழை ஆய்வும் (Error Analysis) தீவிரமாக எதிர்க்கின்றன.

உறழ்வு ஆய்வு மாணவர்கள் பயில் மொழி கற்கத் தங்கள் தாய் மொழியையே அடிப்படையாகக் கொள்கின்றனர் என்பதால் எழுகின்ற மாற்றம் (Transfer) இடையூறு (Interference) எனும் இரண்டு கொள்கைகளினால்தான் பிழைகள் ஏற்படுகின்றன என்றும் கொள் கின்றனர். ஆனால் வகுப்பறையில் மாணவர்கள் செய்த பிழைகளை

எடுத்து ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது இக்கற்பிதம் தவறானது என்பது விளங்குகின்றது. அப்படிச் சொல்லும்போது உறழ்வு ஆய்வின் கோட்பாடுகளும் ஆய்வுகளும் எந்த அளவுக்கு மொழிகற் பிக்க உதவும் என்பதில் ஐயம் ஏற்படுகின்றது.

தாய்மொழி பயில் மொழியோடு கொண்டுள்ள ஒற்றுமை-வேற்றுமைகள் மட்டும் பிழைகளுக்குக் காரணமாவதில்லை. பெரும் பான்மை பிழைகளுக்குப் பயில்மொழி அமைப்புக்களே காரணமாகின்றன. உள்மொழியியல் (Psycholinguistics) வாயிலாக நோக்கும் போது இவைதவிர உள்பாங்கு, விருப்பம், அணுகுமுறைகள் போன்ற இன்னோரன்னைவகளும் காரணங்களாக அமைகின்றது தெளிவாகின்றது.

மாணவர்கள் செய்கின்ற பிழைகள் அவர்கள் மொழிகற்கத் தங்களுக்குள் உருவாக்கிக் கொண்டுள்ள அணுகுமுறைகளையும் அவர்கள் மனதில் பதித்து வைத்திருக்கின்ற பயில் மொழி அறிவின் அளவையும் கண்டுகொள்ள உதவுகின்றன. அதற்குரிய முறையான தொரு ஆய்வை கார்டர் (1967 & 1973) கொடுத்திருக்கின்றார்.

தொகுப்பு

இந்திய மொழிகளின் நடுவண் நிறுவனத்தின் கீழ் ஐந்து கிளை நிறுவனங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் ஒன்றான தென்னிந்திய மொழிகளின் பயிற்சி மையத்தில் நான்கு திராவிடமொழிகளும் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இங்கு மாணவர்களாக வருகின்றவர்கள் (தமிழ் கற்க)தமிழ்நாடு தவிர்ந்த மற்றமாநிலப்பட்டதாரி ஆசிரியர்கள். இவர்கள் வெவ்வேறு தாய்மொழிகளைக் கொண்டவர்கள்; வெவ்வேறு வயதினர்; வெவ்வேறு நிலையினர்; அவர்கள் அறிந்திருக்கின்ற மற்ற மொழிகளும் வெவ்வேறானவை. ஆக, அவர்கள் எல்லாக் கூறுகளிலும் வேறுபட்டிருக்கின்றார்கள். இவர்களின் கட்டுரைக் குறிப்பேட்டிலிருந்தும் தேர்வுத் தாள்களிலிருந்தும் பிழைகள் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பிழைகளை மொழியமைப்பு நிலைகளின் அடிப்படையிலோ காரணங்களின் அடிப்படையிலோ வகுக்கலாம். மொழியமைப்பு நிலைகளின் அடிப்படையில் ஐந்தாகப் பிரிக்கலாம்.

1. எழுத்துப் பிழைகள்
2. உருபனியற் பிழைகள்.
3. புணர்ச்சிப் பிழைகள்
4. தொடரியற் பிழைகள்
5. சொற் பிழைகள்

காரண அடிப்படையில் ஆறாகப் பிரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

1. ஒப்புமையாக்கம் (Overgeneralization)
2. பயில் மொழி விதிகளைத் தவறாகப் பயன்படுத்தல் (Over-extension of Target Language rules)
3. வளர் மொழி இடையீடு (Inter Language Interference)
4. தாய் மொழி இடையீடு (Mother Tongue Interference)
5. இரண்டாம் மொழி இடையீடு (Filter Language Interference)
6. பயிலாமை.

(விளக்கத்திற்குப் பார்க்க, நடராசபிள்ளை & விமலா 1982)

மொழியடைப்பு நிலைகளின் அடிப்படையில் இங்கு பிழைகள் தொகுத்து வகுக்கப்பட்டு ஆராயப் பட்டிருக்கின்றன. தேவையான இடங்களில் பிழையின் காரணமும் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

1. எழுத்துப் பிழைகள்

மொழி கற்கும் தொடக்க நிலைகளில்தான் இப்பிழைகள் செய்யப்படுகின்றன. தமிழ் எழுத்துக்கள் பத்து மணி நேர அளவில் கற்பிக்கப்படுகின்றன. இந்தப் பத்து மணி அளவில் மட்டும் அல்லாமல் ஏறத்தாழ மாத கால அளவிற்கு எழுத்துப் பிழைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் பின்னரும் ஒரு சில கூறுகளில், குறிப்பாக, 'ரகரம்', 'றகரம்', மற்றும் 'ளகரம்', 'ழகரம்' ஆகிய வற்றில் பிழைகள் செய்யப்படுவது உண்டு. இப் பிழைகள் எட்டு மாதக் கல்விக்குப் பின்னரும் கூட ஒரு சிலரால் செய்யப்படுவதைக் காணலாம்.

1. 1. பயில் மொழி - தாய்மொழி எழுத்து வேறுபாடு
1. 2. பயில் மொழி ஒலியனியல்
1. 3. பயில் மொழி எழுது முறை

எனும் மூன்று காரணங்களால் பிழைகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

1. 1. பயில் மொழி - தாய் மொழி எழுத்து வேறுபாடு

(அ) தீதி 'தந்தி' சீதி 'சந்தி'

(ஆ) த0தி, ச0தி

இப்பிழைகளுக்கு அவர்களின் தாய் மொழிகளாகிய தெலுங்கு, கன்னடம் (ஆ) இந்தி (அ) முதலியவைகளில் மூக்கொலிகளை மேற்கண்டவாறு எழுதுவதே! (அ) - வை தெலுங்கு அல்லது கன்னடத்தைத் தாய்-மொழியாகக் கொண்டவர்களும் செய்திருக்கிறார்கள். அது இந்தி தெரிந்திருப்பதால், நேர்ந்த இரண்டாம் மொழிப் பாதிப்புப் பிழை.

(இ) நுகம் 'நாகம்' பிவி 'பாவி'
நடம் 'நாம்'

இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டோர் மட்டுமன்றி இந்தி தெரிந்த மற்றவர்களும் இப்பிழையைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஈ) மலையாளம் தவிர்த்த மற்ற மொழிகளில் |ல, ள, ழ, ழ| மூன்று ஒலி உறழ்வும் |ர, ற| எனும் இரண்டின் உறழ்வும் இல்லாத காரணத்தால் தமிழில் பிழை ஏற்படுகின்றது. |ட| - வை இந்தி போன்ற ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்களும் |ள| - வை மற்ற மொழியினரும் |ழ| - வுக்குப் பதிலாகப் பதிலீடு செய்திருக்கின்றனர்.

சான்றாக

- பழம் > படம் | பளம்
ஆழம் > ஆடம் | ஆளம்
தமிழ் > தமிழள்

பாறை > பாரை

சொன்னவாறு > சொன்னவாரு.

1. 2. பயில்மொழியின் ஒலியனியல்

எழுத்துக்களின் வருமுறை மட்டுமன்றி ஒலியன் - மாற்றொலிக் கூறும் பிழைக்குக் காரணமாகின்றது. பெரும்பான்மையான இந்திய மொழிகளில் க, ச, ட, த, ப எனும் ஐந்து அடைப்பொலிகளுக்கும் ஒலிப்பு - ஒலிப்பில் உறழ்வும் அவைகளின் மூச்சொலி (Aspirated) இன உறழ்வும் இருக்கின்றன. ஆக ஒவ்வொரு வரிசையிலும் நான்கு ஒலிகள் ஒலியன்களாக இருக்கும். ஆனால் தமிழைப் பொறுத்த வரையில் ஒவ்வொரு ஒலிக்கும் மூன்று மாற்றொலிகள் அமைந்தும் மூச்சொலி இனங்கள் இல்லாமலும் இருக்கின்றது. எனவே அம் மாற்றொலிகளின் வருமுறையும் சூழலால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது. இரு உயிரொலிகளுக்கிடையில் |க/, |ஊ| - வாகவும், |ச/, |ஸ| - வாகவும் ஒலிக்கப் பெறுகின்றன. பெரும்பான்மை மொழிகளில் இவ்விரு மாற்றொலிகளும் ஒலியன்களாக இருப்பதுவும் தமிழ் எழுத்துக்களுக்குப் பின்னர் கிரந்த எழுத்துக்கள் என |ஹ| வும் |ஸ| வும் கற்பிக்கப்படுவதாலும் கீழ்க்கண்ட பிழைகள் செய்யப்படுகின்றன.

அ) தஹரம் 'தகரம்'
பாஸம் 'பாசம்'
மஹன் 'மகன்'

ஆ) ஸாதம் 'சாதம்' ஸந்தோஷம் 'சந்தோஷம்'
ஸரஸ்வதி 'சரஸ்வதி' ஸாப்பாடு 'சாப்பாடு'
ஸங்கம் 'சங்கம்'.

(மேற்கூறிய எடுத்துக் காட்டுக்களைப் போன்றே தமிழர்களில் ஒருசிலர் எழுதினாலும் |ச| - வைப் பயன்படுத்துவதே தமிழ் மரபு)

1. 3. பயில்மொழி எழுதுமுறை

அ) னாத்தம் 'நாத்தம்' வந்தாந் 'வந்தான்'
அவந் 'அவன்' னகரம் 'நகரம்'

இவை போன்ற பிழைகளுக்குத் தமிழின் எழுத்துமுறையே காரணம். தகரத்திற்கு முன்னரும், சொல் முதலிலும் |ந| வருமென்றும் |ன| மற்ற இடங்களில் வருமென்றும் அவைகளின் வருமுறை கூறப் பட்டிருப்பினும் இவ்விதி தன்னகப்படுத்தப்படாத காரணத்தால் பிழை செய்கிறார்கள்.

ஆ) பயிற்சி 'பயிற்சி' கற்பு 'கற்பு'
கற்கிறேன் 'கற்கிறேன்'

இ) காட்சி 'காட்சி' ஆட்சி 'ஆட்சி'
நாட்கள் 'நாட்கள்'

|ற்| - க்கும் |ட்| க்கும் பின்னர் க, ச, த, ப ஒலிகள் இரட்டிப்ப தில்லை. ஆனால் |ர்| க்கும் |ழ்| க்கும் பின்னர் இரட்டிக்கின்றது. இவ்விதியும் தன்னகப் படுத்தப்படாமையால் பிழை ஏற்படுகின்றது.

ஈ) வாழ்கை 'வாழ்க்கை', மகிழ்சி 'மகிழ்ச்சி'
கவர்சி 'கவர்ச்சி' பார்கிறேன் 'பார்க்கிறேன்'

2. உருபனியற் பிழைகள்

பிழைகளின் மொத்த எண்ணிக்கையில் இரண்டாவது இடம் உருபனியற் பிழைகளுக்கே! ஒப்புமையாக்கத்தின் அடிப்படையிலும் தாய்மொழி இடையீட்டாலும் பயிலாமையாலும் நேர்ந்தபிழைகளே அதிகம்.

2.1. ஒப்புமையாக்கப் பிழைகள்

வினைச் சொல்லில் வல்/மேல் (strong / weak) கூறின் அடிப் படையில் அவைகளின் காலவிருதிகளும் மாறுபடுகின்றன.

'பார்', வல்வினை எனவே பார்க்கிறேன், பார்ப்பேன்

'பாடு' மெல்வினை எனவே பாடுகிறேன், பாடுவேன்

ஆனால் வினைச் சொல்லின் உருவ ஒற்றுமையால் அவைகளின் வல் - மெல் கூறு மறக்கப்பட்டு ஏதாவது ஒன்றின் அடிப்படையில், மற்ற வினையோடும் கால விருதி சேர்க்கப்படுகின்றது.

- அ) தேய் - தேய்க்கிறேன் (மாதிரி)
வேய் - வேய்க்கிறேன் 'வேய்கிறேன்'
- ஆ) விழு - விழுந்தேன் (மாதிரி)
உழு - உழுந்தேன் 'உழுதேன்'
அழு - அழுந்தேன் 'அழுதேன்'
- இ) தேய் - தேய்த்தேன் (மாதிரி)
வேய் - வேய்த்தேன் 'வேய்த்தேன்'
பெய் - பெய்த்தது 'பெய்த்தது'

2.2. ஊர் மொழி இடையீட்டும் பிழை

பத்துமாதக் கல்வியின் முதன் மூன்று மாதங்கள் பேச்சு மொழி கற்பிக்கப்படுகின்றது. பின்னர் எழுத்து மொழி கற்பிக்கப்படுகின்ற தால் எழுத்துத் தமிழிலும் பேச்சுத் தமிழின் பாதிப்பைக் காணலாம். இப்பிழைகள் பெரும்பாலும் எழுத்து மொழி கற்க ஆரம்பித்து ஆறு முதல் எட்டு வாரம் வரையும் பின்னர் வெகு குறைவாகவும் செய்யப் படுகின்றன.

- அ) நான் வீட்டுக்குப் போகணும்
ஆ) நாம் சென்னைக்குப் போறபோது அவரைப் பார்க்கலாம்
இ) அந்த பஸ் மிக வேகமா வந்தது
ஈ) காபி குடிச்ச நாங்கள் அங்கிருந்து திரும்பினோம்

இப்பிழைகள் பேச்சுத் தமிழாக அவர்கள் கற்றுத் தன்னகப் படுத்திக் கொண்டவைகள். அவைகள் முதலில் மனதிலிருத்தப்பட்டிருப்பதால் நேர்சின்ற பிழைகள் மேற்கூறியவை. தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் போல் இரு வழக்கிலும் (பேச்சு | எழுத்து) ஒரே அளவுத்திறன் வாய்க்கப் பெறுகின்றவர்கள் இந்த எட்டு வாரக் கால அளவில் குறைவு தான்.

2. 3. பயில் மொழி விதித்தவறு

படில் மொழியாகிய தமிழின் உருடனிடல் எதிகள் மீறப்பட்டிருப்பதால் அவைகள் தேவையில்லாத இடங்களில் படல்படுத்தப்படு

வதாலும் இப்பிழைகள் நேர்கின்றன. இவை ஒப்புமையாக்கப் பிழைகளைப் போல் தோன்றினாலும் சொற்களின் வடிவத்தை முன்னிறுத்தியோ ஒப்பிட்டோ இப்பிழைகள் செய்யப்படுவதில்லை. சான்றாக, /-அம்/-இல் முடியும் சொற்களோடு வேற்றுமை உருபு சேர்க்கும்போது /-த்த-/ சாரியை சேர்ப்பது மரபு. இவ்விதி /-அம்/-இல் முடியும் சொற்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் மற்ற சொற்களுக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

அ) மரம் > மரத்தில்

ஆ) தமிழ் > தமிழத்தில்

இ) ஊர் > ஊரத்தில்

2. 4. தாய்மொழி இடையீடு

தமிழின் வல்/மெல் வினப்பாகுபாடு தாய்மொழியில் இல்லாதிருக்கும் போது இப்பிழைகள் செய்யப்படுகின்றன. பெரும்பாலும் கன்னடத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களே இப்பிழைகளை அதிகமாகச் செய்திருக்கின்றார்கள்.

இரு, கொடு போன்ற வினைகள் கன்னடத்திலும் இருக்கின்றன. ஆனால் தமிழின் மெல்வினைகள் போன்றே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே, அவைகளின் செய் எனும் வாய்பாட்டு வினை எச்சம் பிழையாகின்றது.

அ) இரவேண்டும்

ஆ) இரலாம்

இ) கொடவில்லை

ஈ) கொடவேண்டும்

உ) கொடமாட்டேன்.

இதே பிழையைச் சில ஆரியமொழிக் குடும்ப (இந்தி, ஒரியா) மாணவர்களும் செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு ஒப்புமையாக்கமே காரணமாகும்.

எ) தேடு — தேட

ஏ) பாடு — பாட

ஐ) கொடு — கொட 'கொடுக்க'

[சொல்லின் உயிரொலி இங்கு அதன் வல்/மெல் வினைப்பாடு பாட்டிற்கு ஒரு கூறாக இருப்பதை மறந்து / - டு / - ில் முடியும் வினை என எடுத்து மாற்றி எழுதிபிடுக்கிறார்கள்]

இதே போன்று தொழிற்பெயரமைப்பான போவது, செய்வது வருவது போன்றவைகளும் போவது, செய்வது, வருவது என எழுதப் படுவதற்கும் தாய்மொழியாகிய கன்னடமே காரணமாகும்.

2.5. வினை எச்ச அமைப்பு

வினையெச்ச அமைப்பிலும் பிழை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பிழைக்குத்தாய் மொழியும் பயிலாமைமே காரணங்களாகின்றன.

தமிழின் வினையெச்ச அமைப்பை இருவகைகளாகப் பிரிக்கலாம்

i) வினையடியோடு /-இ/ சேர்த்து அமைக்கப்படுகின்றவை
(/ - இன் = / - ஐ இறந்த கால விகுதியாக எடுக்கும் வினைகள் சான்றாக,

பாடு = பாடி

ஓட்டு = ஓட்டி

ii) வினையடி + இறந்தகால விகுதி + உ சேர்க்கும் அமைப்பு. சான்றாக

கொடு + த்த் + உ > கொடுத்தது

நட + ந்த் + உ > நடந்தது

இரண்டாவது வகை வினைகளோடு /-இ-/ சேர்த்தோ அல்லது இறந்தகால விகுதிக்குப் பின்னர் சேர்த்தோ எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இப்பிழைகளைத் தெலுங்கைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் அதிக அளவு செய்கிறார்கள்.

- அ) நான் ஊருக்குப் போய்ச் சேரி என் குழந்தைகளைப் பார்ப்பேன்
- ஆ) நான் சோறு சாப்பிட்டி வகுப்புக்கு வந்தேன்
- இ) அவர்கள் கல்யாணம் செய்தி கொள்ளத் தீர்மானித்தார்கள்
- ஈ) நாங்கள் சினிமாவுக்குச் சென்றி வந்தோம்

3. புணர்ச்சிப் பிழைகள்

மிகக் குறைந்த அளவு பிழைகள் இப்பகுதியில்தான் செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.

- அ) இந்தியா + இல் > இந்தியாயில்
ஆந்திரா + இல் > ஆந்திராயில்

போன்ற உடம்படுமெய்ப் பிழைகள் மலையாளத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள் செய்ய அவர்களின் தாய்மொழியுமையே காரணமாகின்றது.

கீழ்க்கண்ட பிழைகளும் நிறைய செய்யப்படுகின்றன.

- ஆ) அகம் வாழ்க்கை, பாடம் புத்தகம்
- இ) அவை + ஐ > அவையை
- ஈ) கோழிகறி, பாடபுத்தகம்
- உ) என்உடன், நம்ஓடு
- ஊ) ஆறு + ஐ > ஆறை 'ஆற்றை'
மாடு + க்கு > மாடுக்கு
- எ) படமில், கூட்டமில்

இப்பிழைகள் பயிலாமையால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. இவை மாணவரின் பயில் மொழி அறிவு வளர்கின்ற முறையைக் காட்டுகின்றன.

4. தொடரியற் பிழைகள்

பிழைகளின் எண்ணிக்கையில் முதலிடம் பெறுவன தொடரியற் பிழைகளே! இப்பிழைகளையும் ஆறுவகைகளாகப் பிரிக்கலாம்.

1. வேற்றுமையும் வினைச்சொல்லும்
2. பாலெண் இயைபு
3. வினைச் சொற்களும் வாய்க்கியமும்
4. செய்யப்பட்டுவினை வாய்க்கியங்கள்
5. என்று = என்ற வரும் வாய்க்கியங்கள்
6. சொல் தேர்வு.

பிழைகள் செய்யப்பட்டிருக்கும் பகுதிகளின் அடிப்படையில் இவை ஆறாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு அமைப்புகளிலும் பிழை செய்யப்படும்போது இதை விரிவாக்கிக் கொள்ளலாம்.

4. 1. வேற்றுமையும் வினைச் சொல்லும்

ஒரு சொல்லிற்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டிய இலக்கண அமைப்புக்கூறு (Category features) வேற்றுமைக்கூறு (Contextual features) பண்புக்கூறு (Inherent features) விதிக்கூறு (Rule features) எனும் நான்கு கூறுகளில் வேற்றுமைக் கூறு அடிக்கடி பிழையாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதுவே இப்பகுதியில் கொடுக்கப்படுகின்ற பிழைகளுக்குக் காரணமாகின்றது.

ஒவ்வொரு வினைச் சொல்லுக்கும் ஒருசில வேற்றுமை(கள்) கட்டாயமானவைகளாக இருக்கும். அவ்வாறு கட்டாயமாக வரவேண்டிய வேற்றுமை (கள்) கூறப்படாவிட்டாலோ வேறு வேற்றுமைகள் கொடுக்கப்பட்டாலோ பிழைகளாகும். இப்பிழைகளுக்குத் தாய் மொழியும் இரண்டாம்மொழியும் முதன்மைக் காரணங்களாகின்றன.

அ) இவருக்கு அண்ணா என்று கூப்பிடுவார்கள்.

ஆ) அவன் மாடுகளுக்குப் பார்த்தான்

இ) அவர் தன் நண்பனுக்கு அழைத்தார்.

ஈ) தாய் தன் மகனுக்கு அணைத்தாள்.

இந்தி, வங்காளி, ஒரியா, அஸ்ஸாமியர் போன்ற மொழிகளைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்களும் கன்னடத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஒரு சிலரும் இப்பிழைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள்.

ஆரிய மொழிகளில் இரண்டாம் வேற்றுமைக்கும் நான்காம் வேற்றுமைக்கும் ஒரே உருபு பயன்படுத்தப்படுவதால் இப்பிழை நேர்வதாகக் கூறலாம். பெரும்பான்மையான மாணவர்களும் நான்காம் வேற்றுமை உருபையே இங்கு பயன்படுத்துவதின் காரணம் விளங்கவில்லை.

உ) அங்கு கோயிலில் போக முடியவில்லை

ஊ) மலை முகளில் போக நினைத்தேன்

நான்காம் வேற்றுமை உருபுக்குப் பதிலாக ஏழாம் வேற்றுமை பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதற்குத் தாய் மொழியாகிய மலையாளத்தின் வேற்றுமைக் கூறு அமைப்பே காரணம்.

எ) நாங்கள் மதுரைக்காகப் புறப்பட்டோம்.

ஏ) அவன் சாவிடின் பூட்டைத் திறந்தான்,

இவ்விரு வாக்கியங்களின் வேற்றுமைக் கூறு பிழையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதற்கு மாணவர்கள் அறிந்திருக்கின்ற 'for' 'with' எனும் இரு சொற்கள் ஆங்கில வாக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்படுவதுதான் காரணம். ஆக இரண்டாம் மொழியும் வேற்றுமை கூறு பிழைக்குக் காரணமாகின்றது.

4.2. பாலெண் இயைபு

வாக்கியத்தின் எழுவாய்க்கும் பயனிலைக்கும் பாலெண் இயைபு இருக்கவேண்டும். (சான்றாக,

அ) அவன் வந்தான்

ஆ) நீ வந்தாய்

இ) நான் வந்தேன்

பெரும்பாலான பாலெண் இயைபுப் பிழைகள் தாய் மொழியின் பாதிப்பால் நேர்ந்தவையே

அ) அவள் வீட்டுக்கு வந்தது

ஆ) அவள் தன் அம்மாவைப் போல் அழகாக இருக்கிறது

இ) அந்தக் கிழவி அந்த நேரத்தில் அங்கு வந்தது

ஈ) சரஸ்வதி மேடையில் நடனம் ஆடியது

தெலுங்கில் பெண்பால், அஃறிணையோடு சேர்க்கப்பட்டு ஒரே விசுவயே இவ்விரண்டுக்கும் பயன்படுவது இப்பிழைக்குக் காரணமாகின்றது.

இதே போன்று மலையாளத்தில் பாலெண் இயைபு விசுவயே இல்லாததால் மூவிட எழுவாய்க்கும் அஃறிணை விசுவயையே சேர்த்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

உ) அவன் பாட்டுப்பாடி அங்கு வந்தது

ஆ) அவள் சினிமாவுக்குப் போனது

எ) நான் கும்பகோணத்திற்கு ஏழாம் தேதி போனது

4.3. வினைச் சொல்லும் வாக்கியமும்

இப்பகுதியில் வருகின்ற பிழைகளை உருபனியற் பிழைகளாகளாவும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆயினும் முழுவாக்கியத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு பார்க்கும் போது இவைகளைத் தொடரியற் பிழைகளாகக் கொள்வதே சிறப்பு.

செயப்படுபொருள் குன்றா வினைக்கும் குன்றிய வினைக்கும் ஒரே வினையடிபையுடைய சில வினைகளும், முதல் வகையிலிருந்து இரண்டாம் வகை வினைகள் ஆக்கப் படுவதும் தமிழில் உண்டு (Agesthialingom, 1971; Nadaraja Pillai; 1979) சான்றாக,

1. வளர் - வளர்த்தேன், வளர்ந்தது

2. அடக்கினேன், அடங்கியது.

ஆனால் இவ்வாறான வினைச்சொற்கள் மாற்றிப் பயன்படுத்தப் படுவது பிழைக்குக் காரணமாகின்றது. ஆக பயில்மொழிக் கூறுகளே பிழைக்குக் காரணமாகின்றது.

அ) எங்களுக்கு ஒரு குறிப்பு சேர்த்தது

ஆ) புத்துணர்ச்சி மனத்தில் உண்டாக்கியது

- இ) தேர்வு நடக்கப்பட்டது
- ஈ) அதிக நேரம் கழிந்தோம்
- உ) அந்த வேலையை முடிந்த பிறகு நாங்கள் கிளம்பினோம்
- ஊ) அவர் தன் மகளை அன்போடு வளர்ந்தார்

4.4 செய்ப்பாட்டுவினை

செய்வினை வாக்கியத்தைச் செய்ப்பாட்டு வினையாக மாற்றத் தேவையான விதிகளை மீறுவதால் பிழைகள் நேர்கின்றன. பெரும் பான்மையான பிழைகளும் செய்ப்பாட்டு வினைவாக்கியத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபுடன் எழுவாய் (முன்னர் செயப்படு பொருள்) பயன்படுத்தப்படுவதால் நேர்கின்றன.

- அ) இதை மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன் ஆரம்பிக்கப் பட்டது
- ஆ) மாடுகளை அலங்கரிக்கப்படுகின்றன
- இ) சுகாதார விதிகளைக் குறிக்கப்படுகின்றன
- ஈ) வண்ண மணலை எடுத்தப்படுகிறது

செய்வினையெச்சப் பிழை

- உ) செம்படவர்களால் மீனைப் பிடிக்கப்படுகின்றது

செய்ப்பாட்டு வினை வாக்கியமாக மாற்றப்பட்ட பின் பாலெண் இயையும் மாறுகின்றது. ஆனால் செய்வினை வாக்கியத்தின் இயையு போன்றே எழுதப்படுவது பிழைக்குக் காரணமாகின்றது.

- ஊ) இப்பாடல்களை எட்டு நூல்களாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளார்கள்
- எ) அவனுடைய பிறந்த நாள் அவர்களால் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பட்டார்கள்
- ஏ) பாதையில் மண்டபம் கட்டப்பட்டார்கள்

4.5. 'என்று' - 'என்ற' வாக்கியங்கள்

'என்று', 'என்ற', வாக்கியங்கள் எப்போதும் இரண்டாம் மொழி யாகக் கற்பவர்க்குக் குழப்பம் விளைவிப்பன. முதலாவது 'என்று'

வினையின் வினை எச்ச வடிவம்; இன்னொன்று பெயரெச்ச வடிவம். அவை That எனும் பொருளிலும் பயன்படுத்தப் படுகின்றன. ஒரு சில இடங்களில் இவைகளைப் பதிலீடு செய்ய முடியுமாதலால் பிழை நேர்கின்றது. சான்றாக,

அ) அதற்கு நாஞ்சில் நாடு என்று இன்னொரு பெயரும் இருக்கிறது.

ஆ) அதற்கு நாஞ்சில் நாடு என்ற இன்னொரு பெயரும் இருக்கிறது.

பதிலீடு செய்ய முடியாத இடத்திலும் மாற்றி எழுதுவதும் 'என்று' இல்லாமல் எழுதுவதும் 'அப்படின்னு' என்று எழுதுவதும் பிழைகளுக்குக் காரணங்களாகும்.

இ) அவர்கள் தமிழ் எப்படிப் பயன்படுத்துவாரோ.....தெரிந்து கொள்ள வசதியாக இருந்தது.

ஈ) நீங்களெல்லாம் அங்கே றோகக் கூடாது அப்படின்னு ஆசிரியர் சொன்னார்.

உ) இதற்குக் காவிரி என்ற பெயர்.

5. சொற் பிழைகள்

தாய்மொழி இடையீட்டின் பாதிப்பு அதிகமாகச் சொற் பயனில் தான் இருக்கின்றது. சொற் பிழைகள் நான்கு முக்கிய காரணங்களால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

1. தாய்மொழி இடையீடு
2. வளர்மொழி இடையீடு
3. இரண்டாம் மொழி இடையீடு
4. சொல் தேர்வு

5. 1. தாய்மொழி இடையீடு

பயில்மொழிகளோடு தொடர்பு கொண்ட தாய் மொழிகளைக் கொண்டவர்கள் நிறைய தாய் மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தாய்மொழி பயில் மொழியோடு தொடர்பு கொண்டிருக்க

கிற காரணத்தால் தாய்மொழிச் சொற்கள் பயில் மொழிக்கும் பொருந்தும் என்ற நம்பிக்கையே இதற்குக் காரணம். ஆயினும் சொல்லின் வடிவத்தில் வேறுபாடு இருக்கலாம்.

அ) சத்துப் போ	தமிழில்	செத்துப் போ
ஆ) கீழில்	„	கீழே
இ) தைவம்	„	தெய்வம்
ஈ) மை	„	மெய்

சில சொற்களின் பொருளில் வேறுபாடு இருக்கும்.

- உ) அவசியம் — வாய்ப்பு என்னும் பொருளில்
- ஊ) பேட்டை — கடை என்னும் பொருளில்
- எ) ஆதரவு — மரியாதை என்னும் பொருளில்
- ஏ) பிரமாதம் 'ஆபத்து என்னும் பொருளில்
- ஐ) சம்சாரம் — உரையாடல்' என்னும் பொருளில்

தாய்மொழிச் சொற்களைத்தமிழ்ப்படுத்தும் போது ஏற்படுகின்ற பிழைகளும் அதிகம். பெரும்பாலும் திராவிட மொழிக்குடும்பத்தை சேராத மற்றமொழிகளைத் தாய்மொழிகளாகக் கொண்டவர்கள் இப் பிழைகளை அதிகம் செய்கின்றனர்.

- ஓ) கால் — 'காலம்' க) உதாசரண் — உதாரணம்
- ஔ) ஆவசிய — 'அவசியம்' ங) தேச — தேசம்
- ஐ) புத்தக — 'புத்தகம்' ச) சமூக — சமூகம்
- ஊ) நஷ்ட — நஷ்டம்

பயில்மொழியாகிய தமிழில் சில வடமொழிச் சொற்களின் பயன் தற்போது தேவையற்றது எனக் கருதப்படுவதால் இச் சொற்களின் பயனும் பிழை என எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது.

- ட) நமஸ்காரம் 'வணக்கம்'
- ண) பிரார்த்தித்தான் 'கும்பிட்டான்'

- த) ஸ்நானம் செய் 'குளி'
 ந) ஜலம் 'தண்ணீர்'
 ப) காதம்பரி 'நாவல்'

5. 2. வளர்மொழி இடையீடு

மாணவன் மொழிகற்கின்ற கால அளவைப் பல நிலைகளாகப் பிரித்து அவ்வாறு வளர்ந்து வரும் மொழியின் ஒரு நிலையில் கற்ற சொற்கள் அடுத்த நிலையில் இடையீடு செய்வதே இப் பிழைக்குக் காரணம். இங்கு முதலில் பேச்சுத் தமிழும் பின்னர் எழுத்துத் தமிழும் கற்பிக்கப்படுவதால் பேச்சுத் தமிழின் சில சொற்கள் எழுத்துத் தமிழிலும் வழங்குகின்றன.

- அ) ரொம்ப — மிக, ஈ) நல்லா — நல்ல
 ஆ) நல்லா — நன்றாக உ) எப்பவும் — எப்போதும்
 இ) இப்ப — இப்போது ஊ) அப்படின்னு — என்று

5. 3. இரண்டாம் மொழி இடையீடு

ஆங்கிலம் தெரிந்த மாணவர்கள் ஆங்கிலச் சொற்களைப் பயன்படுத்துவதோடு மட்டுமல்லாமல் தொடர்களையும் மொழிபெயர்த்து எழுதியிருக்கிறார்கள்.

- அ) அறிஞர்கள் பேச்சுக் கொடுத்தார்கள் (gave talk)
 ஆ) நாங்கள் அங்கு காலை டிபனை எடுத்தோம் (took tiffin)

5. 4. சொல் தேர்வு

தேர்வுக் கட்டுப்பாட்டு விதிகளை மீறிச் சில வினைச் சொற்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டுப் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

- அ) நான் முகத்தைத் துவைத்தேன் (கழுவு)
 ஆ) சினிமா புறப்பட்டது (துவங்கு, ஆரம்பி)
 இ) கல்லை ஒடித்தேன் (உடை)
 ஈ) திருமணம் தீர்ந்தது (முடி)

முடிவுரை

பிழை ஆய்வு மொழி பயில்தலில் முக்கியத்துவம் பெற்றபோது இரண்டாம் மொழி பயில்தலின் கோட்பாடுகளிலும் பெரிதளவு மாற்றம் ஏற்பட்டது.

ஸ்கின்னர் (1957) போலச் செய்தலினாலும் வலியுறுத்தப்படுவ தினாலும் - அதாவது பிழையைத் திருத்திச் சரியான துலங்கலுக்குத் தொடர்பு படுத்துவதாலும் மொழி கற்கப்படுகின்றது என்கிறார். ஆனால் சோம்ஸ்கியோ மொழி பயில்தல் என்பது விதிகளால் கட்டுப் படுத்தப்பட்ட ஓர் உருவாக்கச் செயற்பாடு என்கிறார். மாணவர்கள் மொழிகற்கும்போது அம்மொழி விதிகளைப் பற்றித் தமக்குள்ளேயே சில கருது கோள்களை உருவாக்கிக் கொண்டு, சில மொழிகற்கும் செயற்பாடுகளையும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

இதன் அடிப்படையிலேயே ஓர்தல் விதி பயில் கோட்பாடு, பயில் மொழியின் ஒலியனியல், இயக்கணம், சொல் போன்ற அமைப்புக்களை நனைவு நிலையிலேயே (Conscious) படித்து பிரித்துப் பார்த்து ஒழுங் கமைத்துக் கொள்வதே இரண்டாம் மொழிபயில்தல் என்கின்றது.

மொழி கற்பிப்பதிலும் இவ் ஓர்தல் விதி பயில் கோட்பாடு பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது. சோம்ஸ்கியின் மொழித்திறன் என்பதை மொழியின் அமைப்பில் திறன்பெற்று மொழியைப் புரிந்து கொள்வதற்கும் பேசுவதற்கும் தேவையான மொழியறிவைப் பெற்றிருப்பது எனச் சொல்லலாம் (நடராசபிள்ளை, 1979). இக்கோட்பாட்டினால் கற்பிக்கும் முறை மட்டுமன்றி, பாடங்கள், உத்திகள் முதலிய மொழி கற்பிப்பதைச் சார்ந்த எல்லாத் துறைகளிலும் பெரிதளவு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இச் சூழ்நிலையில் பிழையாய்வு பெற்றிருக்கின்ற இடமும் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். இப்பிழை ஆய்வும் ஸ்கின்னரின் ஆய்வுக்கும் அதன் அடிப்படையில் எழுந்த கேட்டுப் பேசல் வழக்கக் கோட்பாட்டிற்கும் எதிரானதொரு முடிபையே கொடுக்கின்றது. உறழ்வு ஆய்வு ஊக்கி்கின்ற காரணங்களினால் மட்டுமல்லாமல் வேறுசில காரணங்களாலும் பிழை செய்யப்பட்டிருப்பது அதன் முடிபைப் பலப்படுத்து

கின்றது. இக் காரணங்கள் ஒரு குழந்தை தன் தாய்மொழியைக் கற்கும்போது வைத்துக்கொள்கின்ற அணுகுமுறைகளையே பெரிய வர்கள் இரண்டாம்மொழி பயில்கின்றபோதும் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதையும் மொழிகற்கும் செயற்பாட்டையும் விளக்குகின்றது. இச் செயற்பாடு போலச்செய்தல் அல்ல; விதிகளைத் தன்னகப்படுத்துவதைச் சார்ந்து நிற்கின்றது.

ஒருசில மாணவர்கள் தாய்மொழி இடையீட்டுப் பிழைகள் செய்திருப்பினும் பெரும்பாலான பிழைகள் தாய்மொழி இடையீட்டாலோ மொழியறிவு மாற்றத்தாலோ ஏற்பட்டதன்று.

வேறுபட்ட தாய்மொழிகளைக் கொண்டவர்களின் பிழைகள் ஒத்திருப்பதுடன் ஒழுங்காகவும் இருக்கின்றன.

பெரும்பான்மையான பிழைகள் ஒப்புமையாக்கம், பயில்மொழி விதியைத் தவறாகப் பயன்படுத்துதல், வளர்மொழி இடையீடு போன்றவற்றின் தாக்கத்தால்தான் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆக, இந்த ஆய்வு தாய்மொழி இடையீடு, மொழியறிவு மாற்றம் ஆகிய இரண்டையும் மதிப்பிழக்கச் செய்து விட்டது. ஆயினும் தாய்மொழியின் முக்கியத்துவம் மறைக்கப்படவில்லை. தாய்மொழியின் துணை / பாதிப்பு வேறு ஒரு கோணத்திலிருந்து பார்க்கப்படுகின்றது. இங்கு தாய்மொழி ஒரு உசாத்துணையாக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. மாணவன் மற்றவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் போதோ எழுதும் போதோ அவனுடைய பயில்மொழி அறிவு போதாது என நினைக்கும் போது, எங்கு இடைவெளி ஏற்படுகிறதோ அங்கு தாய்மொழிச் சொற்களை / அமைப்புக்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றான்.

ஆக, பிழைஆய்வு மொழி கற்பித்தலிலும் கற்றலிலும் (பயில் தலிலும்) அதிக அளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

துணை நூல்கள்

- திருமணை, மா. ச. 1978. தமிழ் கற்பித்தல் அல்லது மொழி கற்பித்தல், சிதம்பரம் : மணிவாசகர் நூலகம்.
- நடராச பிள்ளை, ந. 1999. "மொழித் திறனும் மொழி பயில்தலும்" மொழியியல், 2 : 4.
- நடராச பிள்ளை, ந. & விமலா ச. 1982. பிழை ஆய்வு : மொழி கற்பித்தலில் ஒரு புதிய பார்வை. மைசூர் : தென்னிந்திய மொழிகளின் பயிற்று மையம்.
- Agesthalingom, S. 1971. "A Note on Tamil Verbs", *Anthropological Linguistics* 13 : 4.
- Chomsky, N. 1965. *Aspects of the Theory of Syntax*, Mass: Cambridge.
- Corder, S. P. 1967. "The Significance of Errors" *IRAL*-5.
- 1973. *Introducing Applied Linguistics* Penguin Education.
- Lado, R. 1957. *Linguistics Across Culture* Ann Arbor : University of Michigan Press.
- Nadaraja Pillai, 1979. "A Classification of Verbs On the Basis of Contextual features". *Aayvukkoovai*".
- Skinner, B. F. 1957. *Verbal Behaviour* Crofts : Appleton - Centuary.

மொழியியல் பேரறிஞர்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் (1875 - 1947)

சு. சக்திவேல்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் இலங்கையிலுள்ள மானிப்பாயில் 1875ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 30ஆம் தேதி சுவாமிநாத பிள்ளைக்கும் தங்கமுத்தம்மையாருக்கும் புதல்வராய்ப் பிறந்தார். இளமையில் இவருக்கு இட்டபெயர் வைத்தியலிங்கம் என்பதாகும். ஞானப்பிரகாசர் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் சிலகாலம் பயின்றார். சொந்தமுயற்சியினால் ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கம், ஜெர்மன், பிரெஞ்சு, முதலிய மொழிகளைப் பயின்று பன்மொழிப் புலவராய் விளங்கினார்.

சமயப்பணியை மேற்கொண்டு கத்தோலிக்க மதப் பணியிலேயே தம் வாழ்நாளில் பெரும்பகுதியைக் கழித்தார். கிறிஸ்தவ சமயப் பிரசாரத்திற்காக பதினொரு நூற்களைத் தமிழில் எழுதினார். குருவில்லா வித்தை, பாவத்தைத் திராத் தீர்த்தம், எல்லோருக்கும் பொதுவழி என்பன அவற்றுட்கில். **The Capital lies, An important duty** முதலிய பதினொரு சிறுநூல்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார். ஆண்டவர் சரித்திரம், கிறிஸ்துநாதர் ஆராய்ச்சிக்கோவை, கத்தோலிக்க திருச்சபையும் அதன் போதகங்களும் போன்ற மொழி பெயர்ப்பு நூற்களையும் வெளியிட்டார்.

சமயப்பணிக்கே தம்மை அர்ப்பணித்த போதிலும் தமிழ்மொழியின் மீதும் திராத பற்று கொண்டிருந்தார். தமிழ்மொழியை மற்ற மொழிகளுடன் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தார்.

1. தமிழ்ச் சொற்பிறப்பு ஆராய்ச்சி

2. தமிழ் அமைப்புற்ற வரலாறு

3. சொற்பிறப்பு - ஒப்பியல் தமிழ் அகராதி
(Etymological and comparative Lexicon of the
Tamil language)

போன்றவற்றை எழுதினார். இவருடைய முடிவுகளைச் சிலர் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டாலும் இவரது ஆய்வுநெறிமுறை (Research methodology) பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. சுவாமி ஞானப் பிரகாசரே 'சொற்பிறப்பு, ஒப்பியல் தமிழ் அகராத்' என்ற நூலின் முகவுரையில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

'இதன் முன் தமிழ் அகராதி செய்தோர் எல்லாம் ஒவ்வொரு சொல்லிற்கும் உரிய பொருளை ஆராய்ந்து மேலும் மேலும் சிறப்புற விளங்கினவரேயன்றி, சொற்களுக்கு பிறப்பிடமாய் நின்ற அடிகளை முறைப்படி தேடிக்கண்டு அவ்வவற்றின் கீழ் அவ்வவற்றின் கிளைச் சொற் கூட்டங்களை அமைத்தாரல்லர். அது மட்டு மன்று. தமிழடிகளை அறுதியிடுவதற்கு உரிய கட்டளைகளை வகுப்போரும் எக்காலத்தாவது தோன்றியிராமையால், தமிழிற்கு அடிகள் தாம்பளவா என்ற ஐயுறவிற்கும் இடம் உண்டாயிற்று. ஆயிரத்தில் ஒரு தமிழ் சொற்கு அடியொன்று இருப்பதாக ஆசிரியர் சில்லோர் ஆங்காங்குக் குறித்திருந்தது உண்மையே. ஆயினும், தமிழ்ச் சொற்றொகுதி முழுதும் ஒரு சில தலையடிகளிலே நின்று முளைத்துக் கிளைத்துளது எனும் உண்மை இதுவரையில் பிறரால் நிலைநாட்டப்படாதது ஆயிற்று. ஆயினமையின், பிற மொழிகளோடு தமிழுக்கு உள்ள ஒப்பியலைத் தெளிவித்தல் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டப்படாது அன்றோ? ஆகலானே. இச் 'சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் தமிழ் அகராத்' எழுந்தது எனக்', என்று இந்நூல் எழுந்ததின் நோக்கத்தைத் தெள்ளத் தெளிவாக விளக்கியுள்ளார்.

ஒப்பியல் ஆய்வுக்கு இவரே ஒரு முறை வகுத்துக் கொண்டார். ஓரின மொழிகளை ஈட்டும் ஒப்பியல் ஆய்வு செய்யாது, வேறுபட்ட இனமொழிகளையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தார். இவரது ஒப்பியல் ஆய்வு திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைப் பொறுத்த மட்டில் பொருந்

தியும் இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிக் குடும்பத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஓரளவு பொருந்தா நிற்பலையும் காண்கிறோம். மொழியியல் பெரும் வளர்ச்சி பெறாத அவரது காலத்தை நோக்க, இவ்வொப்பாய்வு குறிப்பிடப்பட வேண்டியதொன்றாகும். வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் (Unity in diversity) போக்கை இந்நூலில் பரக்கக் காணலாம்.

மொழியியல் துறையில் மட்டுமின்றி வரலாற்றுத்துறையிலும் **The Kings of Jaffna, The Origin of Castes among Tamils** போன்ற பல அரிய நூற்களைப் படைத்துள்ளார்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவர்கள் யாழ்ப்பாண வரலாற்றுச் சங்கத் தலைவராகவும் ஆசிய அரசவையின் இலங்கைக்கிளை உறுப்பினராயும் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்க உபதலைவராகவும் யாழ்ப்பாணக் கலாநிலைய உறுப்பினராகவும் பதவி வகித்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் தமிழ்த் தொண்டும் பன்மொழிப் புலமையும் சமயப்பற்றும் தமிழ்நாடும் ஈழமும் கிறிஸ்தவ சமயமும் உள்ளளவும் நினைவு கூரத்தக்கது. அன்னாரின் நினைவாக அவரது உருவப்படம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் உயராய்வுத்துறையில் திறந்து வைக்கப்பட்டுள்ளது என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுமொழி

குறுமொழியை ஒரு குழுவினர் படைக்கக் காரணம், பொது மொழியில் உள்ள சில சொற்களைக் கொண்டு தம் கருத்தை ஆற்ற லுடன் உணர்த்தும் நோக்கமே ஆகும். வேறுபாடு எல்லாம் சொற் களிலேயே ஆகும். 'போனார்' என்பதைவிடக் 'கம்பி நீட்டினார்' என்பது கவர்ச்சியாக உள்ளது. ஆனால் இந்தக் கவர்ச்சி நெடுங் காலம் நிலைப்பதில்லை. புதிதாகப் பரவிய ஒருவகை உடை, சில ஆண்டுகள் கழிந்தபின் பழகிய பழைய உடை ஆவதுபோல், புது மைக் கவர்ச்சியுள்ள இந்தச் சொற்கள் பழகப்பழக அந்தக் கவர்ச் சியை இழந்து மற்றைச் சொற்கள் போல் ஆகிவிடுகின்றன. அப் போது வேறு சில புதிய சொற்கள் தேவைப்படுகின்றன. நாளடை வில் அந்தப் புதிய சொற்களும் கவர்ச்சி இழந்து பழைமைப்படுகின் றன. இவ்வாறு நேரும் மாறுதல்களால், குறுமொழி நீட்டித்து வாழ இயலாமற் போகிறது. அதனால் தான், தொன்று தொட்டுக் குறு மொழிகள் இருந்துவந்தபோதிலும் அவை இலக்கிய வாழ்வு பெறாமல் அப்போதைக்கப்போது அழிந்துபோகின்றன என்பர்.

விரைவில் மாறி அழிந்து போகும் இந்தக் குறுமொழியின் தோற் றம் எதிர்பாராத வகையிலாகும். அதன் வளர்ச்சியோ, அழிவுபோ லவே விரைவு உடையதாகும். புதுமைக் கவர்ச்சி அமைந்திருக்கும் காரணத்தால், எதிர்பாராமல் தோன்றும் இது மிக விரைவில் பரவி விடுகின்றது. பள்ளிச் சிறுவன் ஒருவன் அடிபட்ட மற்றொருவனைக் குறித்து 'இவனுக்கு இன்று பூசை விழுந்தது' என்றால் அது மிக விரைவில் மற்ற மாணவர்களிடமும் பரவி, அவர்கள் அவ்வாறே பேசத் தொடங்குகின்றனர். 'அவனை ஏமாற்றினான்' என்று சொல் லாமல், 'அவன் வாயிலே மண் போட்டான்' என்பது; 'அவன் லஞ்சம் வாங்கும் காலம்' என்பதை 'அவனுக்கு அறுவடைக் காலம்' என்பது; 'செருக்குடன் இருக்கிறான்' என்பதை 'அவனுக்குத் தலைகால் தெரியவில்லை' என்பது; சிறையை 'மாமியார் வீடு' என்பது முதலா னவை எடுத்துக்காட்டுகள்.

டாக்டர் மு. வரதராசனார்
மொழி வரலாறு, சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை.

தமிழ் எழுத்துக்களில் ஆய்தம்

சிவப்ரியா

தில்லி பல்கலைக்கழகம்

தமிழ் எழுத்துக்களில் முக்கோண வடிவில் மூன்று புள்ளியிட்டு எழுதப்படும் ஆய்தம் பெரிதும் ஆய்வுக்குரியதாகவுள்ளது. மொழி நூலாரும் இவ்வெழுத்துப் பற்றி பலவகைப்பட்ட கருத்துக்களைப் பகர்ந்துள்ளனர். வடிக் கொலி, மாற்றொலி, யகர, இகரத்தின் திரிபு, அணுகுநெறி, ஓசைவிகாரம், உள்ளதன் நுணுக்கம், பின் கடைஅண்ண உரசொலி என்றெல்லாம் இயம்புகின்றனர். ஆய்தம் பற்றிய தொல்காப்பிய நூற்பாக்களிலும் கருத்து வேறு பாடுகள் தெரிவிக்கின்றனர். ஆய்தத்தின் வடிவம் பற்றி பலதரப் பட்ட எண்ணங்கள் நிலவுகின்றன. ஆய்தம் தமிழ் எழுத்தே அல்ல. வடமொழி விசர்கத்தின் திரிபு என்று சிலர் உரைக்க தெ. பொ. மீ. ஆய்தம் எழுத்தே அல்ல வெறும் அடையாளம் என்கின்றார். எல்லா வற்றிற்கும் மேலாக ஆய்தம் இலக்கண ஆசிரியர்களின் கற்பனை என்றும் இயம்புவர். இவைபற்றியெல்லாம் ஆராய்ந்து ஆய்தம் பற்றிய ஜடப்பாடுகளைத் தீர்ப்பதே இக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

ஆய்த எழுத்தின் பெயர்கள்

ஆய்தத்திற்கு அஃகேனம், தனிநிலை, முப்பாற் புள்ளி எனப் பலபெயர்கள் உள்ளன. இப்பெயர்களே இதன் வடிவத்தையும் தன்மையையும் நன்கு புலப்படுத்தி நிற்கின்றன.

அஃகேனம் என்ற பெயரிலேயே (ஃ என்று) ஆய்த எழுத்து அமைந்துள்ள தன்மை தமிழ் என்ற பெயரிலேயே அதன் சிறப்பெழுத்தாகிய 'ழ' கரம் அமைந்துள்ளது போன்றதாகும். இது பிற எழுத்துக்களுக்கு இல்லாத சிறப்பு.

'தனிநிலை' என்ற பெயரும் ஆய்த எழுத்து பிற எழுத்துக்களிலிருந்து வேறுபட்டு தனிப்பட்ட முறையில் செயல்படும் தன்மையைத் தெரிவிக்கின்றது. ஆய்தம் உயிர் எழுத்தும் அன்று; மெய்யெழுத்தும் அன்று. ஆனால் உயிர் போன்றும், மெய் போன்றும் அலகிடப் பெறுகின்றது. ஆய்தம் சார்பெழுத்து என்று சொல்லப்பட்டாலும் அது எந்த முதலெழுத்தையும் சார்ந்து வருவதில்லை. உயிர், மெய் போன்று தனித்தே செயல்படுகின்றது. மேலும் பிற சார்பெழுத்துக்களைப் போன்று தனக்கென ஒரு முதல் எழுத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. பிற சார்பெழுத்துக்களைப் போல அல்லாமல், தனக்கென்ற ஒரு குறிப்பிட்ட வடிவத்தைக் கொண்டுள்ளது. எந்த ஒரு முதலெழுத்தையும் சார்ந்து வராத போதும் சார்பெழுத்து எனப் பெயர் பெற்று, உயிரெழுத்தாகவும், மெய்யெழுத்தாகவும் இருந்து தானே முதலெழுத்தாகவும் செயல்பட்டு உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, சார்பெழுத்து என எவ்வகையிலும் அடங்காது தனித்து நிற்கும் காரணத்தால் இதற்கு 'தனிநிலை' என்னும் பெயர் சாலப் பொருந்துகின்றது.

'முப்பாற் புள்ளி' என்னும் பெயர் மூன்று பக்கம் புள்ளியிட்டு எழுதப்படும் இதன் வடிவத்தை (ஃ) உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாய் உணர்த்துகின்றது. தொல்காப்பியரும் இப்பெயரை ஆய்தத்தை அறிமுகப்படுத்தும்போதே ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளி (தொல்-2) என்று கூறுகின்றார். தமிழ் எழுத்துக்களில், முழுவதும் புள்ளிகளால் மட்டுமே எழுதப்படும் எழுத்து ஆய்தம் மட்டுமே. இச் சிறப்பு கருதியே தொல்காப்பியரும் ஆய்தம் என்று வெறுமனே கூறாது.

“குறியதன் மூன்றர் ஆய்தப் புள்ளி” - தொல் - 38

“நிற்றல் வேண்டும் ஆய்தப் புள்ளி” - தொல் - 350

என “ஆய்தப்புள்ளி” என்றே எடுத்தோதுகின்றார். இவற்றையெல்லாம் நோக்கும் போது ஆய்தத்தின் பெயர்கள் யாவும் அதன் சிறப்புகளை நன்குணர்ந்த சான்றோர்களால் மிகப் பொருத்தமாக இடப்பட்டிருக்கின்றன என்பது புலனாகும்.

ஆய்தத்தின் வடிவம்

முக்கோணம் போன்று மூன்று புள்ளியிட்ட வடிவம் (∠), மேலும் கீழும் புள்ளி கொண்ட பிறை வடிவம் (∩), வகுத்தல் குறிபோன்ற வடிவம் (÷), மற்றும் வ், கூ போன்றவை எனப்படல் வடிவங்கள் ஆய்தத்துக்குக் கூறப்படுகின்றன.

இன்றும் வழக்கிலுள்ள அடுப்புக் கூடு போன்ற முப்புள்ளி வடிவமே நச்சினார்க்கினியர் காலத்தும் இருந்தது. மேலும் கீழும் புள்ளி கொண்ட பிறை வடிவம் கி.பி. 800 இல் இருந்ததாக நந்திவர்மன் காலத்து காசக்குடிச் செப்பேட்டிலிருந்து அறியப்படுகின்றது. வகுத்தல் குறி வடிவம் கி. பி. 900 இல் இருந்ததாகத் திருச்செந்தூர்க் கல் வெட்டுத் தெரிவிக்கின்றது.

ஆய்தத்திற்குரிய வடிவங்களாக மேற்குறிப்பிட்டவை எல்லாம் கூறப்பட்ட போதிலும் இக்காலத்தும் வழக்கிலுள்ள முப்புள்ளி வடிவமே ஆய்தத்தின் தொன்மையான வடிவமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். தமிழ் நூல்களில் தொன்மையானதாகக் கருதப்படுகின்ற தொல்காப்பியம் ஆய்தம் புள்ளிகளால் ஆனது என்பதையே பல இடங்களிலும் குறிப்பிடுகின்றது.

குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன (தொல் - 2)

என்னும் நூற்பாவில் ஆய்தம் என்று சொல்லப்படும் மூன்று பக்கங்களில் புள்ளிகொண்ட எழுத்தும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். ஆனால் இந்நூற்பாவுக்கு குற்றியலுகரம், குற்றியலிகரம் ஆய்தம் என்ற

மூன்றும் புள்ளி பெறும் என்று பொருள் உரைப்பர் சிலர். இது ஒரு சிறிதும் பொருத்தமுடையது அன்று. ஏனெனில் குற்றியலுகரமும் குற்றியலிகரமும் தனிப்பட்ட எழுத்துக்கள் அல்ல; அதாவது அவற்றுக்கென தனிவடிவம் இல்லை. உயிரெழுத்துகளாகிய உகர இகரத்தைச் சார்ந்தே வருகின்றன. குற்றியலிகரத்தையும் குற்றியலுகரத்தையும் வரிவடிவத்தால் எழுதிக்காட்ட முடியாது. இவற்றின் பெயர்களே இவை உகர இகரத்தோடு தொடர்புகொண்டவை என்பதைக் காட்டும் உயிரெழுத்துகளின் மேல் ஏற்றியே இவை அறிந்து கொள்ளப்படுகின்றனவே தவிர இவற்றைத் தனியாகப் பிரித்து அறிந்துகொள்ள இயலாது.

குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன (தொல் - 2)

என்னும் நூற்பாவுக்கு ஆய்தம் மூன்று புள்ளி பெறும் என்று பொருள் கூறலே பொருத்தமும் உண்மையுமாகும். மேலும் 'முப்பால்' என்பது வடபால், தென்பால் போன்று மூன்று பக்கம் என்று பொருள் தருகின்றதே தவிர மூன்று எனும் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கவில்லை. மேலும் முப்பாற்புள்ளி என்பது ஆய்தத்தின் பெயர்களுள் ஒன்று. 'ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளி' என்பதும் ஆய்தம் என்று வழங்கப்படுகின்ற முப்பாற் புள்ளி. என்றே பொருள் தருவதாகும். தொல்காப்பியர் இப்பெயரையே குறித்துள்ளதால் தொல்காப்பியர் காலத்து முப்பாற் புள்ளி என்னும் பெயரே பெரும்பான்மைபாக ஆளப்பட்டிருந்தல் வேண்டும் என்பது புலனாகின்றது. எனவே இந்நூற்பாவுக்கு வடிவமே இல்லாத குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் புள்ளி கொண்டவை என்று கூறின் அது வலிந்து ஏற்றுச் சொல்லும் வழக்காகும்.

இனி தனக்கென வடிவம் இன்றி சார்ந்த வரும் எழுத்துக்களின் மேல் ஒரு புள்ளியாகி ஆய்தப்புள்ளி என்று பெயர் பெற்றது என்று கோதண்டபாணி பிள்ளை கூறுவதும் சரியன்று. ஆய்தம் செய்யுளில் உயிராகவும், மெய்யாகவும் அலகிடப்பெறுகின்றது. அவ்விடங்களில் அது தனித்து வருகின்றதே தவிர எந்த எழுத்தின் மீதும் ஏறிவரவில்லை. மேலும் ஆய்தம் வரும் இடங்களில் எல்லாம் அது தனித்தே

வருகின்றது. (உம்) எஃகு, அஃறிணை போன்றவை. ஆய்தம் எப்போதும் வல்லெழுத்துக்களின் முன்னராக வருகின்றதே தவிர குற்றியலுகரம் போன்று வல்லெழுத்துக்களின் மேல் ஏறி வரவில்லை.

ஆய்தத்தின் பிறப்பு பற்றிய நூற்பாவிலும் கருத்து வேறுபாடு உண்டு.

சார்ந்து வரின் அல்லது தமக்கியல் பிலவெனத்
தேர்ந்து வெளிப்படுத்த ஏனை மூன்றும்
தத்தம் சார்பில் பிறப்பொடு சிவணி
ஓத்தக் காட்சியில் இயலும் என்ப. (தொல் - 101).

என்ற நூற்பாவுக்கு தமக்குரிய முதல் எழுத்தின் பிறப்பொடு பொருந்தி வரும் என்றும், தமக்குப் பற்றுக் கோடாகிய எழுத்தின் பிறப்பொடு பொருந்தி வரும் என்றும் இருவேறு பொருள் கூறவர்

குற்றியலுகரத்திற்கும் குற்றியலுகரத்திற்கும் முறையே இகரமும் உகரமும் முதலெழுத்துக்கள். ஆனால் இது போன்று ஆய்தத்துக்குரிய முதலெழுத்து எது? எனவே ஆய்தத்துக்கு முதலெழுத்து எதுவும் இல்லாத காரணத்தால் 'தத்தம் சார்பில் பிறப்பொடு சிவணும்' என்பதற்குத் தமக்குப் பற்றுக்கோடான எழுத்தின் பிறப்பொடு பொருந்தும் என்பதே சரியான பொருளாகும்.

இம்முறையில் பொருள் கொள்ளும் போதும் குற்றியலுகரத்திற்கும் குற்றியலுகரத்திற்கும் பொருந்துகின்றதே தவிர ஆய்தம் எனும் போது மீண்டும் சிக்கலாகின்றது. ஏனெனில் பிற இரண்டும் ஒரே ஒரு எழுத்தையே பற்றி வருகின்றன. ஆனால் ஆய்தம் இரண்டு எழுத்துக்களைப் பற்றுக் கோடாகக் கொண்டு மொழியில் இடம்பெறுகின்றது. எவ்வாறு எனில்

குறியதன் முன்னர் ஆய்தப்புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிசைத்தே (தொல்-38)

என்னும் நூற்பாவில் ஆய்தம் குறிலை அடுத்து வல்லின உயிர் மெய்யெழுத்துக்கு முன்பாகவும் வரும் என்று உரைக்கின்றார் தொல் காப்பியர். ஆய்தம் எப்போது வரினும் இந்த முறையிலேயே, இந்த

விதிப்படியே, அதாவது குறில், ஆய்தம், வல்லினை உயிர்மெய் என்ற நெறிப்படியே வருகின்றது. அதாவது ஆய்தமானது குறிலுக்கும் வல்லினை உயிர்மெய்க்கும் இடையிலேயே வருகின்றது. இந்த அமைப்பு எப்போதும் மாறுவதில்லை. எனவே ஆய்தமானது குறில், வல்லினை உயிர்மெய் என்ற இரண்டு எழுத்துக்களைப் பற்றி வருகின்றது. அப்படியிருக்க ஆய்தத்தின் பிறப்பு இவ்விரண்டு எழுத்துக்களில் எவ்வெழுத்தின் பிறப்போடு பொருந்தி வருபு? என்னும் கேள்வி எழுகின்றது. எனவே ஆய்தத்தின் பிறப்பு பற்றி தொல்காப்பியருக்கே தெளிவு இல்லை என்பதும் அவரது நூற்பா மயக்கத்தை விளைவிப்பது என்பதும் புலனாகின்றன. ஆய்தத்தின் ஒலியானது குறிலோடும் பொருந்தவில்லை. உயிர்மெய் வல்லினைத் தோடும் பொருந்தவில்லை. அதற்கென தனி ஒலிவடிவம் உள்ளது. இதன் பிறப்பு பற்றி தொல்காப்பியர் உண்மையில் எதுவுமே உரைக்கவில்லை. இது போன்று பிறப்பு பற்றி கூறப்படாத எழுத்துக்கள் பல. அவை போன்றே ஆய்தத்தின் பிறப்பும் விடப்பட்டது. ஆனால் சார்பெழுத்து என்று கூறிய படியால் அவற்றின் பிறப்போடு சேர்ந்து இதனையும் ஒதிவிட்டார். அவ்வளவே.

இலக்கண நூலார் கருத்துக்கள்

ஆய்தம் எழுத்தல்ல, அடையாளம் என்பது தெ. பொ. மீ. அவர்களின் கருத்து. இலக்கண நூல்கள் ஆய்தத்தைப்பற்றி பலபடக் கூறியிருப்பது இக்கருத்து தோன்றுதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். தொல்காப்பியம் ஆய்தத்தை சார்பெழுத்து என்றுரைக்கின்றது. அகத்தியம் முதலெழுத்து, சார்பெழுத்து என இரண்டாகவும் இயம்புகின்றது. பாட்டியல் நூல்கள் அலியெழுத்து என்று பகர்கின்றன. தொன்னூல் விளக்கம் இருகுறிப் பெயர் என்று தெரிவிக்கின்றது. இலக்கண நூல்கள் ஆய்தத்தை எவ்வெழுத்தின்கீழ் வைத்தாலும் அதைப்பற்றி விரிவாகப் பேசுவது அதன் சிறப்பைப் புலப்படுத்தும்,

எழுத்து எனப் படுபு

அகர முதல் னகர இறுவாய்

முப்பதென்ப

அவைதாம்

சார்ந்து வரல் மரபின் பூன்ரலங்கடையே

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற
முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன (தொல் 1, 2)

என்ற நூற்பாவில் ஆய்தம் சார்பெழுத்து என்று உரைக்கின்றார்
தொல்காப்பியர். ஆய்தம் தனி மொழியிலும், புணர் மொழியிலும்
வருவது உரைக்கப் படுகின்றது.

குறியதன் முன்னர் ஆய்தப்புள்ளி
உயிரொடு புணர்ந்த வல்லாறன் மிகசத்தே (தொல் 38)

எனத் தனி மொழியிலும் (உம். எஃகு. கஃசு)

ஈறியல் மருங்கினும் இசைமை தோன்றும் (39)

எனப் புணர் மொழியிலும் (உம்) கல் + தீது = கஃறீது
முள் + தீது = முஃடது

வருவது உரைக்கப்படுகின்றது. ஆய்தம் இசையையும் உருவையும்
சுட்டிக் காட்டத் தோன்றும் என்பதையும்

இசையினும் உருவினும் அருகித் தோன்றும்
மொழிக் குறிப் பெல்லாம் எழுத்தின் இயலா
ஆய்தம் அஃகாக் காலையான (தொல்-40)

என்னும் நூற்பா நலில்கின்றது. தொல்காப்பியர் வண்ணம் என்பதை
செய்யுளின் உறுப்பாக உரைத்துள்ளார். அவ்வண்ணத்தின்
எண்ணிக்கை இருபது. அவற்றுள் ஒன்று நலிபு வண்ணம். இந்
நலிபு வண்ணம் ஆய்த எழுத்துக்கள் பெற்று வரும் என்பதை

நலிபு வண்ணம் ஆய்தம் பயிலும் (தொல்-221)

என்னும் நூற்பா அறிவிக்கின்றது.

பத்தென் கிளவி ஒற்றிடைக் கெடுவழி
நிற்றல் வேண்டும் ஆய்தப் புள்ளி (தொல்-350)

என்னும் நூற்பா, ஆய்தம் தனி எழுத்துமுதலெழுத்து என்பதைத்
தெரிவிக்கின்றது. பத்து என்னும் சொல்லில் இடையிலுள்ள 'த்'
கெடும் போது அங்கு ஆய்தம் வந்து நிரப்புகின்றது. பத்து பஃது

என்றாகின்றது. இங்கு ஆய்தம் மெய்யெழுத்து போல செயல்படுகின்றது. எனவே சார்பெழுத்து என்று சொன்ன தொல்காப்பியர் கருத்துப்படிபே ஆய்தம் முதலெழுத்தாகவும் செயல்படுகின்றது.

பிற எழுத்துக்களின் பெயர்களில் கூட ஆய்தம் இடம்பெற்றிருப்பது அதன் சிறப்பை உணர்த்தும். மஃகான், ணஃகான், னஃகான், வஃகான், லஃகான் என எழுத்துக்கள் கான் சாரியை பெறும்போது ஆய்தம் இடம் பெறுகின்றது. தொல்காப்பியர் இத்தகைய பெயர்களைப் பல இடங்களிலும் கையாளுகின்றார்.

பேரகத்தியம் என்னும் நூல் ஆய்தத்தை முதலெழுத்து சார்பெழுத்து என இரண்டின் கீழும் வைத்துள்ளது.

முதல் உயிர்மெய் ஆய்தம் முப்பால் ஒற்றே (அக-7)

என்னும் நூற்பா முதலெழுத்து என்றும்

உயிர்மெய் அளபெடை

இரண்டும் ஆய்தம் அறுகுறுக்கம் சார்பாம் (அக-38)

என்னும் நூற்பா சார்பெழுத்து என்றும் உரைக்கின்றது. தொல்காப்பியர் கருத்துப்படியும் ஆய்தம் முதலெழுத்தாகின்றது. தனித்து இயங்குவதால் முதல் எழுத்து, குறில் உயிரோடு புணர்ந்த வல்லினம் என்ற இரண்டு எழுத்துக்களைப் பற்றி வருவதால் சார்பெழுத்து என இரண்டாகவும் திகழ்கின்ற காரணத்தால் இரண்டின் கீழும் வைத்தது பொருத்தமே. பாட்டியல் நூல்கள் அலியெழுத்து என்று உரைக்கும்.

ஆய்தம் உயிர் பே என்றும், மெய்போன்றும் செயல்பட்டு, தனித்த வரிவடிவமும், ஒலி வடிவமும் கொண்டு முதலெழுத்தினைப் போன்று இருந்தாலும் பிற முதலெழுத்துக்களைப் போன்று தன்னிச்சையாக மொழியில் பயின்று வர முடியாது. குறில், உயிரொடு சேர்ந்த வல்லினம் என இரண்டு எழுத்துக்களுக்கிடையில் அடங்கியே வருகின்ற குறில், உயிர்மெய் வல்லினம் என்ற இரண்டு எழுத்துக்களைப் பற்றி வந்தாலும் பிற சார்பெழுத்துக்களைப் போல அல்லாமல், தனக்கென வரிவடிவமும், ஒலி வடிவமும் கொண்டு மொழியினின்றும் தனியே

பிரிக்கப்படும் தன்மையுடையதாய் தனித்து நிற்கின்றது. எனவே சார்பெழுத்தின் பண்புகளையும் முழுமையாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே இரு எழுத்துக்களைச் சார்ந்து வருவதால் சார்பு எழுத்தின் தன்மையும், பிற பண்புகளில் முதலெழுத்தின் தன்மையும் கொண்டு இருவகைப்பட்ட பண்புகளும் காணப்படும். காரணத்தால் 'அலியெழுத்து' என்று கூறியதும் பொருத்தமே.

ஆய்தம் முதலெழுத்தே

தொல்காப்பியர் ஆய்தத்தை சார்பெழுத்து என்று கூறி பிற சார்பெழுத்துக்களோடு வைத்தாலும், பிற சார்பெழுத்துக்களின் தன்மையிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டுள்ளது. முடிவாக பிற சார்பெழுத்துகளாகிய குற்றியலிகரத்திற்கும், குற்றியலுகரத்திற்கும் அவை சார்ந்து வரும் முதலெழுத்துக்கள் முறையே 'இ'கரமும் 'உ'கரமும் ஆகும். ஆனால் ஆய்தத்திற்கு இது போன்ற முதலெழுத்து எதுவும் இல்லை. அது தானே தனித்து வருகின்றது.

இரண்டாவதாக ஆய்தம் தனக்கென்று ஒரு வடிவத்தைக் கொண்டுள்ளது. புள்ளிகளால் மட்டுமே உருவான முக்கோண வடிவம் (ஃ) ஆய்தத்துக்குரியது. ஆனால் பிற சார்பெழுத்துக்களுக்கு இது போன்ற தனி வடிவம் இல்லை.

மூன்றாவதாக ஆய்தத்துக்கென தனி ஒலிவடிவம் உண்டு. இது மெல்லோசை கொண்டது. இது மட்டுமன்றி அடுத்து வரும் உயிர் மெய் வல்லினத்தின் வலிய ஓசையையும் இது தன்னுடையதைப் போன்றே மென்மையாக்கி விடுகின்றது.

நான்காவதாக ஆய்தத்தை அது வரும் மொழியிலிருந்து தனித்துப் பிரித்துக் காட்ட முடியும்.

$$(அஃது) - (ஃ) = அது.$$

$$(அஃது) - (அது) = ஃ$$

ஆனால் கேண்மியா என்பதிலிருந்து குற்றியலிகரத்தைப் பிரிக்க முடியாது. காடு என்பதிலிருந்து குற்றியலிகரத்தைப் பிரிக்க முடியாது. மேலும் எந்தத் தமிழிலும் எஃகு என்பதில் இடையில் உள்ள

எழுத்து ஆய்தம் என்று அறிந்து சொல்லிவிடுவான். ஆனால் கேண்மியா என்பதில் உள்ள இகரம் உயிர் எழுத்தாகிய 'இ' அல்ல. சார்பெழுத்தாகிய குற்றியலிகரம் என்பது நன்கு படித்தவர்களுக்குக் கூட தெரியாது. தமிழ் இலக்கண நூல்களைப் படித்து விதி முறைகளைத் தெரிந்து கொண்டவன் மட்டுமே யாவோடு இணைந்த 'ம' கரத்தின் மேல் வருகின்ற காரணத்தால் இது குற்றியலிகரம் என்று விதிமுறையை நினைவு வைத்துக் கொண்டு கண்டறிவான். இவ்விதிமுறை நினைவுக்கு வரவில்லையாயின் இலக்கணம் படித்தவனுக்குக் கூட 'மி'யில் உள்ள இகரம் குற்றியலிகரம் என்று சொல்லத் தெரியாது. 'மி' உயிர்மெய்யெழுத்து என்றுதான் சொல்வான். ஆனால் அகர் வரிசை கற்றுக் கொள்ளும் நர்சரி வகுப்புக் குழந்தை கூட 'ஓன்' வன்னா, 'அஃ'கன்னா என்று வினையாட்டாகவே ஆய்தத்தை உயிரெழுத்தோடு சேர்த்து முடித்து விடும். எனவே ஆய்தம் முயலெழுத்து போன்று தனித்தே இயங்கி, சார்பெழுத்துக்களின் எந்தத் தன்மையும் கொண்டிராத காரணத்தால் தொல்காப்பியர் ஆய்தத்தைச் சார்பெழுத்து என்று கூறியது பிழையேயாகும். ஆய்தம் அனைத்துப் பண்புகளிலும் பிற சார்பெழுத்துக்களோடு முற்றிலும் மாறுபட்டிருக்கும் காரணத்தால் இதனையும் சார்பெழுத்து என்று கூறுவது சரியன்று. ஆய்தம் அனைத்துப் பண்புகளிலும் முதலெழுத்து போன்றே செயல்படுகின்றது. செய்யுட்களில் உயிராகவும், மெய்யாகவும் அலகிடப் பெறுகின்றது. இவை இரண்டுமே முதலெழுத்தான காரணத்தால் ஆய்தத்தையும் சிறப்பு வாய்ந்த முதலெழுத்து என்று கொள்வதே சாலப் பொருந்துவதாகும்.

மொழி நூலார் கருத்துக்கள்

வழுக்கொலி, மாற்றொலி, உள்ளதற் நுணுக்கம், என்று கருத்து தெரிவிக்கின்றனர். தெ. பொ. மீ. அவர்கள் ஆய்தம் எழுத்தே அல்ல அடையாளம் என்று உரைக்கின்றார். மேலும் ஆய்தம் இலக்கண ஆசிரியர்களின் கற்பனை என்போரும் உண்டு.

ஆய்தம் வழுக்கொலி என்பது ஓரளவு பொருத்தமே. 'அஃது' என்பதில் உள்ள ஆய்தம் நீங்கும் போது அது என்றாகின்றது. இதனால் பொருள் மாறுபடுவதில்லை. அது என்று ஒலிப்பினும் அஃது என்று ஒலிப்பினும் பொருள் ஒன்றே. இங்கு ஆய்தம் வழுக்

கொலியாக அமைகின்றது. ஆனால் இது எல்லா இடத்திற்கும் பொருந்தாது. எஃகு, அஃறிணை என்பவற்றில் உள்ள ஆய்தம் நீங்கும் போது சொற்களே அழிவுபடுகின்றன. அவற்றின் பொருளும் புரியாது. அறிணை என்பதும் அஃறிணை என்பதும் ஒன்றாகிவிடாது. எனவே இங்கு ஆய்தம் நீங்கும் போது, மொழியும், பொருளும் சிதைந்து வருகின்றபடியால் ஆய்தம் வழக்கொலி என்பது இவ் விடத்திற்குப் பொருந்தாது.

ஆய்தம் மாற்றொலி என்பது சரியே. இது தொல்காப்பியர், கருத்தொடு இணைந்து செல்கின்றது.

பத்தென் கிளவி ஒற்றிடைக் கெடுவழி

நிற்றல் வேண்டும் ஆய்தப் புள்ளி

(தொல் - 350)

என்னும் நூற்பா ஒன்று கெடும் போது அதற்குப் பதிலாக ஆய்தம் வருகின்றது என்பதைத் தெரிவிக்கின்றது. பத்து என்பது பஃது என்றாகும். இங்கு ஒற்றுக்கு மாறாக ஆய்தம் ஒலிக்கின்றபடியால் மாற்றொலி என்பது சரியே.

உள்ளதன் நுணுக்கம் என்போர் கருத்தும் காப்பியர் கருத்துடன் பொருந்துகின்றது.

ஓய்தல் ஆய்தல் நிழத்தல் சாஅய்

ஆவயின் நான்கும் உள்ளதன் நுணுக்கம் (தொல் - 813)

எனும் நூற்பா ஆய்தம் நுணுகி வருவதை நுவல்கின்றது.

தெ. பொ. மீ. அவர்கள் ஆய்தத்தை அடையாளம் என்றுரைக்கின்றார். அவ்விடங்களில் எல்லாம் ஈழுத்தல் என்று கூறி நீக்கி விடின் செய்யுள் மரபு மாறுபடுவதுடன் பொருளும் புரியாது.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்

தோன்றலிற் தோன்றாம நன்று (திருக்குறள் - 236)

என்பதில்

தோன் றுக + அஃ திலார்

நேர் நிரை + நேர் நிரை.

கூ விளம் + கூ விளம்.

என ஆய்தம் ஒன்றாக அலகிடப் பெறுகின்றது. ஆனால்

அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதாருவன்
பெற்றான் பொருள் வைப்புழி (திருக்குறள் - 226)

என்பதில் ஆய்தம் உயிராக அலகிடப் பெறுகின்றது.

தீர்த்	தல்	+	அஃ	தொரு	வன்
நேர்	நேர்	+	நேர்	நிரை	நேர்
தே	மா	+	கூ	விளங்	காய்

என்று ஒன்றாக அலகிடப்பட்டால் ஆசிரியத் தளையாகி செய்யுளின் மரபு அனைத்தும் மாறுபடுகின்றது.

எனவே

தீர்த்	தல்	+	அரு	தொரு	வன்
			(ஃ)		
தே	மா	+	கரு	விளங்	காய்

என உயிரெழுத்தாக அலகிடப்படுகின்றது. இவ்வாறு உயிரெழுத்தாக வுர், மெய்யெழுத்தாகவும் செயல்படும் ஆய்தத்தை எழுத்தல்ல என்று கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? இது மட்டுமன்று சில சொற்களை ஆய்தத்தின் உதவியின்றி வழங்கவும் இயலாது. அவற்றின் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. உம் - அஃறிணை, எஃகு போன்றவை. இக்காலத்தில் மொழியில் அருகிவிட்டது என்பதன் காரணமாக எழுத்தல்ல என்றரைப்பது சரியன்று. அடையாளம் என்றால் எதனுடைய அடையாளம்? எதனைக் குறிக்க வருகின்றது? எனவே இவை போன்று கேள்விக் குறிகள் பெருகி மேலும் சிக்கல் பெருகுமே தவிர தீர்வுகாணக் கூடியது அல்ல. ஆய்தம் தனித்து இயங்குகின்ற முதலெழுத்தே என்பது அதன் பண்புகளிலிருந்து நன்கு அறியப்படுகின்றது.

இலக்கண நூல்கள் யாவற்றுக்கும் பழமையானதாகக் கருதப்படுவது தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியம் ஆய்தத்தை எழுத்து என்று குறிப்பதோடு மட்டும் நிறுத்தவில்லை. ஆய்தத்தைப் பற்றி பலபடப் பேசப்படுகின்றது. தன்மொழியிலும், புணர்மொழியிலும் ஆய்தத்தின்

வருகையை உரைக்கின்றது. ஆய்தம் இசையையும் உருவையும் கட்டுவதற்கு வரும் என்றும், எழுத்துப்போலியாக செயல்படும், என்றும் உரைக்கின்றார். ஆய்த எழுத்துக்கள் மிகுந்து வருமாறு செய்யுட்கள் இயற்றப்படுவதும் உண்டு. அங்ஙனம் ஆய்தம் மிகுந்து வரும் போது அது நலிவு வண்ணம் என்றும் உரைக்கின்றார்.

தொல்காப்பியர் தன் காலத்திலும், தனக்கு முன்னும் வழங்கப் பட்ட எழுத்துக்களுக்கு, பாக்களுக்கு, இலக்கியங்களுக்கு இலக்கணம் வகுத்தலே தவிர தானாக எதையும் சொல்லவில்லை என்பது 'என்மனார் புலவர்' (633), என்மனார் வழங்கியோரே (624) உரித்தென மொழிப (956), சொல்லவும் படுமே (951) இயல்பென மொழிப இயல்புணர்ந்தோரே' (950) போன்று பல முறையும் குறிக்கப்படும் தொடர்களால் அறியப்படும். இத் தொடர்களால் தொல்காப்பியர் காலத்திலும், அதற்கு முன்னும் பலப்பல இலக்கியங்கள் இருந்தன என்பதும் அவற்றில் எல்லாம் ஆய்தம் வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பதும் உணரப்படும். நமக்குக் கிடைத்துள்ளவற்றிலும் சங்க இலக்கியம், திருக்குறள் போன்றவற்றில் ஆய்தம் பரவலாக பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பது கண்டுகூடு. எனவே அதற்கு முந்தைய காலத்திலும் வழங்கப்பட்டு வந்தது என்பதில் ஐயம் இல்லை. எனவே ஆய்தம் இலக்கண நூல்களின் கற்பனை என்பது சரியன்று. குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரம் கற்பனை எனின் நூற்றுக்கு நூறு பொருந்தும். ஏனெனில் இவை இரண்டும் இலக்கண நூல்கள் கூறுகின்ற விதிமுறையின் அடிப்படையில் மட்டுமே கண்டறியப்படுகின்றன. இவ்விதி முறைகள் இல்லையாயின் இவ்வெழுத்துக்களை யாராலும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. மேலும் இவ்விதிமுறையின் அடிப்படையில் கூட இவை இகரம், உகரம் என்ற எழுத்துக்களாகவே வருகின்றன. தனிப்பட்ட எழுத்தோ, ஒலியோ இல்லை. பேச்சு வழக்கிலோ, மொழியிலோ, இயல்பாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. குறிப்பிட்ட விதியின் அடிப்படையில் இலக்கண ஆசிரியர்கள் 'மியா' என்பதில் உள்ள இகரம் குற்றியலிகரம் என்று சொல்லி வைத்தனர். அவ்வளவே. ஒரு விதிமுறையை உருவாக்கி அமைக்கப்பட்ட இவ்விரண்டு எழுத்துக்களும் இலக்கண நூலாசிரியர் கற்பனை எனின் பொருந்தும். அதை விடுத்து தனித்த வரிவடிவமும், ஒலி

வடிவமும் கொண்டு மொழியல் இயங்கி வருகின்ற ஒரு எழுத்தை இலக்கண ஆசிரியர்களின் கற்பனை என்பது தவறு. ஆய்தத்தை ஒதுக்கித் தள்ளுவதை விட அதன் இயல்பினைக் கொண்டு தக்க முறையில் பயன்படுத்தி மொழியைச் செம்மைப்படுத்துவதே அறிவுடைமையாகும்.

பயன்பட்ட நூல்கள்:

தொல்காப்பியம் - இளம்பூரணர் உரை, கழக வெளியீடு 1974, 1968. 1977, (எழுத்து, சொல், பொருள்)

திருக்குறள் - பரிமேலழகர் உரை. கழக வெளியீடு 1976.

“ஆய்தம்” - அஞ்சல் வழித் தொடர்புத்துறை வழிகாட்டிகள், மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம் 1978 - 79.

கன்னியாகுமரி மாவட்ட சிறப்புச் சொற்கள்

தூரு	— To sweep
சாடு	— Jumb
கொமை	— To tease
கச்சான்	— Drizzling
கோணி	— Irregular
கொள்ளாம்	— Appreciable
உாக்கோல்	— Key
கவடு	— Fire
கொடி அடுப்பு	— Side oven adjacent to main oven
தட்டு	— Upstairs
நாரங்கி	— Latch
பெர	— Room

H. சித்திரபுத்திரன்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

எதிர்மறை

ச. அகத்தியலிங்கம்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்

0. எதிர்மறை - விளக்கம்

பொதுவாக உலக மொழிகளில் இரண்டு வகையான வாக்கியங்களைக் காணலாம். (1) உடன்பாட்டு வாக்கியங்கள், (2) எதிர்மறை வாக்கியங்கள். உடன்பாட்டு வாக்கியங்கள் ஏதாவது ஒரு செய்தியினைக் (proposition) கூறுவது. எதிர்மறை அதை எதிர்த்து இல்லையென எதிர்மறுத்து உரைப்பது. எனவே ஒரு நிகழ்ச்சியை அல்லது செய்தியை எதிர்மறுத்துக் கூறுவதே எதிர்மறை எனப்படும்.

இந்நிலையில் உடன்பாடே அடிப்படையானது என எண்ணலாம் இதனால்தான் அதைக் காட்டுவதற்கெனத் தனி ஒட்டுக்கள் அல்லது உருபுகள் அல்லது சொற்கள் பொதுவாக மொழிகளில் காணப்படுவதில்லை. ஆனால் எதிர்மறுத்துரைப்பதற்கெனத் தனி ஒட்டுக்கள் அல்லது உருபுகள் காணப்படும்.

எல்லா வினைச் சொற்களும் உடன்பாட்டைக் காட்டுவனவே ஆனால் எதிர்மறையைக் காட்ட வேண்டுமானால் அவற்றைக் குறிக்கவெனத் தனித்தனி ஒட்டுக்கள் அல்லது உருபுகள் உள்ளன .

வா, போ

போன்ற வினைச் சொற்கள் உடன்பாட்டைக் காட்டுவனவே. அதற்கெனத் தனி ஒட்டு இல்லை. ஆனால்

வராதே, போகாதே

போன்றவற்றில் எதிர்மறை ஒட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

1. எதிர்மறையும் எதிர்ப்பதமும்

மேல் என்பதன் எதிர்ப்பதம் கீழ் என்பது. வாழ்ந்தான் என்பதன் எதிர்ப்பதம் கெட்டான் என்பது. ஆனால் அவை எதிர்மறையல்ல. எதிர்ப்பதம் என்பது எதிரானபதம். ஆனால் எதிர்மறையே மறுத்துரைப்பது.

வந்தான் என்பது உடன்பாடு
வரவில்லை என்பது எதிர்மறை
போ என்பது உடன்பாடு
போகாதே என்பது எதிர்மறை
வருவான் என்பது உடன்பாடு
வரமாட்டான் என்பது எதிர்மறை

2. தமிழில் எதிர்மறை

2.1. இருவகை எதிர்மறைகள்

தமிழில் எதிர்மறை இரண்டு வகையாக உணர்த்தப்படுகின்றது. அல், இல் ஆகிய குறிப்பு வினைச் சொற்களைப் பலவேறு வினைச் சொற்களோடு இணைத்துக் கூறுவது ஒருவகை.

வரவில்லை செய்யவில்லை
வந்தது இல்லை வருவது இல்லை
வருகிறது இல்லை

என்பன முதல் வகை. இன்னொருவகை, சில ஓட்டுக்களை வினை அடிகளோடு இணைத்து ஒருசொல்லாகக் கொண்டு எதிர்மறையைக் காட்டுவது.

செய் + ஆ + மல் > செய்யாமல்

செய் + ஆ + மை > செய்யாமை

என்பன இதற்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள். முன்னதைத் தொடரியல் எதிர்மறை என்றும் பின்னதைச் சொல்லியல் எதிர்மறை என்றும் கருதலாம். முன்னது வினைச் சொற்களுடன் மட்டுமன்றி பிற சொற்களுடனும் வரும்.

அவன் கண்ணன் இல்லை

அவன் இல்லை

அப்படி இல்லை

முன்னால் இல்லை

முன்னும் பின்னும் இல்லை

போன்றவற்றில் பெயர்களுடனும் இடைச் சொற்களுடனும் வருதல் காணலாம்.

2. 2. சொல்லியல் எதிர்மறை

முன்னர்க் குறிப்பிட்டபடி வினை அடிகளுடன் சில எதிர்மறை ஓட்டுக்களை இணைத்து எதிர்மறைப் பொருளைக் காட்டலாம். முற்றுவினை, வினையாலணையும் பெயர், காலவெச்சம், பெயரெச்சம், ஏவல் வினை, வியங்கோள் வினை, தொழிற்பெயர்கள் போன்ற பல இலக்கணக் கூறுகளில் எதிர்மறை ஓட்டுக்களைக் காணலாம்.

முற்றுவினை

வந்தான்

வரவில்லை

வருகிறான்

வரவில்லை

வருவான்

வரமாட்டான்

வரும்

{ வராது }
{ வாரா }

வினையாலணையும் பெயர்

வந்தவன்	வராதவன்
வருகிறவன்	வராதவன்
வருபவன்	வராதவன்

காலவெச்சம்

வந்து	{ வராது வராமல் }
ஆடி	{ ஆடாது ஆடாது ஆடாமல் }

பெயரெச்சம்

வந்த	வராத
வருகிற	வராத
வரும்	வராத

ஏவல் வினை

வா	{ வராமல் இரு வராதே }
வாரும்	{ ரதீ ரும் வராதேயும் }
வாரும்புகள்	{ வராதேயும்புகள் வராதீர்கள் }
வாயேன்	வராமல் இரேன்
வாரும்மேன்	வராமல் இருமேன்
வாரும்புகளேன்	வராமல் இருங்களேன்

வியங்கோள் வினை

வாழ்க	வாழற்க
{ வாழட்டும் வாழ்ந்திருப்பீர் }	வாழாமல் இருக்கட்டும்

தொழில் பெயர்கள்

வருதல்	{ வராமை வராமல் இருத்தல் }
வருவது	வராமல் திருப்பது
வந்தது	வராமல் இருந்தது
வருகிறது	வராமல் இருக்கிறது

நிபந்தனை எச்சம்

வந்தால்	வராவிட்டால்
செய்தால்	செய்யா விட்டால்

துணைவினைகள்

வரட்டும்	வராமல் இருக்கட்டும்
வரவேண்டும்	வரவேண்டாம்
வரமுடியும்	வரமுடியாது
வரலாம்	வராமல் இருக்கலாம்
பிடிக்கும்	பிடிக்காது
கிடைக்கும்	கிடைக்காது

2, 3. எதிர்மறையும் காலமும்

பொதுவாகக் காலங்காட்டும் இடை நிலைகளும் எதிர்மறை ஒட்டுக்களும் ஒரே சொல்லில் சேர்ந்து வருவதில்லை.

செய்தான்	செய்யான்	செய்யமாட்டான்
செய்தது	செய்யாதது	
செய்தவை	செய்யாதவை	
செய்து	செய்யாது	செய்யாமல்
வந்த	வராத	
வருகின்ற	வராது	

போன்ற எடுத்துக் காட்டுக்கள் இப்பண்பினைக் காட்டும். வினைச்

சொல்லில் காலம் அல்லது எதிர்மறை வரும். இதனைக் கீழ் வருமாறு காட்டலாம்.

$$\text{வினை} + \left\{ \begin{array}{l} \text{காலம்} \\ \text{எதிர்மறை} \end{array} \right\} + \text{விருதி}$$

ஆனால்

வந்திலன்

செய்திலன்

கண்டிலன்

போன்ற சொற்களில் எதிர்மறையும் கால இடைநிலையும் சேர்ந்து வருதலும் உண்டு.

வினை + கடந்தகாலம் + எதிர்மறை + விருதி

எனினும் இதனை வந்து + இலன் எனப் பிரித்து இரு சொல்லாகவும் கருத முடியும். எதிர்மறைச் சொற்கள் காலம் காட்டும் உருபுகளை ஏற்காத நிலையில் குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தைக் காட்டும் நிலை எதிர்மறைச் சொற்களுக்கில்லை. அதனால்தான் சில இடங்களில் ஒரே எதிர்மறைச் சொல் பலவேறு காலத்தைக் காட்டும் சொற்களுக்கும் இணையாக வருகின்றது.

வந்த, வருகிற, வரும் என்ற மூன்று காலப் பெயரெச்சங்களுக்கிணையாக வராத என்ற எதிர்மறைச் சொல் ஒன்றே பயன்படக்காண்கிறோம்.

(1) நான் நேற்று வந்த பையனைக் கண்டேன்
நான் நேற்று வராத பையனைக் கண்டேன்

(2) இன்று வருகிற வண்டி.
இன்று வராத வண்டி.

(3) நாளை வரும் வண்டி.
நாளை வராத வண்டி.

{ வந்தவன்
வருகிறவன்
வருபவன் }

வராதவன்

போன்றவற்றில் இப்பண்பைக் காண்கிறோம்.

காலத்தைக் குறிப்பிட்டுக் காட்ட வேண்டின் எதிர்மறைச் சொற்களுடன் காலம் காட்டும் நேரக்கிளவிகளை இட்டுக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும்.

நேற்று வராத

இன்று வராத

நாளை வராத

நேற்று வரவில்லை

இன்று வரவில்லை

நாளை வரவில்லை

பண்டைத் தமிழில் காலம் காட்டும் வினைமுற்றுக்களுடனும் கால வெச்சங்களுடனும் எதிர்மறைச் சொற்கள் இணைந்து காலம் காட்டி நின்றன.

வந்தேன் இல்லை

வந்திலன்

போன்றவை இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

இன்றைய தமிழிலும்

வந்தது இல்லை

வருவது இல்லை

வருகிறது இல்லை

வந்தான் இல்லை

போன்ற எதிர்மறைகள் காணக் கிடக்கின்றன.

இன்னும் சில இலக்கணக் கூறுகளில் ஒட்டு வினைகள் இணைந்து காலம் காட்டுதல் உண்டு.

வந்தது	வராமல் இருந்தது
வருகிறது	வராமல் இருக்கிறது
வருவது	வராமல் இருப்பது

போன்றவற்றில் இரு என்ற ஒட்டு வினையுடன் கால இடைநிலைகளை இணைத்துக் காலம் காட்டுவது உணரத்தக்கது.

2.4. எதிர்மறையும் வேறு எண்ணங்களும்

எதிர்மறை வழக்கம், உறுதி போன்றவற்றையும் காட்டி நிற்கக் காணலாம்.

2.4.1. வழக்கம்

பொதுவாக மாட்டு என்ற எதிர்மறை உருபு எதிர் காலத்திலேயே வரும்.

அவன் நாளை வரமாட்டான்
நான் அதைச் செய்ய மாட்டேன்

போன்ற வாக்கியங்கள் இப்பண்பைக் காட்டும். எனினும் இது கடந்த காலத்திலும் வழக்கம் கருதி வருதல் காண்கிறோம்.

நான் எம். ஏ. படிக்கும்போது உறங்க மாட்டேன்

அவன் முன்னால் எங்கள் வீட்டிற்கு வரமாட்டான்;
இப்போது வருவான்

போன்றவற்றில் பழக்கத்தைக் காட்டி நிற்கிறது. இதே போன்று தான் அஃறிணையிலும்,

முன்னால் நன்கு ஓடாது;
இப்போது நன்றாக ஓடுகிறது.
இந்தக் கிளி முன்னால் பாடாது;
இப்போது பாடுகிறது.

போன்று வருதல் காணத்தக்கது.

2. 4. 2. உறுதி

உறுதியைக் காட்டும் நிலையில் இல்லை என்ற எதிர்மறைச் சொல் மூன்று காலங்களிலும், வருதல் காணத்தக்கது.

அவன் நேற்று வரவில்லை

என்பது இறந்த காலத்தைக் குறிப்பது. ஆனால்

அவன் நாளை வரவில்லை

என்பது

அவன் நாளை வருகிறான்

என்பதன் எதிர்மறையாக இருப்பது கவனிக்கத் தக்கது.

அவன் உறுதியாக நாளை வரவில்லை

என்பது இலக்கண வாக்கியம். ஆனால்

அவன் ஒருவேளை நாளை வரவில்லை

என்பது இலக்கணப் பிழையான வாக்கியம்.

அவன் நாளை வரவில்லை

என்பதற்கும்

அவன் நாளை வரமாட்டான்

என்பதற்குமிடையே வேறுபாடு உண்டு.

2.5. பலவேறு வேறுபாடுகள்

இத்தகைய வேறுபாடுகள் பலவற்றை பல வேறு எதிர்மறைச் சொற்களில் காணலாம்.

அவன் வந்தது இல்லை

என்பதற்கும்

அவன் வரவில்லை

என்பதற்குமிடையே வேறுபாடு உண்டு.

காலத்தைப் போலவே எதிர்மறையும் சிக்கல்கள் நிறைந்த ஒரு இலக்கணக் கூறே.

2.6. உருபுகள்

தமிழ் மொழியில் -ஆத்- -ஆ-, ஆகிய மாற்றுருபுகள் எதிர்மறையைக் காட்டுவனவாகவுள்ளன.

வினை + (பிறவினை) + (காரணம்) + (க்) + எதிர்மறை

2.6.1. - ஆத்

இது

1. பெயரெச்சத்தில் பெயரெச்ச ஒட்டாகிய அகரத்திற்கு முன்னரும்
2. வினை எச்சத்தில் அதன் ஒட்டாகிய-ஓ-வுக்கு முன்னரும்
3. வினையாலணையும் பெயரில் -அவ்= இடைநிலைக் , முன்னரும்
4. ஏவல் வினைகளில் முன்னிலை விகுதிகளுக்கு முன்னரும்
5. தொழிற்பெயர் விகுதியாகிய -அது என்பதன் முன்னரும் வரும்.
6. மேலும் இது முடியாது, பிடிக்காது, கிடைக்காது போன்ற சொற்களிலும் காணப்படுகிறது,

பெயரெச்சம்

வர் + ஆத் + அ > வராத
 அடங்க் + த் + ஆத் + அ > அடக்காத
 செய் + வ்P + க் + ஆத் + அ > செய்விக்காத
 செய்துவிடாத > வந்து பார்க்காத

காலவெச்சம்

வர் + ஆத் + -ஓ > வராது
 செய் + வP + க் + ஆத் + ஓ > செய்விக்காது
 ஓட்டாது
 வந்துவிடாது

வினையாலணையும் பெயர்

போக் + ஆத் + அவ் + அன் > போகாதவன்
 ஓட்டு + ஆத் + அவ் + அன் > ஓட்டாதவன்

ஏவல்

சொல் + ஆத் + ஏ > சொல்லாதே
 சொல் + ஆத் + ஈர் (கள்) > சொல்லாதீர் (கள்)
 சொல் + ஆத் + ஏ + உம் > சொல்லாதேயும்

தொழில்பெயர்

சொல் + ஆத் + அது > சொல்லாதது
 வர் + ஆத் + அது > வராதது
 பிடி P + க் + ஆத் + அது > பிடிக்காதது
 முடி + ஆத் + அது > முடியாதது
 கிடை P + க் + ஆத் + அது > கிடைக்காதது

2.6.2. -ஆ-

- இது 1. செய்யாமல் என்னும் வாய்பாட்டு வினை எச்சத்தில் -மல் விகுதிக்கு முன்னரும்
 2. ஒருமை வினை முற்றில் -துகர ஈற்றிற்கு முன்னரும்
 3. மையீற்றுத் தொழில் பெயரில் -மை விகுதிக்கு முன்னரும்
 4. நிபந்தனை எச்சத்திலும்
 5. வேண்டாம் போன்ற சொற்களில் -ம் என்ற பொது ஓட்டுக்கு முன்னரும் வரும்.

காலவெச்சம்

செய் + ஆ + மல் > செய்யாமல்
 செய் + விP + க் + ஆ + மல் > செய்விக்காமல்
 வந்துவிடாமல்
 செய்துபார்க்காமல்

வினை முற்று

வர + ஆ + து > வராதது
 வரு + விP + க் + ஆ + து > வருவிக்காதது
 செய் + ஆ + து > செய்யாதது

தொழில் பெயர்

வர + ஆ + மை > வரமை
 செய் + ஆ + மை > செய்யமை

நிபந்தனை எச்சம்

செய் + ஆ + விட்டால் > செய்யாவிட்டால்
 காண் + ஆ + விட்டால் > காண்விட்டால்
 வேண்டு + ஆ + ம் > வேண்டாம்

இவற்றுள் செய்யாவிட்டால் போன்றவை இரண்டு சொற்களால் ஆனவை என்பதும் இந்நிலை சொல்லியல் - தொடரியல் மயக்கம் காட்டும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

3. தொடரியல் எதிர்மறை

ஒரு மொழியின் இலக்கணக் கூறுகளைப் பற்றி குறிப்பிடும் போது சொல்லியலும் தொடரியலும் மயங்கும். என முன்னரே (சொல்லியலில் - 1) குறிப்பிட்டோம். தமிழ் மொழியில் காணப்படும் எதிர்மறைக் கூறு சொல்லியலாலும் தொடரியலாலும் உணர்த்தப்படுகிறது என்பதையும் குறிப்பிட்டோம். இல்லை என்ற குறிப்பு வினையை இணைத்து எதிர்மறை காட்டுதல் உண்டு.

அவன் வந்தான்
என்பதற்கு எதிர்மறையாக

இவன் வரவில்லை

என்ற வாக்கியம் பயன்படுகிறது. வரவில்லை என்பது இரண்டு சொற்களால் ஆகியது. இதை ஒட்டாகக் கருதின் இது பிற ஒட்டுக் களைப் போல வருவதில்லை என்பதை நாம் அறிவோம்.

வரவே இல்லை

வரவும் இல்லை

வரத்தான் இல்லை

வரவொன்றும் இல்லை

ஓடக்கீட இல்லை

ஓடக்கீட ஒன்றும் இல்லை

ஓட எல்லாம் இல்லை

போன்ற எடுத்துக்காட்டுக்கள் இல்லை என்பது ஒட்டாக இல்லை என்பதைக் காட்டும். இது தனியொரு சொல்லே. தனியாக நிற்க வல்லது. இந்நிலையில் இதைத் தொடர்பில் அடிப்படையில் கொள்ளாதலே பொருந்தும். இதே நிலையை மாட்டு, வேண்டு போன்ற சொற்களிலும் காணலாம்.

பண்டைத் தமிழிலும்

மருண்டனன் அல்லேன்

இரக்குவன் அல்லேன்

போன்ற தொடர்கள் காணப்படுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவை முறையே

மருளவில்லை

இரக்கமாட்டேன்

ஆகிய பொருள்களைத் தருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

3.1. இல்லை

3.1.1. செயவென் எச்சம் + இல்லை

இது செயவென் வாய்பாட்டு எச்சத்தை அடுத்தும், பலவேறு தொழில் பெயரை அடுத்தும், வினை முற்றினை அடுத்தும் வரும்.

காண இல்லை	காணவில்லை
வர இல்லை	வரவில்லை
வந்தது இல்லை	வந்ததில்லை
வருகிறது இல்லை	வருகிறதில்லை
வருவது இல்லை	வருவதில்லை
வந்தான் இல்லை	வந்தானில்லை

இவற்றுள் வரவில்லை என்பது முக்காலத்தையும் உணர்த்தி நின்றல் குறிப்பிடத்தக்கது. இது நேற்று, இன்று, நாளை போன்ற சொற்களுடன் வருதல் உண்டு.

நான்	{ நேற்று இன்று நாளை }	வரவில்லை
------	-----------------------------	----------

முன்னர் குறிப்பிட்டதுபடி 'வரவில்லை' போன்றவை எதிர்காலத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் வரும்போது உறுதியைக் குறிப்பிடுவதாகவே உள்ளது.

அவன் நாளை வரவில்லை

அவன் இன்று வரவில்லை

போன்றவை இப்பொருளிலேயே வருகின்றன.

அவன் நாளை வரமாட்டான்
என்பதற்கும்

அவன் நாளை வரவில்லை

என்பதற்குமிடையே வேறுபாடு உண்டு. வரமாட்டான் என்பது

உறுதியைக் குறிக்காது. எதிர்மறையைத் தரினும் உறுதி எதிர்மறையாக இது இல்லை, ஆனால் வரவில்லை என்பது உறுதியைக் குறிக்கும்.

3 1.2. தொழில் பெயர் இல்லை/கிடையாது

இன்றைய தமிழில்

அவன் வந்தது இல்லை

அவன் வருகிறது இல்லை

அவன் வருவது இல்லை

போன்ற வாக்கியங்கள் காணக்கிடக்கின்றன. இவற்றை

{ அவன் வந்தது
அவன் வருகிறது
அவன் வருவது } கிடையாது.

எனக் 'கிடையாது' இட்டும் கூற முடியும். இவை ஒரே பொருளைத் தருவனவாகவே உள்ளன. இவை பொதுவாக ஒருபோதும் நிகழாத அதனால் வழக்கமான நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுவனவாகவே உள்ளன.

வரவில்லை

போன்றவை ஒரு குறிப்பிட்ட சமயத்தில் உள்ள நிகழ்ச்சியை மறுப்பது.

எங்கள் வீட்டுக்கு நேற்று வரவில்லை

என்றால் பிற நாட்களிலும் வரவில்லை என்ற பொருளைத் தராது. ஆனால் வந்தது இல்லை என்பது ஒருபோதும் வந்தது இல்லை என்ற பொருளையே தரும்.

கிடையாது என்ற எதிர்மறைச் சொல் இல்லை என்பதுடன் இங்கு பதில் நிலையில் வரக் காண்கின்றோம். ஆனால்

வரவில்லை

போன்றவற்றில்

*வரக் கிடையாது

எனக் கூற முடியாது.

அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தது கிடையாது

என்பது வழக்கத்தையே காட்டி நிற்கும்.

அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறது இல்லை

அவன் எங்கள் வீட்டுக்கு வருவது இல்லை

என்பனவும் இப்பொருளையே தரும். வழக்கத்தையும் உறுதியையும் தரும் நிலையில் உள்ளன இவை.

3.3. மாட்டு

இது செய்வென் எச்சத்தோடு இணைந்து எதிர்மறை பொருளையே தரும். எப்பொழுதுமே எதிர்காலத்தைக் காட்டி நிற்கும் உயர்திணை மட்டுமே எடுத்து வரும்.

செய்ய மாட்டேன்.

செய்ய மாட்டான்

செய்ய மாட்டார்கள்

செய்ய மாட்டீர்கள்

செய்ய மாட்டோம்

செய்ய மாட்டாய்

செய்ய மாட்டான்

ஆற்றிணையில் எதிர்மறை ஆ என்றும் ஒட்டினால் காட்டப் படுவது (செய்யாது) இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

2.2.3. கிடையாது

இன்றைய தமிழில் மாட்டு என்ற சொல்லைப் போலவே இதுவும் எதிர்மறைக் காட்டி நிற்கக் காணுகிறோம். இது பலவேறு தொழிற் பெயருக்குப் பின்னர் வந்து எதிர்மறை காட்டும். -ஆத் எதிர்மறை ஒட்டினை எடுத்து இது எதிர்மறையை உணர்த்தும்.

{ வந்தது
வருகிறது
வருவது } கிடையாது

இதுவும் இல்லை என்பதும் இச்சூறலில் பதில்நிலை வழக்கில் உள்ளன.

{ வந்தது
வருகிறது
வருவது } கிடையாது
இல்லை

3.4. ஒட்டு வினைகள்

சில ஒட்டுவினைகள் எதிர்மறைச் சொற்களுடன் இணைவதால் சில எதிர்மறை இலக்கணக் கூறுகள் உருவாகின்றன.

காலவெச்சம் + ஒட்டுவினை

எதிர்மறை காட்டும் காலவெச்சத்துடன் சில ஒட்டுவினைகள் இணைந்து எதிர்மறை காட்டுகின்றன.

வா	வராமல் இரு
செய்	செய்யாமல் இரு
வந்தால்	வராவிட்டால்

போன்றவற்றில் இப்பண்பைக் காணலாம். இரு, விடு ஆகிய ஒட்டு வினைகள் பயன்படுகின்றன.

3.4.1. இரு

காலவெச்சம் + இரு

எதிர்மறை காலவெச்சத்துடன் இரு என்ற ஒட்டுவினை இணைவதால் சில இலக்கணக் கூறுகளின் எதிர்மறைகள் காட்டப்படுகின்றன.

3.4.1.1. ஏவல்

வா என்பதன் எதிர்மறையாக

வராது வராமல் இரு

என இருசொற்கள் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய நிலையை வேறு சில ஏவல்வினையுள்ளும் காணலாம். இன்னும் சில இடங்களில் இருமட்டும் காணப்படுகிறது.

வாரும்

{ வராதீரும் }
{ வராதேயும் }

வாயேன்

வராது இரும்

வராமல் இரேன்

வாருமேன்

வராமல் இருமேன்

வாருங்களேன்

வராமல் இருங்களேன்

3.4.1.2. வியங்கோள்

வாழட்டும்

வாழாமல் இருக்கட்டும்

3.4.1.3. குறையெச்சம்

1. எதிர்மறைக் குறையெச்சமும் எதிர்மறை காலவெச்சத்துடன் இரு என்பதன் குறையெச்சத்தை இணைப்பதாலேயே உருவாகின்றது.

வர

வராமல் இருக்க

செய்ய

செய்யாமல் இருக்க

குறையெச்சத்திலிருந்து உருவாகும் பலவேறு இலக்கணக் கூறுகளிலும் இதனைக் காணலாம்,

வரமுடியாது

வராமல் இருக்க முடியாது

வரலாம்

வராமல் இருக்கலாம்

வர வேண்டாம்

வராமல் இருக்க வேண்டும்

வரக்கூடாது

வராமல் இருக்கக் கூடாது

வரக்கூடும்

வராமல் இருக்கக் கூடும்

போன்றவற்றில் இப் பண்பைக் காண முடிகிறது.

ஒட்டுவினைகள் எவ்விதப் பொருளையும் காட்டுவதில்லை. இவை உடன்பாட்டில் இருக்க முக்கிய வினைகள் எதிர்மறையில் உள்ளன. ஆனால் மாட்டு, கிடை போன்றவற்றில் அவையே எதிர்

மறைபைக் காட்டுகின்றன. இந்நிலையில் இவை வேறுபடுகின்றன.

3.4.1.4. தொழில் பெயர்கள்

வருதல்	{ வராமை }
	{ வராமல் இருத்தல் }
வருவது	வராமல் இருப்பது
வருகிறது	வராமல் இருக்கிறது
வந்தது	வராமல் இருந்தது

3.4.1.5. நிபந்தனை எச்சம்

வராமல் இருந்தால்

3.4.2. விடு

3.4.2.1. காலவெச்சம் + விடு

எதிர்மறை நிபந்தனை எச்சம் எதிர்மறை காலவெச்சத்துடன் விடு என்ற ஒட்டுவினையின் நிபந்தனை எச்சத்தை இணைப்பதால் உருவாகின்றது.

வந்தால்	வராவிட்டால்
செய்தால்	செய்யாவிட்டால்
கண்டால்	காணாவிட்டால்

எனவே இதுகாறும் கூறியவற்றால் தொடரியல் எதிர்மறை இல்லை போன்ற குறிப்பு வினைகளையும் மாட்டு போன்ற துணை வினைகளையும் இரு போன்ற ஒட்டுவினைகளையும் பலவேறு வினைசொற்களுடன் இணைப்பதால் உருவாகின்றது என அறியலாம்.

துணைநூல்கள்

அகத்தியலிங்கம், ச. 1979 சொல்லியல்-1 பெயரிடல்

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்,

அண்ணாமலைநகர்

Agesthalingom, S. 1979 *A Grammar of Old Tamil with Special Reference to Patirrupattu*, Annamalai University, Annamalaiagar.

————— 1979 'Negatives in Old Tamil' *Indian Linguistics*, vol. 40, No. 2, Poona.

தண்டனை - சொல்விளக்கம்

மாந்தர் மிகப் பழங்காலத்தில் ஒருவரை ஒரு குற்றத்திற்காக ஒதுக்கவேண்டி ஏற்பட்டபோது தடிகொண்டு அடிப்பதே மரபாக இருந்தது. தடித்தது தடி. இதனைத் தண்டு என்றும் சொல்வோம் தண்டு என்பது தடித்த பகுதியையே குறிக்கிறது. காலப்போக்கில் தடியால்-தண்டால் அடித்துத் தண்டனை கொடுக்கும் வழக்கம், வேறுவகையான ஒறுக்கும் முறைகளுக்கு இடம் கொடுத்தது. விலங்கிடுதல், அபராதம் விதித்தல் முதலியவும் தண்டனைகள் ஆயின. முறைகள் வேறு வேறாக ஆயினும், ஒறுத்தலைக் குறிக்கும் சொல் "தண்டனை" என்னும் அப்பழஞ்சொல்லாகவே இருந்துவந்தது: இன்னும் இருந்து வருகிறது. 'அபராதம்' என்று இக்காலத்தில் நாம் சொல்லும் பணத்தண்டனை 'தண்டம்' எனப்பெற்றது. அபராதம் போடுதல் 'தண்டம் இடல்', அபராதம் வசூலித்தல் 'தண்டம் கொள்' என்று கல்வெட்டுக்களில் குறித்திருப்பதைக் காணலாம். தடி, தண்டம் தரையில் விழுந்திருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி ஒரு வரை வணங்கும்போது உடலைத் தரையில் வீர்த்தி விடுதல் 'தண்டம் இடுதல்' எனப்படுகிறது. 'தண்டம் செய்தல்' என்றும் சொல்வர். தண்டு அல்லது தடி செயலற்று ஒரு வேலையும் இன்றிக் கீழே கிடந்து விடுவதுபோல நாம் எடுத்த ஒருவேலை பயனற்றுப்போமாயின் அதனையும் "தண்டமாகப் போயிற்று" என்கிறோம். கைப்பொருள் வீணாகும்போதும், இங்ஙனம் 'தண்டமாய்ப் போச்சு' என்போம். கொடுத்த பணத்தைக் கேட்டு வாங்க வேண்டியபோதும் வரியைத் தருமாறு கேட்கும்போதும் கையில் தண்டுகொண்டு செல்வது வழக்கம். அச்சுறுத்துவதற்குத் தடி தேவை. தண்டு கொண்டு கேட்பதால் அங்ஙனம் கேட்பவர் 'தண்டலர்' ஆகிறார். கேட்டுப்பெறுவது 'தண்டல்' ஆகிறது. 'வசூல்' என்னும் உருதுச்சொல்லை நாம் இப்போது 'தண்டல்' என்னும் சொல்லுக்கு ஈடாகப் பயன்படுத்தி வருகிறோம். தமிழ்ச்சொல் தண்டலே, வரித்தண்டல் பணிக்கு மாவட்டத் தலைவராக இருந்தவரைக் கல்வெட்டுக் காலத்தில் தண்டல்நாயகம் என்றனர்.

ஐ. இராமலிங்கனார்,

தமிழில் அழுதுவோம், சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்.

சென்னை

அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழக வெளியீடுகள்

1. மொழியியல் - வாழ்வும் வரலாறும் (History of Linguistics)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,

M. A., Ph. D. (Kerala) Ph. D., (Ind. U. S. A.)

டாக்டர் க. புஷ்பவல்லி, M.A., Ph. D.,

மொழியியல் அறிஞர்கள் பலர் மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு வேரும் விதையுமாக நின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்வு, வரலாறு, அவர்கள் ஆராய்ச்சியில் கண்ட வெற்றி இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் பல்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளையும் கொள்கைகளையும் விளக்குவது இந்நூல்.

பக்கம் 458)

(விலை ரூ. 16/-)

2. கிளை மொழியியல்

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மர், M. A. Ph. D.

ஒரே மொழி வழங்கும் நாட்டில் கூட வட்டாரம், இனம், சாதி தொழில், சமூகம் முதலிய வேறுபாடுகள் மூலம் பேச்சு மொழி வேறுபடுகிறது. தமிழில் அவ்வாறு வேறுபடுகின்ற பேச்சு மொழிகளைப்பற்றி விரிவாக விளக்கக்கூறும் முதல் நூல் இந்நூல்.

பக்கம் 226)

(விலை ரூ. 10/-)

3. மொழித்திட்டமிடுதல் (Language Planning)

டாக்டர் கி. கருணாகரன், M.A., Ph.D.,

மொழித் திட்டமிடுதலில் இன்றைய நிலையில் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்டுள்ள முக்கியமான சில கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் அவற்றின் விளக்கங்களையும் எளிய நடையில் எடுத்த

தியம்புவது இந்நூல். தமிழின் புதுமையாக்கம், எழுத்துருவாக்கம், நிலைபேறாக்கம் முதலியவற்றைப்பற்றி அறிவியல் கண்ணோட்டத்துடன் விளக்குகிறது இந்நூல்.

பக்கம் 165)

(விலை ரூ. 7/-

4. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் I (Gravidan Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A)

திராவிட மொழிகளின் வாழ்வு, வரலாறு, இலக்கியம் இலக்கணம், கல்வெட்டு போன்ற இன்னோரன்ன பல செய்திகளையும் திராவிட மொழிகட்கும் மற்ற மொழிகட்குமுள்ள பல்வேறு உறவினையும் விளக்குவது இந்நூல். 'உலகமொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஐந்தாவது நூல் இது.

பக்கம் 250)

(விலை ரூ. 12/-

5. உலக மொழிகள் - திராவிட மொழிகள் II (Dravidian Languages)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M.A., Ph.D., (Kerala), Ph.D., (Ind. U.S.A.)

இருபத்திரண்டுக்கும் மேற்பட்ட திராவிடமொழிகளின் வடிவங்களை ஒப்பிட்டுத் தொல் திராவிட மொழியிலுள்ள ஒலியமைப்புப்பெயர் இலக்கண அமைப்பு ஆகியவற்றைச் சான்றுகாட்டி ஒப்பிலக்கண அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நூல். 'உலகமொழிகள்' என்ற வரிசையில் ஆறாவது நூல் இது.

பக்கம் 265)

(விலை ரூ. 13/-

6. நரிக்குறவப் பழங்குடி மக்கள்

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா, M.A., Ph.D.

இந்நூல் நரிக்குறவர்களின் வாழ்க்கை முறையையும் சுற்றுப் புறச் சூழலுக்கேற்ப அவர்கள் மேற்கொள்ளும் பழக்க வழக்கங்களையும் விளக்குகிறது. மேலும் அவர்கள் வாழ்வில் அமையும் பண்பாட்டுச் சிறப்புக்களையும் எடுத்துக் கூறுகிறது.

பக்கம் 96)

(விலை ரூ. 4/-

7. எழுத்துச் சீர்திருத்தம் (Script Reform)

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M.A., M.Litt., Ph. D.

எழுத்துச் சீர்திருத்தம் என்பது தமிழ் வரிவடிவத்தில் செய்யப் படும் சீர்திருத்தம் மட்டுமன்று; எழுத்தின்தொகை, சொல்லெழுத்து, பிறமொழிச் சொற்களைத் தழுவும் முறை ஆகியவைகள் பற்றியும் செய்ய வேண்டிய திருத்தம் என்ற நோக்குடன் இந்நூல் எழுதப் பட்டுள்ளது. இனிச் செய்யப்பட வேண்டியவைகளும் தமிழ்நாடு அரசு வெளியிட்ட எழுத்துச் சீர்திருத்தம் குறித்த ஆணை பற்றிய விமர்சனமும் இறுதி இயலில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம் 240)

(விலை ரூ. 12.50/-

8. ஒலியியல் (Phonetics)

டாக்டர் சு. இராசாராம், M. A., Ph. D.

தமிழொலிகளின் வகை, பிறப்புமுறை ஆகியவற்றோடு பொதுவாக ஒலியைப் பற்றியும் அதன் ஆய்வு முறைகள் மற்றும் பேச்சுறுப்புக்களைப் பற்றியும் இந்நூல் விவரித்துக் கூறுகிறது. ஒலியியல் கலைச் சொற்கள் ஒவ்வொன்றும் விளக்கத்தோடு இறுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பக்கம் 180)

(விலை ரூ. 15/-

9. எழுத்திலக்கணக்கோட்பாடு (Phonological Theoreis in Tamil Grammars)

டாக்டர் செ. வை. சண்முகம், M. A., M. Litt., Ph. D.

தொல்காப்பியம்; வீரசோழியம், நேமிநாதம், நன்னூல், இலக்கண விளக்கம், தொன்னூல் விளக்கம், முத்துவீரியம், சுவாமிநாதம், ஆகிய நூல்களின் எழுத்ததிகாரத்தில் காணப்படும் மொழியியல் கோட்பாடுகள், எழுத்ததிகார அமைப்பு, பிறப்பியல், தொல்காப்பியரின் 'எழுத்து', முதலும் சார்பும், எழுத்தியலின் களன், எழுத்தியல், பதவியல், புணரியல், அடிநிலைக் கிளவி, புணரியல்களின் அமைப்பு, சாரியை என்று பதினோரு இயல்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. முதல் இயலான 'இலக்கணமும் மொழியியலும்' என்பதில் இலக்கணத்துக்கும் மொழியியலுக்கும் உள்ள உறவு மொழியியல் நோக்கில் இலக்கணத்தை ஆராயும் முறை, இந்த நூற்றாண்டில் இலக்கண ஆய்வின் வரலாறு ஆகியனவும் கடைசி இரண்டு இயல்களான 'போக்குகள்' 'உத்திகள்' என்பனவற்றில் இலக்கணங்களிடையே காணப்படும் ஆய்வுப்போக்கும், இலக்கண உத்திகளும் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்காங்கே உரையாசிரியர்களின் கருத்துகளும் மொழியியல் நோக்கில் பரிசீலிக்கப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக இந்த நூல் எழுத்ததிகாரத்தை ஒப்பு நோக்கிலும் மொழியியல் நோக்கிலும் படிப்பதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

பக்கம் 306)

(விலை ரூ. 20/-)

10. சொல்லியல் 1 (Morphology) - பெயரியல் (Noun)

டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
M. A., Ph. D., (Kerala), Ph. D., (Ind. U. S A.)

தமிழ் மொழியின் சொல்லியல் பற்றி இக்கால மொழியியல் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆராய்வது இந்நூல்.

முதல் இயலான 'சொல்லியல் கொள்கைகளும் விளக்கங்களும்' என்ற தலைப்பில் தற்கால மொழியியல் கோட்பாடுகளும், 'பெயரியல்' என்ற இரண்டாம் இடில் உட்படிப் பெயர்ச்சொற்களின் வகைப்பாடு

களும் அவற்றின் காரணங்களும், பதிவிடுபெயர்கள், எண்ணுப் பெயர்கள் போன்றவையும் விளக்கப்படுகின்றன. மூன்றாவது இயலான 'ரண் பால் பகுப்பு' என்ற தலைப்பில் எண் அமைப்பும் பால் அமைப்பும் விளக்கப்பட்டுள்ளன. "வேற்றுமை" என்னும் இயலில் வேற்றுமைகளின் அமைப்பும் ஆக்கமும், பொருளும் போக்கும் ஆராயப்படுகின்றன. பொதுவாக தமிழ் மொழியின் பெயர்ச்சொல் அமைப்பு பற்றிப் பல புதிய விளக்கங்களை இதில் காணலாம். பல்வேறு புதிய கோணங்களில் ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்துடன் இந்நூல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சொல்லியல் என்ற வரிசையில் முதல் நூல் இது.

பக்கம் 280)

(விலை ரூ. 21/-)

11. Linguistic Convergence

Dr. K. KARUNAKARAN, M.A., Ph.D., Dip. in Kannada

This monograph deals with some of the problems related to the use of languages in contact situations, and as a result the development of some commonness in the structure of the languages. The topics discussed include nature and direction of convergence, use of minority languages in multilingual situation, mass communication diglossia and linguistic convergence, social setting-language development and linguistic convergence, and current issues and research related to the study of convergence.

pp. 188]

[Price Rs. 10/

12. இரு மொழியம். (Bilingualism)

டாக்டர் கோ. சீனிவாசவர்மா, M. A., Ph. D.

ஒருவர் இரண்டு மொழிகளைக்கற்று அவைகளைப் பேசும் பொழுது, அவருடைய பேச்சில் ஒரு மொழியின் கூறுகள் மற்றொரு

மொழியில் கலந்து வழங்குகின்றன. மொழித் தொடர்பு நீண்ட காலம் நிலைத்திருந்தால் தொடர்பு கொண்ட மொழிகள் ஒன்று மற்றொன்றாலோ அல்லது இரு மொழிகளுமோ தாக்கத்திற்குட்படலாம். அவ்வாறு தாக்கம் நிகழும் பொழுது, பிற மொழிக் கூறுகள் குறுக்கீடாகவோ, அல்லது கடனாகவோ வரும். இவைகளை மொழி அடிப்படையிலும், சமுதாய அடிப்படையிலும் விளிவாக விளக்கிக் கூறும் முதல் நூல் இந்நூல்.

பக்கம் 152)

(விலை ரூ. 15/-)

13. Study of Social Dialects in Tamil

K. KARUNAKARAN & C. SIVASHANMUGAM

This book deals with the study of social dialects in Tamil from the point of view of social stratification of language. The various theoretical aspects pertaining to the study of linguistic variation have been discussed in detail, and the same suitably illustrated from the Tamil speech behaviour. Tamil speech differentiation as reflected in the rural urban, semi-urban set up has been described and the variations thus identified have been conditioned with the help of the social parameters, contexts, etc.

pp 141)

(Price Rs. 10/

14. சொல்லியல் - வினையியல் - 1

டாக்டர். ச. அகத்தியலிங்கம்

M. A., Ph. D., (Kerala), Ph. D., (Ind. U. S. A.)

சொல்லியல் என்ற வரிசை நூல்களில் இரண்டாவது நூல் இது. தலைப்புக்கேற்ப தமிழ் வினைச் சொல்லின் அக அமைப்பைப் பற்றி மொழியியல் கண்ணோட்டத்தில் ஆராய்வது. வினைச்சொல் விளக்கம், தமிழில் புதுவினையாக்கம், வினைவகைப்பாடு, பிறவினை,

காரணவினை, இணைப்புருபு, ஏவல் வினை, காலம், எதிர்மறை ஆகிய ஒன்பது பகுதிகளைக் கொண்டது இந்நூல். வினைச் சொல் என்றால் என்ன என்பதை அமைப்பு அடிப்படையிலும் பொருள் அடிப்படையிலும் ஆராய்வது முதல் பகுதி. இரண்டாவது பகுதியில் தமிழில் புது வினைகள் எவ்வாறு ஆக்கப்படுகின்றன என்பதும் அவ்வாறு ஆக்கப்படுவதற்குக் காரணங்கள் என்னென்ன என்பதும் இவை போன்ற பிற செய்திகள் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன. இதை யடுத்து வரும் மூன்றாவது பகுதியில் தமிழ் வினைச் சொற்களை வெவ்வேறு அடிப்படையில் விளக்கிப் பின்னர் கால வெழுத்துக்களைப் பொறுத்தமட்டில் எத்தகைய வகைப்பாடுகள் உள்ளன என்று விரிவாக ஆராயப்படுகின்றது. இதன்பின்னர் பிறவினை, காரணவினை, ஏவல் வினை காலம், எதிர்மறை ஆகிய இலக்கணக் கூறுகள் பல வேறு கோணங்களில் ஆராயப்படுகின்றன. எனவே தமிழ் வினைச் சொற்கள் பற்றி தற்கால மொழியியல் கண்ணோட்டத்தில் விரிவாக ந்துள்ள நூல் இதுவே.

இன்னும் எத்தனையோ இலக்கணக் கூறுகள் வினைச் சொல்லில் காணக்கிடக்கின்றன. இவை அடுத்து வரும் வினையியல்-2 என்ற நூலில் இடம் பெறும்.

பக். 212)

(விலை ரூ. 16/-

உறுப்பினர்களுக்கு

தமிழ் இலக்கணம், மொழியியல் தொடர்பான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் மொழியியலில் வெளியீடுவதற்கு அனுப்ப வேண்டுகிறோம். கட்டுரையாளர்களுக்கு இருபத்தைந்து படிிகள் (reprints) இலவசமாக வழங்கப்பெறும். கட்டுரைகளைத் தெளிவாகத் தட்டச்சு (type) செய்து இரண்டு படிிகள் அனுப்புதல் வேண்டும். தங்கள் நண்பர்களையும் மொழியியல் கழக உறுப்பினர்களாக்கி மொழியியல் வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டுகிறோம்.

மொழியியல் இதழ் வெளியீடு பற்றிய குறிப்பு

1. வெளியீட்டாளர் & ஆசிரியர்
டாக்டர் ச. அகத்தியலிங்கம்,
செயலாளர், அனைத்திந்தியத்
தமிழ் மொழியியற்கழகம்,
மொழியியல்துறை,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608002.
2. அச்சிட்டோர்:
சிவகாமி அச்சகம்,
அண்ணாமலைநகர் 608002

மொழியியல்

தொகுதி 5

எண் 2

அக்டோபர் - டிசம்பர் 1981

உள்ளுறை

பக்கம்

தமிழ்ச்சொல்

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்

1-24

கள் இறக்குவோர் பேச்சில் கலைச்சொற்கள்

சி. மகேசுவரன்

43-49

தமிழை இரண்டாம் மொழியாகக் கற்பவர்களின்
பிழைகள்: ஓர் ஆய்வு

ந. நடராசப்பிள்ளை & ச. விமலா

51-74

மொழியியல் பேரறிஞர்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் (1875-1947)

ச. சக்திவேல்

75-77

தமிழ் எழுத்துக்களில் ஆய்தம்

சிவப்ரியா

79-92

எதிர்மறை

ச. அகத்தியலிங்கம்

93-111